ناول: زما غرِ حرام حرام

لیکوال: خواجه زی.

نشرکونکې چینل: https://t.me/pashtoonovels0

"بِسۡمِ أٓآأَللَّهِ أٓآأَلرحۡمَٰنِ أٓآأَلرحِيم"

دا نړۍ هم بېحد عجيبه نړۍ ده! يو دقه په يو حال،رنګ او بوي وي او بل دقه پر بل ساز او سرود! که د نن څخه پخوا يو چا راته ويلې وايي چې يوه ورځ به داسې راشي چې ته به خپل د جسد مخکې ولاړه اوسېږي او خپل د کورنۍ، مور، پلار،ورونو او خويندو ژړا او ماتم به خپل پر جسد و ويني نو څه حال به دې وي؟ نو ضرور به مې خندلې وايي او هغه کس ته به مې ويلې وايي: چې يا به زه په هغه ورځ مړه اوسېږم او هغه کتوونکي به زما روح وي چې زما جسد او د کورنۍ وير او ماتم ته ګوري! يا به مې ضرور هغه کس ته ويلې وايي: چې ته د يو رواني ډاکټر مشوري ته زښت اړتيا لرې، خو اوس! نه پوهېدم چې آيا زه مړه يم او دا زما روح ده! يا که زه د يو رواني ډاکټر مشوري ته اړتيا لرم؟

اخر څنګه امکان لري چې زما جسد دې هلته پروت وي او خلک دې ورباندې ژاړي خو زه دې دلته د هغوي تماشې ته ولاړه اوسيږم؟

نه پوهېدم د وخت او حال څخه بېخبره وم په هېڅ شي مې سر نه خلاصيدو فکر مې کاوه مړه شوي يم! خو اخر ولې مړه شوې يم؟ ما حتا ياد ته نه راتلل چې زه ولې دې حالت ته رسيدلې يم؟ خپل پر دماغو مې بوج راوړو ترڅو ياد کړم زه ولې دې حالت ته ورسېدم؟ خو نه؛ هېڅ مې ياد ته نه راتلل، همغسې ګنګس حالت کې ولاړه وم چې يو چا زما پر اوږې لاس کېخود او په لوړ غږ يې په کوټه کې موجود کسانو ته وويل: وخت خلاص شو مريض يوازې پرېږدي ټول بهر لاړشي،په تلوار مې شاته وکتل هغه نفر چې زما پر اوږې لاس کېخودلې وو يو د عمر پوخ ډاکتر معلومېده! زما

د حیرت ناک نظر په لېدو یې په مهربانۍ وویل: زوي ته هم لاړ شه د باندې او دا نور هم ځان سره بیرون ویسه...

حیرانه شوم اول دا چې هغه څنګه زما روح ولېده؟ او دویم دا چې ولې راته ووېل زویه؟ غوښتل مې وریسی غږ وکړم چې تازه مې خپل ځانته فکر شو! تور نارینه کالي، مې په ځان وه د تور واسکټ او پټو سره او ... خپل لاسونه مې راپورته کړل غټ نارینه د ویښتیانو ډک لاسونه راپورته شول په وحشت شاته شوم، دا.... دا څه خبره ده؟ زما په وحشت شاته تلو باندې خپل د مور غږ مې واورېده چې په ژړا یې زما خوا ته مخ کړو او ویې ویل: و دې لېدو فاتح زویه د ګل پشان لور مې د مرګ پر بستری راته پرېوته ...

او بیا د ژړا غږ یې پورته شو فاتح؟ ذهن مې په تلوار سرچ او پلټنه پېل کړل ترڅو پوهه شم دا فاتح اخر څوک دی؟ پلار مې مور د اوږی څخه ونیول او زما د جسد له څنګ یې پورته کړه خور او دوه ورونه مې هم پاڅېدل ترڅو له کوټې ووځي! هر یو چې زما د څنګ تېرېده یو نظر یې زما خوا ته کوو، د زیات وېري څخه زما ژبه بنده شوی وه! د ټولو د وتلو سره سم بغیر لدې چې خپل بې ساه جسد ته وګورم چې ډاکتران وربانديې لګیا وه، او یوه یې فشار کتو بل ورته سیروم جوړه وو، په تلوار د کوټې څخه ووتم او په بېحد ژړغونې او وېرېدلې غږ مې غوښتل مور ته غږ کړم او ووایم چې زه دلته یم او دا څه چل روان دې؟ چې ناڅاپه مې نظر په درې څلور طالبانو ولګېدو چې د یو ډاکټر سره یې زما پلار او ورونه په هغه تنګ سالون د شفخانه کې را ایسار کړې وه او ولاړ وه!

په وحشت مې خپل لاړې تېرې کړې، نه پوهېدم چې هغوي د څه لپاره راغلې او ولې زما پلار او ورونه یې چار چاپېر راګېر کړې؟ او ولې زما پلار دومره غوسه دي؟ په وېره، وېره مې هغوي ته کتل چې د پلار غږ مې لوړ شو او په قهرجن غږ یې داسې حال کې چې هغه ډاکټر ته مخ کړې وو خو مخاطب یې طالبان وه وویل: راغلې

یاست چې تحقیق وکړې چې ولې زما لور د ځان وژني کوښښ کړې؟ ها؟ تاسو فکر کوي دا کوم د کورنۍ تاوتریخوالۍ له لاسه را پیښ شوې تصادف دې؟

پلار مې داسې حال کې چې څهره یې له غوسې تکه سره شوې وه خپل ګیره لاس کې موټ کړل او ویې ویل: زما لور ستاسو له لاسه ځان وژنه وکړه، د هغې اخري کال د درس وو تاسو چې انسټیوټ بند کړو هغې دا بلا خپل پر سر راوستوه اوس مو وجدان راحته شو؟ اوس نو ورځې او موږ خپل په غم او درد باندې خوشې کړې.

د پلار خبره مې ذهن کې انګازی پېل کړې"زما لور ستاسو له لاسه ځان وژنه وکړه، د هغې اخري کال د درس وو تاسو چې انسټیوټ بند کړو هغې دا بلا خپل پر سر راوستوه" یعنې ما ځان وژنه کړې وه؟ نو ولې زما یاد ته نه راتلو؟ نه امکان نلرې! نه ...زه هېڅکله داسې کار نشم کولې! نه ما ځان وژنه نده کړې، دا امکان نلرې! نو هغه زما جسد! خو زه خو ژوندي یم! اصلاً ولې زما یاد ته نه راځې چې زه دلته څنګه راغلم؟ پلار مې د طالبانو سره یوڅه نور بحث وکړو او اخره کې هغوي لکه چې قانع شول او لاړل.

د هغوي په تلو او د دومره خبرو په اورېدو زما بدن کې د وېرې لړزه خپره شوه! نه پوهېدم چې دا څه چل روان دې، مور مې د خور په غېږه کې سر کېخودلې وو او ژړل یې، د هغې د ژړا په لېدو زما زړه نور هم بې طاقت شو او غږ مې کړل: موری ...

خپل د غږ په اوریدو خپله مې حیرت او وحشت وکړو! یو بډ نارینه غږ مې ترغوږ شو چې راوتې زما له مرۍ وو! زما په غږ مور مې راوکتل او اوښکي بهېدل یې لا پسي زیات شول! پلار مې تندی تروش کړو او ویې ویل: پلار دې څلور پنځه زنګ ووهل اوس خو دی ولېده چې طبعیت یې ښه دی او خطر رفع شوی نو کور ته دې لاړشه.

غوښتل مې ورته ووایم چې کوم کور ته؟ کوم پلار درته زنګ وهلې دې پلاره؟ خو پلار مې مخ راځخه وګرځه وو او روان شو، د ډېر وېرې څخه مې لاسونه لړزېدل زړه

مې غوښت وژاړم فکر مې کاوه، فشار مې صفر شوي او ټول نړۍ مې پر سر څرخې، مغزو کې مې زر رقم فکرونه او خیالونه په ګرځېدو شوه، دا څه روان دي؟ يو ځل مې د هغه کوټې دورازی ته کتل چې زما جسد پکې پروت وو او څو ډاکتران ورباندې لګیا وه بیا مې په سالون کې په ناستو څوکېو خپل مور ته کتل چې سر يې زما د خور په غیږ کې ایښودلې وو او په سلګو سلګو يې ژړل بیا مې نظر خپل د پلار خوا ته شو چې لاسونه يې شاته تړلې وه او په غوسه د سالون منځ کې په ګرځېدو راګرځېدو وو.

او تسبیح اړول او کله ناکله درېده او يو نیم نظر يې زما خوا ته کوو، بیا مې نظر خپل دوه ورونو خوا ته لاړو چې څنګ په څنګ ولاړ وه او په تروش تندې زما خوا ته راکتل! نه پوهېدم چې خبره اخر څه ده؟ پلار مې یوه شېبه د ګرځېدو څخه و درېده او زما مشر ورور ته يې وويل: الهام! خپل مور او خور ویسه کور ته زه دلته پاتي کېږم هر وخت بلقیس په هوښ راغله تاسو ته خبر درکوم، دلته ستاسو اوسېدل هېڅ ګټه نلرې.

بلقیس! خپل د نوم په اوریدو مې سترګې د اوښکو ډکې شوې شا شاته لاړم او په سالون کې پر پرتو څوکۍ کښېناستم خپل لاسونو ته مې وکتل،خپل کالو ته مې وکتل، خپل پر مخ مې لاس کش کړو ګڼ ببره ږېره مې لاس کې راغلل، په تلوار لځایه پاسېدم او تشناب په لټه شوم زه باید يو دوه لپه اوبه مخ ته واچوم ترڅو دا بیځایه فکرونه مې له ذهن څخه ووځې، هوو دا خامخا يو بد خوب دې زما د ټول بد خوبونو پشان دا هم يو بد خوب دی، په تلوار تشناب ته ننوتلم، د اوبو نل د هېنداری مخامخ وو! جرئت مې نه درلود خپل څهرې ته په هېنداره کې وګورم! ستونې مې وچ شوي وو ذهن کې مې راپیښ شوی ټولې صحنې له خیال تېرې شوې، خپل جسد مې سترګو ته پورته ښکته کېده که دا حقیقت وی بیا؟

نه دا امکان نلری زه بلقیس یم او دا ټول خوب دې، هو دا خوب دی باید په يو چل ځان راویښ کړم يو ځل مې د شبنم څخه اوریدلی وه چې ویل يې که غواړې خپل

ځان د خوب را پاڅوې نو یو ناڅاپه کار وکړه په خوب کې! مطلب ناڅاپه اوبه وشېنده په ځان یا ځان و واهه! زه هم اول اوبه اچوم همدا به کار وکړی کنه دویم لاره به امتحان کړم، په همدی فکرونو په لړزانه ګامو د هېنداری خوا ته نږدی شوم غوښتل مې د اوبو نل خوشې کړم چې ناڅاپه مې سترګي په هېنداره کې په دوه تور سترګو کې خښې شوي او په یوه شېبه کې مې ذهن د خاطراتو او یادونو طوفان را اوچت کړو، او زه یې لڅانه سره ویوړم ...

***

خپل کوټه کې ناسته وم ژړل مې مخي ته مې پراته د پوهنتون چپټرونه وه، باور مې نکېدو اصلاً د باور وړ نه وه، د دومره ستونزو او مشکلاتو وروسته اخر پاي داسي شو؟ اوښکي مې نه دریدل او بې کنټرول مې پر مخ بهېدې یالله دا نو انصاف دی؟ زړه مې اور اخلې ته یو کار وکړه، ته یو لاره جوړه کړه،دا نو ځنګه امکان لری؟ خپل هغه زاریو او ژړاو زوره ولم چې دوه کال مخکې مې د ټول کورنۍ منتونه وړې وه، زارۍ مې کړې وه، ترڅو د درس ویلو لپاره اجازه راکړې!

او کله چې د دومره ستونزو وروسته د کورنۍ لخوا اجازه صادر شوه ترڅو لوړو زده کړو ته دوام ورکړم طالبانو انسټیوټ بند کړو! هغه هم زما د زده کړو په اخرې کال؟ هغه وخت چې زه په تمه وم د دې دومره کلونو د زاریو، ستونزو او زحمتونو یوه خوږه بدله ترلاسه کړم؟ ځنګه هغوي په دومره آسانۍ وویل د انجونو په مخ درس ویل بند دی! په دی فکرونو مې بیا ژړا زور واخیسته چې د کوټې د باندې خپل د پلار غږ مې واوریده ..

پلار: ښه نو زه څه وکړم؟ زما خو د اول هم زړه نه و چې بهر لاړه شې، خو تا ډېر وویل ما هم اجازه ورکړل اوس چې انسټیوټ بند شوي نو زه څه وکړم؟ ما خو ندې بند کړې چې دې داسې پر ما ماتم نېولې! ورته ووایه د کوټې څخه راووځه او راشه د انسان بچي پشان ډوډۍ وخوره، او دا ناز او نخري دې هم خوشې کوه. درس ستا

په څه درد خوری؟ سبا ورځ ستا خاوند ستا د درس پوښتنه نکوي ستا د کار او دیګ پوښتنه کوي.

د مور غږ مې واوریده چې کوښښ یې کاوه پلار مې چوپ کړي ترڅو زما په زخمونو نور مالګه ونه دوړه وي.

مور- سړی ماشومه ده اوس لږ خفه ده خوشې کړه لږ خپل د زړه بړاس وباسي خپل راځي ډوډۍ خوري ته ولې دومره ورته اندیښمن یې؟
پلار- د څه بړاس؟ د څه غوسه ویستل؟ بند شو، بند شو بلا مې توره وریسې، ډېر یې هم ښه کار وکړو اصلا زه خو وایم بیخي د نرتوب کار وکړو، د همدي درس ویلو او پوهنتون ویلو په بهانې لږ انجوني خو د هلکانو سره جوړۍ نشوی او پیغورونه یې خو خپل مور او پلار ته پرینخودل! ښه وشو چې بند شو. ښځی! په همدي کې به زموږ خیر وو کنه خداي خبره ستا دا نازولې لور به زموږ په سر څه بلاوي راوړي وایې.

مور- داسي مه وایه خدای دی نکوي، ستا لور ده خپل په لور لا باور نلرې؟
پلار- زه خپل په سا لا باور نلرم چې کله به راځخه ځی؟ او ته وایې خپل په لور باور نلرې؟

خپل د مور او پلار د کش مکش غږونه مې اوریدل او ژړا مې لا پسی زیاتیده، یالله زه دې ولې یو داسې بدبخت نرۍ کې پېدا کړې یم چې هلته ښځه اوسېدل جرم او ګناه ده؟ ولې زما ورورنه هر کار چې غواړی کولې شي خو ځکه پښه لړه کړه کېدم ټول مې په سر وهئ او وایې ته خو جنۍ یې! داسې مکوه؟ ولې دی زه انجلۍ پېدا کولم؟ زه دا ژوند او دا جسم نغوارم خدایه ستا دا کار انصاف ندي، خدایه ته داسې بې انصافه نشې اوسېدی. که موږ بد یو نو ولې دې پیدا کولو؟ که موږ کم عقل یو نو تا ولې خپل وخت د یو کم عقل او نجس مخلوق پر جوړه ولو تېره وو؟

همدا ګیلې مې له خدایه کول او اوښکې مې پر مخ لکه سیلاب روان وه، چې د مور او پلار د شور ماشور غږ خپ شو، نه پوهېږم څومره وخت به تېر شوې وو چې د کوټې د دروازې په غږ مې اوږی وپرېدي شاته مې ونه کتل د کتلو څخه بغیر مې لا د هغه شتون محسوس کولې شو دروازه بېرته د غژ غژ په غږ بنده شوه د درانه ګام اخیستلو غږ مې خپل شاته اوریده چې زما خوا ته رانږدې شو! همغه تریخ قیمتي عطر بوي یې زما تر پوزی شو اوښکي بهېدل مې لا پسې زیات شول، د هغه د غوسي څخه اخستلي زوروري سا ګاني مې خپل شاته محسوس کول، د تل پشان پلار مې خپل نازولې راغوښتې وو ترڅو ما ورباندې ادب کړې!

— ماته راوګوره..
د هغه پر غږ اوږي مې وپرېدلې خو بیا هم د شاته کتلو جرئت مې ونکړو جرئت نه باید و وایم زړه مې نغوښت ورته وګورم، دا کس مې نغوښت دا ځان خوښوونکي، کبرجن او متکبر کس مې نغوښت خپل ومخ ته پرته چپټرونه ته مې وکتل او اوښکي مې لاپسي زیاتېدې اخر ولې؟
— تاته وایم غوږونه دی هم نه اوری؟ وایم دیخوا راوګوره.

نه مې غوښتل ورته وګورم، د هغه د قوارې مې لا ښه نه راتلل خو پوهېدم که ورته ونګورم نو نه مې خوشې کوې خپل پر حال، په همدې خاطر له مجبورې مې په کرکه او نفرت باندې مخ د هغه خوا ته وګرځه وو، غټې توري سترګې، غنم رنګ څهره او اوږده ببره رېره، او پر سر یې کندهاری خولې په لومړۍ نظر کې د هغه څخه یو طالب جوړ کړې وو! خو دا ټول ظاهری بڼه وه اصل کې هغه طالب نه وو، یواځې د طالبانو په راتلو خپل رېره یې پریښودلې وه او د شوق یې دا خولې او پټو راخیستی وو، منم چې ښایست یې درلود خو زما په نظر هلکانو لپاره له ښایست څخه زیات مهم شخصیت دې! پیسي هم نه! یوازی اویوازی اخلاق او شخصیت. چې ده ورڅخه بوې هم نه وو وړې.

زما د کرکې او نفرت نظر چې د هغه په مخ دروند شو نو هغه سر وخوځاوه او ویې پوښتل: هــــا؟!

د هغه پداسې مغرورانه او کبرجنه لهجه غوسه مې زیات شوه، غاښونه مې یو پر بل وچیچل او په کرکجنه لهجه مې وویل: ها؟ و دې لېدم؟ صحیح شو؟ زړه دې یخ شو؟ همدغه دې غوښتل کنه؟ تل دې ویل زما لاس کې که وایې قدم مې بهر نه پرېخودی، اومم واخله ارمان دی پوره شو ستا پشان یو څو وحشیانو دا کار نن وکړو او زما آرمانونه یې را خاوری کړل اوس دې زړه راباندې خوشحاله شو هاااا؟

او ناڅاپه مې ژړا زور واخیسته او سلګې وهل مې پېل کړل، داسې احساس مې کاوه چې سا نشم اخیستې او هره شېبه مې د زړه درېدو امکان دې، د هغه مخ ته مې وکتل حیران وو او په خلاصو سترګو یې راکتل شاید د سترګو په تل کې لږ تاسف هم تر سترګو کېده خو هغه تور کبرجنې سترګې یی تر ډېر وخت هغسې پاتې نشول او د څو شېبو وروسته د تل پشان په بې پروا نظر یې راوکتل، په نامیدې مې نظر ورڅخه واخیست او خپل خاوری شوی ارامانو ته فکر ویورم خپل تور بخت ته په فکرو شوم چې د هغه دروند غږ مې واورېده چې ویې ویل: اوس پوره یې خو ندې بند کړې تر امر ثاني پوری بن...

په تېزه مې وروکتل چې هغه خپل خبره پری کړل او خاموش شو، زما د نمجنو سترګو په لېدو یې تندی تروش کړو او خپل خولې د سر لرې کړل او د عادت مطابق خپل لاس کې ونېول او خپل ویښتیانو کې لاس وهل پیل کړل، ده غوښتل ما په دې خبرو ختا باسې؟ امر ثاني؟ پوسخند مې پر شونډو خپور شو داسي خبري کول لکه ماشوم چې دوکه کوې، مخ مې ورڅخه وګرځه وو او بیا په ارمانجن نظر خپل سترګي مې خپل چپېرونو ته خښې کړې، چې د هغه د پښو غږ مې واورېده چې کرار کرار زما مخامخ ته راغلو او څو شېبې همغسې ولاړ وو او د پورته څخه یې و ماته راکتل، څو شېبې وروسته په دوه پښو زما مخکې کښېناست او یو نظر یې ماته او بیا پر غالې پراته زما چپېرونو ته وکړل

لاس یې را وغځاوه او د غالۍ په سر پورت زما یو چپټر یې را واخیست او ورقې اړول یې ورڅخه شروع کړل! غوښتل مې خپل چپټر د هغه د لاس څخه کش کړم نه مې غوښتل زما شیانو ته لاس ووهې همدا چې لاس مې د چپټر د راخیستلو لپاره اوږد کړو هغه مخامخ راوکتل، لاس مې نیمه کې و دریده، د خولې لاړې مې تېرې کړې ما د هغه د داسې وحشیانه نظر څخه وېره درلوده! لاس مې راښکته کړو او خپل ځان مې شاته کش کړو، چې هغه په کرار خپل د لاس چپټر پورته ښکته کړو او د هر ورقي د اړولو سره یې په تندی کې ګونځې ډېرېدی د څو ورقو اړولو وروسته زما سترګو ته یې سترګي خښې کړې او په دروند غږ یې وپوښتل: ته قابلګې وایې کنه؟

ځواب مې ورنکړو چې هغه د چپټر ورقه زما مخي ته وخوځاول او بیا یې وویل: نو دا څه دي؟
هېڅ ځواب مې ورنکړو چې هغه یوځل بیا په ځېر سره چپټر ته وکتل او بیا یې ماته چې په وېره مې ورکتل سترګي راوړل او د شونډو لاندې کرار ځان سره هغه شعر چې ما په چپټر لیکلی وو زمزمه کړو:

له هر کار نه یم ویستلی د یار سترګو
په زړګي یمه ویشتلی د یار سترګو

ساده سترګې مې په جنګ کله پوهیږي
هر میدان ترینه ګټلی د یار سترګو.

د شعر خلاصېدو وروسته زما خوا ته یې راوکتل، تندې تروش کړو او ویې پوښتل: دا څه دي؟
غوسه مې راغله لدې چې زما په هر کار کې کار درلود او د یو شعر په سر هم بد ګمانه کېدو او فکر یې کاوه ضرور د کوم خاص کس لپاره مې لیکلې! اجازه مې ورنکړل نور د چپټر ورقي واړوي او د لاس څخه مې چپټر کش کړو او په تلوار مې دا نور هم راټول کړل، ما خپل د چپټر په ځېنو ورقو سپین ورقي د کتابچې لګولې وه

او پر هغه باندې مې داسي اشعار چې زما خوښېدل لیکلي وه، یوازې پدې خاطر څکه د شبنم خبره د قابلګي نوټونه او چیټرونه که کور کې پلار او مور مو وګورې نو ضرور به فکر وکړې چې مونږ کوم غلط کار کوو؟

اخ ټول د ښځې په اړه وه هغه هم تصویرې! د هغه د درس ورکولو وخت کې زه ګز ګز له څمکې وتم، داسې بېحیا عکسونه وه، په هر حال همدا مو رشته وه ماشوم زیږونه او د ښځې د هر شي په اړه معلومات! نو څکه ما پدي اشعارو هغه پټ کړې وه ترڅو زما ساده مور او پلار کوم بد ګمان ونکړې، لکه همدا بد دماغو کس پشان! اصلاً دا بدګمانې زمونږ قوم کې لکه چې ارثې مرض وو ټولو درلود ښځو او نرانو په یوه اندازه! ما خپل د درس زیاتر برخه د همدې موضوع له لاسه په موبایل کې ویل او چیټر مې نه اخیست!

په همدې فکرونو کې وم او د هغه داسې بدګمانې ته مې زړه کې بد رد ویل چې هغه په زوره له لاسه کش کړم، دومره زوروه چټکه یې راکړل چې چیټرونه مې دلاس وغورځېدل! د هغه خوا ته مې وکتل چې د هغه د څهرې په لیدو مې د ویرې څخه لاړې تېرې کړې سترګې له غوسې څخه سرې شوې وه او د مغزې رګونه یې راوتې وه! داسې حال کې چې خپل غاښونه یې یو پر بل کلک کول په درونده غږ یې وویل: دا اشعار دې د چا لپاره لیکلي دې ها؟ غوښتل دې کوم هلک ته ورکړې دا چیټرونه؟ د موبایل نمبر دې هم ورسره لیکلي وو؟ دا ټول ژړا دې په همدې خاطر ده؟

داسې حال کې چې بېحد وېرېدلې وم ورڅخه او سا مې لا نشو اېستلې خو د هغه دا خبرو دومره زور راکړو چې بغېر لدې چې د هغه وحشتناکه څهرې او غوسې ته کومه توجه وکړم په کرکې او نفرت مې ورته وویل: توف دې ستا پشان بیغرت وې چې خپل ناموس باندې تهمت لګوې، خپل ګمان پر ما مکوه جناب محمد فاتح! ته به ناموس نه پېژنې او دا...
خبره مې لا پوره شوې نه وه چې پر غومبرو مې د هغه د درونده لاس ګوزار احساس

کړو غوږونو کې مې د بنګ ... بنګ ... غږونه انګازی وکړل او نور مې هېڅ وا نه وریدل ...

***

د یو چا د چغي په غږ د خیالونو لړۍ مې وشلېده او د فکرونو څخه راووتم، په تلوار مې سر پورته کړو، احساس مې کاوه د مخ یو خوا مې تر اوسه درد کوې! داسي لکه چې هغه څپېړه مې همدا اوس خوړلې وې؟ د چغي غږ پسې مې وکتل یوه د ۲۴/۲۵ کالو په عمر هزاره جنۍ مې مخې ته ولاړه وه! ځکه وایم هزاره ځکه سترګي بېخې نه ښکاره کیدي! داسي ننوتې وه، او د کالو په سر چې کوم سپینه چپنه یې اچولې وه معلومیده چې ضرور کوم نرسه به وی! زما مخي ته ولاړه وه او د قهر او غوسي څخه خوټېده! په حیرت مې لومړۍ هغې ته وکتل او بیا مې شاوخوا وکتل ترڅو د هغې د دې ناڅاپي وحشت او داسي غوسي دلیل معلوم کړم! خو د هرڅه د مخه هغه رامخکې شول او ماته یې کنځل پیل کړل! په وازه خوله د حیرت مې ورته کتل..

نرسه- تو شرم نداری با ای سه متر ریش امدی تشناب زنانه؟(او بیا د شونډې لاندي کرار وویل: طالب های جاهل بی فرهنګ." ته شرم نلرې پدې درې متره ږېره د ښځو تشناب ته راغلې یې؟ بی فرهنګ جاهل طالب!"

"بی فرهنګ طالب! تشناب زنانه!"دا خبری مې ذهن کې ګرځېدل او نه پوهېدم چې څه چل دی! دا طالب یې لا څوک دی؟ او تشناب زنانه بیا څه موضوع ده! نو که تشناب زنانه ته لاړه نشم چیرته لاړه شم؟ لځایه پاڅېدم ترڅو ښه ورسره جنګ وکړم بد اخلاقه نرسه اوس وخت ډاکتران دومره بد اخلاق او مغرور ندي څومره چې دا یو لویښت بدرنګې نرسانې دې، زما په پاڅیدو هغه څو ګامه شاته لاړه همدا چې غوښتل مې وراندی خوله خلاصه کړم او ښه یې بیاب کړم چې ناڅاپه مې نظر د هغې شاته په هېنداره ولګېده او ګونګې شوم!

نه ... نه ... خدایه دا نو ښنګه خوب دې؟ ولې پای ته نه رسېږي دا عذاب؟ د هغه تصویر په لېدو بیا مې فشار ښکته شو او بغیر لدې چې د هغه نرسې چیغ چوغک غږ او کنځلو ته غوږ ونیسم په تلوار د تشناب ووتم او مخ مې د شفخانی د باندی خوا ته ونیو احساس مې کاوه ساه نشم اخیستی او هر دقه مې د سترګو مخې ته زر رقم تصویرونه راتلل، خپل د پلار،مور، خور او ورونو غږونو مې په مغزو کې انګازی کولې، خپل بی ساه جسد مې د سترګو مخکې مخکې کېدو، د شفخانې څخه ووتم او د سړک خوا ته لاړم ګنګسه وم د زیات فکرونو څخه مې احساس کاوه د سر مغزه مې چوی د سړک غاړې کې د ونې لاندی مې بډه ووهل او خپل سر مې په دواړو لاسونو کلک ونیو.

ډاډمن شوې وم چې دا کوم خوب یا هم خیال ندې، خو باور کول یې هم د منطق او عقل څخه لرې خبره وه، زه بلقیس! هغه جنۍ چې د عمر 23 کال مې د یوه جنۍ،ښځۍ، لور، میرمن او خور په حیث ژوند کړې وو، اوس ناڅاپه په یو ځان وژنې چې یاد ته مې هم نه راتلل چې اصلې دلیل یې څه وو؟ د 24 ساعتونو یا هم د هغه څخه په کمه موده کې خپل د اصلیت،جنسیت او نوعیت څخه یو بل ژوند، بدن، شخص، او مکان ته مې تغېر کړې وو! زما بې هوښ جسد د شفخانې پر بستر پروت وو خو زه دلته د یو سړې په جسد کې وم! هغه هم کوم بېګانه کس نه بلکې خپل د کوژدن بدن کې وم؛ فاتح ... محمد فاتح الکوزی ... د فاتح د نوم په ویلو د سترګو وړاندی مې یوه صحنه تېره شوه ...

***

.مور- بلقیس لورې راشه فاتح زوی راغلې یو پیاله چاې خو ورته راوړه

د مور په غږ د موبایل سکرین مې بند کړو او په ناراضه توګه له ځایه راپاڅېدم، عه خدایه هغه به کومه ورځ وې چې د دغه آسمانې غضب بغېر په راحت خیال خپل د زړه یو کار وکړم؟ بغېر لدې چې یو څوک راپسې چغې بوغې و وهې؟ اصلاً دا ولې

هره ورځ زموږ کور ته راځي؟ خپل لکه چې کور نلرې که څنګه؟ هره ورځ دلته راروان دی او مور او پلار ماته چغې وهې راشه فاتح راغلې! پر ما يې څه چې راغلې؟ ډېر مې خوښ دې چې هره ورځ خپل دا خيرن مخ زيارت هم راباندې کوې عه عه...

فاتح! اووو نه بايد خالې فاتح ووايم! بايد د هغه پشان ووايم ښاغلې محمد فاتح خان الکوزی! زما د مشر کاکا زوی! او زما د بده بخت، د شوم بخته، د بدمرغۍ، د بد شانسې د بد طالع د بد قسمـــــت زما په نوم کوژدن! هو زما کوژدن. د ماشومتوب هغه وخت چې زه د يوې هفتې ماشومه وم او لا نه خپل په ښه پوهېدم او نه بد! پلار مې زه خپل د وراره محمد فاتح خان صيب په نوم کړم، او اوس د هغه خبرې څخه 20 کاله وروسته زه د هغه رسمې، شرعي او قانوني کوژدن او ښځه په حساب راتلم.

البته زما خوښه نه وه، خو هې هې پښتانه! د تل پشان د پلار خبره اخری خبره وې. پلار مې وويل: همدا دې خاوند دې او خبره خلاصه.يو هفته مخکې مو نکاح وتړل! او زه شوم د جناب محمد فاتح خان شرعي او قانوني ميرمن او کوژدن، نه پوهېږم ولې ورڅخه کرکه لرم! واقعاً خپله هم په دلېل يې نه پوهېږم، که ووايم بدرنګ دې او بد مې ورڅخه راځې نو دروغ به مې ويلې وې، ځکه هغه ښکلې دې او دا يو تريخ حقيقت دې! که ووايم بې سواد جاهل دې او بد مې ورڅخه راځې نو بيا هم دروغ دې! ځکه هغه ماسټرې لرې د هندوستان هيواد څخه د اقتصاد په برخه کې!

که و وايم غريب دې او زه نغوارم د يو غريب ښځه شم بيا به هم کلک بهانه په حساب رانشې! ځکه زما د مشر کاکا د کورنۍ اقتصادي حالت زموږ څخه سل چنده ښه دې، دوه زامن يې خارج کېدې دوه يې دلته په لوړو دندو بوخت دې او ښه ماش لرې، خپله همدا مغرور او کبرجن فاتح هم زيات پيسه داره دې! که رښتيا ووايم او يو بل تريخ حقيقت هم ومنم نو بايد ووايم چې فاتح هغه سړی دې چې زما د دويم کاکا د لورګانو څخه و نېسه زما تر ماما، خاله، عمه، لرې نږدې خپلوانو او ټول قومې انجوني آرمان لرې هغه يو نظر د هغوي خوا ته واچوې، خو هغه زما کوژدن دې!

خـــــو زما نه خوښېږي د هغه اخلاق، رفتار،بدګماني، شخصيت، او حتا د هغه څهره! منم چې ښکلې دي خو ما ته د هغه ښايست لا کرکجن معلومېږي. نه پوهېږم زما د دې دومره کرکي اصلي دلېل څه دي! خو کله ناکله چې په ژور انداز ورته فکر کوم نو يواځې او يواځې يو دليل مې ذهن ته راځې او هغه هم دې په نوم د اجبار! او زما په نظر همدا يو دليل بسنه کوي ترڅو زموږ زړه د يوه شي او يو کس څخه تر قيامته تور شي، فاتح زما د ژوند اجبار وو! هغه که هرڅومره اوس ښه شي بيا هم دا خبره زه نشم هېره ولې چې زما د پېدايښت په اومه ورځ زما پر پښو د هغه د نوم او ناموس د اوسېدو زولنې وتړل شوی.

هغه عمر کې زما څخه پنځه کال مشر دې د همغه ماشومتوب زما پر سر لکه عزرائيل پشان سايه يې اچولې وه، ياد مې دي د 6 کالو وم د ماشومانو سره وتلې وم کوڅې ته او د چېندرو لوبه مو کول چې هغه راغلو هغه وخت يې کورونه زموږ د کور څنګ کې وه دروازه په دروازه وو، د هغه عمر د 11 کالو وو د ښوونځي څخه رخصت شوي وو چې زه يې کوڅه کې د چېندرو کولو حال کې ولېدم، ما ورته وخندل خو هغه د ويښتيانو څخه ونېولم او کور ته يې ننويستم، زما په ژړا چې کله د کور ټول خلک راټول شول او مشر کاکا مې ورڅخه پوښتنه وکړل چې ولې بلقيس وهې؟

نو تر اوسه مې د هغه خبره ياد کېده چې په لوړ غږ او بدماشې چيغه کړه او ويې ويل: د کوڅي هلکانو ورته کتل او دې لوڅ سر لوبې کول! او دا مې هم ياد کېدې چې مشر کاکا مې خپل د زوي پدی جاهليت څومره خوشحاله شو او افرينونه يې ورکړل. بس د همغه وخت موږ يو د بل سره لکه اور او تېل شو! او د دښمني پېل مو وشو او دا کرکه او نفرت هر څومره چې عمرونه مو پورته تلل هغومره زيات کېده، تر دې چې هغه د درس ويلو په پار هندوستان ته لاړو او د يو څو کالو لپاره ما يوه هوسا سا واخيسته، عجيبه وه خو کله چې د هغه خوا څخه راغلو نو لږ څه ناڅه بدلون يې کړې وو! نور د پخوا پشان لکه وحشي ځناورو رقم يې پر ما وار نکوو بلکې د هغه څخه يې لا يو مردار اخلاق پېدا کړې وه امر کول او کنټروله ول!

د هغه خوا چې راغلو لا يوه هفته نه وه تېره شوې چې د کوژده کوم او واده غوارم چغي پورته شوي او اوس د يوي هفتې وروسته دا بې حيا دې او زموږ کور دي چې د خوشې کېدو نوم يې نه اخلې او هره ورځ راروان دې، او تل داسې يو کار ضرور کوې ترڅو ما وګوري! البته کتل يې د کوم ميني خبرو يا کارونو لپاره ندې! زه دې ړنده او کاڼه شم چې ما دې په دومره کلونو کې د ده څخه کوم د ناز او محبت خبره اورېدلې وې! بس ما چې و ويني تندی تروش کړې او زر رقم فرمانونه صادر کړې دا وکړه هغه وکړه دا مکړه هغه مکړه، عه خدايه ستا دا بنده په دې يوه هفته کې زما د ژوند څخه دوزخ جوړ کړو.

هره ورځ د ماذديکر په 3:45 دقو زموږ کور ته راځي او يوه حاضری لګوی، پخدای په تنګ راغلې يم د دومره حکم چلولو څخه يې، يوه هفته زموږ د کوژدي تېرېږي او په دې يوه هفته کې پخدای که ما يوه د خير ورځ د ده له لاسه نده لېدلې، هر دقه او ثانيه په تمه يم له يوه خوا څخه يا دې راحاضر شي او تندی راته تروش کړی او امرونه صادر کړی يا يې هم هغه شيشکې خويندي يا هم هغه جنګېره مور!

د مور د دويم ځل غږ سره په ناراضه توګه پخلنځي ته ولاړم او چاې مې دم کړو، او بيا داسې حال کې چې ځان سره لګيا وم او زړه کې مې د هغه ټول کورنۍ په آسمانی افتونو او بلاګانو برباده ول، پټنوس په لاس هغه کوټې ته ننوتم چې جناب پکې تشريف فرما وو، کوټې ته په ننوتلو بغير لدې چې چا ته وګورم غوښتل مې ژر چاې په کوټه کې موجود کسانو ته واچوم او الفرار! خو زما د بدبخت پيالي ته د چاې اچولو وخت کې يو دروند نظر مې خپل پر ځان احساس کړو او کله چې سر مې پورته کړو او د هغه نظر مې پر ځان ولېده نو دومر ورخطا شوم چې د ترموز سر راڅخه ختا شو او ټول چاې چپه شوو، او زما لاس هم ورسره وسوځېده!

د وېرې او وحشت څخه شاته شوم او بې اختياره مې "اخ" له خولې ووت.او د هغه سره سم کوټه کې يو شور ماشور جوړ شو، مور او خور مې زما خوا ته رامنډه کړل ترڅو وګوري زه خو زياته نه يم سوځېدلې؟ پلار او ورونه مې را پا نځېدل خو د

همغه ځای څخه يې زما رټل پيل کړل چې ولې پام نکوی؟ يو چای نشې اچولې؟ ماشومه خو نه يې؟ او زر نور خبرې د هغوي په دې شان خبرو او هم خپل د لاس د درد څخه سترګو کې مې اوښکي را ټولې شوې، چې همدې وخت کې د دې ټولو کارونو اصلي ملامت خپل غږ پورته کړو او ويې ويل: که زيات سوځېدلې يې حجاب دې واچوه چې ډاکټر ته دې ويسم.

د هغه په غږ په درد او کرکې مې وروکتل، ټول ملامت همدا وو که ده ماته داسی په ځېر ځېر نه وايې را کتلې زه هم نه ورخطا کېدم او چاې مې هم نه چپه کوو، اصلاً که دې نه وايې راغلې زه به اوس کراره ناسته وم او خپل ټېک ټاک به مې کتو نه دا چې د يو قوم مخکې وشرمېږم، ورټل شم او سوځم!

– وروره ښه ياست؟
خپل د اوږي په خوځېدو د تېر وخت څخه راووتم، په ډار مې خپل سر ته ولاړ سړی ته وکتل، خوله مې چيغو وهلو ته خلاصه کړه ترڅو ورته ووايم لاس دې زما له اوږې لرې کړه پدر لعنت! په څه حق ماته لاس راوړې؟ خو ناڅاپه خپل د ځان په لېدو مې خوله بنده شوه. زه نر وم! او دا حرکت زما مناسب نه وو. نه پوهېدم څه ورته ووايم؟ اخر بغېر لدې چې کوم ځواب ورکړم د هغه ځايه روانه شوم، د شپې ناوخته وه شايد ساعت يو يا هم دوه بجو شاوخوا وه د لرې لرې څخه د سپو غپل اورېدل کېده نه پوهېدم څه کار وکړم؟ چېرته لاړشم او چاته ووايم؟

يخ مې وشو خپل لاسونو ته مې وکتل غټ نارينه د ويښتيانو څخه ډک لاسونه! تل د دې لاسونو څخه مې وېره او وحشت درلود خو اوس! دا زما په کنترول کېدي،ناڅاپه مې ذهن کې دا خبره را وګرځېده چې فاتح نو چېرته دې؟ کله چې زه د هغه په بدن کې لکه روح پشان ناسته يم نو هغه چېرته دې؟ کوم فکر مې چې ذهن ته راغلو سترګي يې راته د حيرت خلاصې پاتې کړې، نه ... نه ... دا امکان نلرې.

سر مې آسمان خوا ته پورته کړو هېڅکله خپل د 23 کلن ژوند په موده کې داسي يواځې دشپې په دوه بجو د سړک په غاړه نه وم درېدلې او آسمان ته مې نه وو

کتلې! سترګي مې پټې کړې او څو ژوره سا ګانې مې واخیستې، که څه هم کوم کار چې راسره شوی وو د انسان د منطق څخه وتلې خبره وه او یو ناممکن کار وو، خو زه د څو ساعتو مخکې پشان ورخطا او ویرېدلې نه وم! خپل هم نه پوهېدم چې ولې ناڅاپه دومره د آرمښت احساس کوم! خو هرڅه چې وو فکر مې کاوه یو غږ راته وایې چې په چیغو وهلو او ژړېدو هېڅ کار مخې ته نه ځې نو فکر وکړه!

دا غږ داسې و لکه یو څوک چې زما د مغز، زړه او وجود د یو کونج دا خبرې راته کوی، د یخ په احساس کولو سترګې مې خلاصې کړې سړک خوا ته مې وکتل دانه مانه موټر په تلوار روان وه خپل د منزل پخوا، د سړک هغه خوا شفخانه وه کوم خوا څخه چې زه د هغه سړی په غږ راولاړه شوم او دیخوا راغلم، هغه خوا مې وکتل هغه نفر اصل کې د شفخانې ساتونکې ښکارېدي! د شفخانی مخې ته پر څوکۍ ناست وو، کور ته تللې نشوم نه خپل کور ته او نه هم د کاکا کور ته! که څه هم شاید د کاکا کورنۍ راباندی د فاتح ګمان کړې وایې او څه یې نه وایې راته ویلې،

خو بیا هم تللې نشوم! ځکه باید خپل د ځان په هوښ راتلو پورې صبر وکړم سلو کې 95% سلنه ډاډمنه وم چې زما جسم کې د فاتح روح ده! زه باید هلته و اوسیږم او د هغه په هوښ راتلو ورته ټوله کیسه وکړم، خان سره مې وویل ایا باور به وکړی؟ خپل ځواب مې خپل ورکړو خود به یې کوې کله چې خپل جسم کې ما وګورې مجبور دې باور وکړې، په همدی فکرونو د شفخانې خوا ته مې ګامونه چټک واخیستل او دننه لاړم د هغه کوټې خوا ته روانه شوم چېرته چې زما جسد د بېهوښې حال کې و!

په سالون کې یواځې پلار مې په څوکۍ ډډ وهلې ناست وو یوه پښه یې پر بل اچولې وه او تسبیح اړول، نه پوهېدم څه وکړم؟ غوښتل مې زه لومړۍ کس اوسیږم چې خپل د جسم پر هوښ راتلو وخت کې هلته اوسیږم خو پلار مې! ځان سره مې وویل زه فاتح یم! یعنې فعلاً خو د هغه جسم کې یم او ټول راباندې د هغه ګمان کوې او فاتح زما پلار ته زما او حتا زما د ورونو څخه لا زیات ګران دی! نو زما په دلته

اوسيدو به غوسه نشې! او همداسی هم وشول پلار مې زما په لېدو خوشحال شو او ويې ويل: پوهېدم چې کور ته نه ځې، ترڅو چې بلقيس دلته ده.

او د لاس په اشاره يې هغه کوټه راته وښودل کوم کې چې زما بې هوښ جسد وو. هېڅ مې ونه ويل او د هغه څنګ ته په څوکۍ کښيناستم، نه پوهېدم څه ورته ووايم؟ خپل پلار سره مخامخ کېدل هغه هم د هغه د زوم په صفت انسان د خبرو اچوی، ځان سره مې وويل: که په دې وخت کې فاتح شتون درلود نو هغه به څه ځواب ورکړې وايې؟ او څه کار به يې کړی وايې؟ خو دا پوښتنه مې بې نتيجې پاتې شوه ځکه ما او فاتح هېڅکله يو د بل سره خبری نه وو کړی! يعنې د نور نامزدانو پشان نه وو چې 24 ساعت موبايل کې يو بل ته جان او قربان ووايو حتا ما د هغه نمبر لا نه درلود نور خبري خو لرې، نو نه پوهېدم چې د هغه احساس او عکس العمل به په دې وخت کې څه وو؟

په ظاهر د شفخانې په څوکۍ خپل د پلار څنګ کې ناسته وم او خپل د جسم د په هوښ راتلو انتظار مې کاوه! خو اصل کې فکر او خيال مې يو بل موضوع باندې ګرځېده شايد عجيبه او يا هم ليونتوب په حساب راشې خو زما فکر پداسې يو حساس وخت کې څو مياشتې مخکې هغه وخت ته تللې وو چې د انسټيوټ يوی ملګري مې راته يو خارجی ژبې څخه را ژباړل شوی ناول او داستان راکړو؟ ما تل د ادبياتو او شعرونو سره مينه وه تل مې غوښتل ادبيات ووايم او يو تکړه شاعره يا هم ليکواله شم زما زيات خوښېدل د اردو عربي او نور مشهوره ژبو څخه پښتو ته اشعار او ناولونه په مسلکي توګه را وژباړم خو زما د بد قسمته پلار مې د ادبياتو د رشتې خلاف وو او ما ته يې د دوه کلنې قابلګي ويلو اجازه راکړه هغه هم په سل بنې اسرائيلې شرطونو!

په هر حال د دې لپاره چې د هغه په کور په نوم زندان څخه ازاده شم ما ومنل خو تل مې زړه کې د شعر او ناول سره خاص علاقه درلود او همدا علاقه د دې غټ سبب و چې ما د غلط تصاويرو په بهانه خپل ټول چپټرونو کې اشعار ليکل! په هر حال

ذهن مې د هغه ملګرې لخوا راکړې شوی کتاب ته لاړو! ما هم د اکثریت انجونو پشان یا عاشقانه ناولونه خوښېدل یا هم کله ناکله د زیات خفګان څخه مې غمجن ناولونو ته مخه کول او په ساعتونو مې ژړل او فکر مې کاوه هغه د ناول کار پر ما شوی! خو ملګري مې چې کوم ناول راکړې وو د هغه موضوع ډېر عجیبه وه! یو تخیلې او بېحد عجیب ناول!

د ناول د کیسي پېل د یو اویا کلن سړی څخه کېږی چې ځوانې کې زیات علم پروره او علم خوښوونکي کس دې او دومره د علم سره علاقه او شوق لرې چې هر رشتی او برخې ته لاس اچوې خو یو هم تر سره نه رسه وي! تقریبا لس شل ژبي غواړی زده کړی خو د یو میاشت درس ویلو وروسته نامیده کېږي او هغه کار پریږدې که څه هم لوې شهکار نکوي خو بیا هم خپل شهر کې د یو لوې فلسیوف او دانشمند په نوم پیژندل کیږی او ډیر خلک ورته احترام ساتې، ښځه یې ورڅخه طلاق اخلې پدی سبب چې هغه خپل ټول ژوند درس ویلو ته وقف کړی او عادی ژوند نلری د هغې د تلو وروسته دې بیا هم خپل درس ویلو ته دوام ورکوی او یوه ورځ کله چې عمر یی اویا کالو ته رسیدلی ډاکټر ورته وایې ته یو عصبی مرض باندی اخته یې او دا د دې سبب کیږی چې ته کرار کرار خپل حافظه له لاسه ورکړې!

هغه چې خپل اویا کاله عمر په بربادی کې ویني او خپل دومره د علم زده کولو محنت یې زوره وې نو اراده کوې د دې څخه مخکې چې خپل دومره علم له لاسه ورکړی او یو جاهل کس ورڅخه جوړ شې ځان وژنه وکړي! خو ځکه چې دې ښار کي ډیر مشهوره دې نو نغواړې دلته ځان وژنه وکړی غواړی بل ښار ته لاړشې او ځان و وژني خو د ځان و وژني مخکې خپل وصیت نامه او اخرې خبري لیکي او خپل جیب کی اچوي او د ځان وژنی په نیت روان کیږی، کله چې هغه ښار ته رسیږی نو کوم ځای چې ده د ځان وژني لپاره ټاکلې هغه خوا ته روان کیږی چې ناڅاپه یو تېز باران په ورښت پیل کوی او آسمانې تندر، صاعقه بریښنا د ده پر سر راغورځېږي؟

او دې تر مرګه رسه وي، ټول خلک فکر کوي چې دې مړ شوي! خو دې ژوندي پاتې کیږي! یعنی د ده جامې او په جامو کې د ننه هغه وصیت نامه او د ځان وژني څخه مخکې اخري خبرې او هر څه سوځېږي، او د ده د بدن 99% سلنه پوست هم سوځېږی، ډاکتران وایې چې دې به د دوه ساعتو څخه زیات ژوندي پاتې نشې! ځکه ټول بدن یې د تندر له لاسه سوځېدلې دی همدغه حال کې چې دوې د ده پر مړه کېدو خبرې کوي دې یو دم هوښيار دې او دا ټول خبري اوري خو نه خبري کولې شې او نه هم کوم حرکت کولې شې! همدا نن سبا به مړ شې سبا به مړ شې دې تر دوه ورځو ژوندی پاتې کېږی او دا کار ډاکتران حیرت ته اچوې ځکه د ده بدن د دې لځایه چې د مرګ او خراب کېدو خوا ته لاړشې د نوی پوست په را وړولو او رغېدو پیل کوی!

او د څو میاشتو وروسته لکه تازه د ځوانۍ په زور کې راغلې یو ځوان پشان کېږی! حتا غاښونه یې هم د ماشومانو پشان له سر راشنه کېږي! او د ټولو څخه جالب دا چې حافظه یې دومره ښه شوي چې هغه ژبي او کتابونه چې د ځوانۍ وخت کې ویلې وه خو د ډېر ستونزمن اوسېدو له لاسه یې خوشې کړی وه، اوس ورباندې روان خبری کولې او ویلې شې! دا پیښه د ده سره د دویم نړیوالې جګړې په وخت کې پېښ کېږي او دا خبره چې د یو تندر په لګېدو یو اویا کلن سړی څخه یو ځوان او نابغه انسان جوړ شوی! د ټول نړۍ پام د ده خوا ته کوې او همدي وخت کې د هټلر د عجیب غریب آزمایښتونو پروفیسور ډاکتر رودولف هم دي خپل د ازمایښتونو لپاره غواړي خو د فرانسي حکومت نغوړاي خپل یو وګړي نازی حکومت ته ورتسلیم کړې او په همدی خاطر د هغوي د زور خبری او د دوی جار او جنجال پېل کېږي..

دا ډېره لویه کیسه وه خو دا کیسه ما یوازی په دی خاطر یاد ته راوړل ځکه زما حالت هم څه ناڅه د هغه کس پشان دې! هغه په یوه شپه کې کله چې د نړۍ څخه نامیده شوي وو او د ځان وژني هڅه یې کول خو خداي هغه پداسي یو معجزه لروونکي کار او ازمایښت کې راګېر کړو، لکه زما! زه هم د نړۍ څخه نامیده شوي وم او غوښتل مې ځان وژنه وکړم! که څه هم اصلي دلیل یې ندي راته معلوم خو خدای

زه وژغورلم او زما روح يې زما د کوژدن جسم کې واچول! که څه هم د عقل او منطق څخه لرې خبره ده او انساني عقل دا نشې منلې خو همدا کار شوي وو. او زما اوسېدل دلته خپل د پلار څنګ کې د هغه د زوم په جسم کې يو عيان ثبوت په همدې خبري دي!

په همدي فکرونو کې وم چې ډاکټر زمونږ خوا ته راغلو او ويې ويل: مريض مو په هوښ راغلې که غواړې ملاقات ورسره کولې شې البته زيات به ورباندې بوج نه راوړې او هېڅ ډول به د خفګان او نارحتې خبرې نکوي.

د ډاکټر د خبرې سره سم زه او پلار دواړه له ځايه پاڅېدو، د پلار خوا ته مې وکتل چې په تلوار يې خپل تسبيح د واسکټه جيب ته واچول او غوښتل د کوټې خوا ته لاړشې چې ما يې مخ ونيوه، زما په لېدو په حيرت يې راوکتل چې ما په بند بند ژبه وويل: ه ... هغه ... که تاسو اجازه راکړې نو زه غواړم لومړی ورسره يو دوه خبرې وکړم، په يواځې ځان.

زما په خبرو پلار مې په پورته شوي وريځو د حيرت په ځېر،ځېر راوکتل او د څو شيبو خاموشې وروسته يې کرار وويل: سمده.
او روان شو بېرته خپل ځاې کې کښېناست او تسبيح بېرته د واسکټه راوخيسته، لدې چې اجازه يې راکړه زړه کې مې شکرونه و ويستل او په لړزانده ګامونو د کوټې خوا ته روانه شوم، نه پوهېدم چې څه به راپيښ شې او څه کار به وشې؟ د دروازې لاستې مې ونېو خو د دروازی د خلاصه ولو جرئت مې نه درلود، مخ مې شاته وګرځه وو پلار مې په مشکوک او بدګمان نظر په ځېر،ځېر راکتل د دروغو يو مسکا مې پر شونډو راويسته او کوټې ته ننوتم.

د دروازی په خرپ د هغه فکر زما خوا ته شو او زما په لېدو يې سترګې د حيرت خلاصې پاتی شوې، څو ځله يې خوله خلاصه او بنده کړه ترڅو يو څه ووايې خو د دا .... دا ... پر ويلو ګونګې شو د هغه پدی رقم ريکشن پوهه شوم چې شک مې يو دم صحيح وو زما جسم کې فاتح وو چې خپل د جسم په لېدو همغه ريکشن يې

وښودو کوم چې ما ښودلې وو! څو شېبې حق حیران یېراوکتل او ناڅاپه یې سترګی پټې کړل او د ځان سره لګیا شو او همغه کار یې تکرار کړو کوم چې ما وکړو!

ځان سره یې ویل: دا خوب دې فاتح، دا خوب دې. اوس راویښ کېږي دا یو بد خوب دی.

کله چې یو مصیبت یواځې په تا راشي نو ډېر سخت وی خو کله چې هغه مصیبت کې یو بل نفر ځان سره شریک وګوری نو د انسان زړه لږ جمع شي، پر ما هم هغه چل شوې وو، له دې چې یوازی نه وم او دې مصیبت کې یو نفر راسره شریک وو، لږ وېره مې کمه شوې وه. نږدی ورغلم دومره وخت مې نه درلود چې د هغه دا کارونو ته وګورم اوس پلار راتلو او که ما دې نه وایې پوهه کړی نو خلکو به پر ما د لیونۍ ګمان کړی وایې! شاید ظالمه په نظر راشم خو ما دا کار خپل د ځان په خاطر کاوه نه د ده، ما نه غوښتل زه دې خلکو ته لېونۍ معرفي شم هغه جسم زما وو او ما باید ورڅخه ساتنه کړې وایې، که هغه ساتنه خپل د دښمن د ژغورلو په بیه هم وایې نو ما باید دا کار کړې وایې.

په کراره مې ورته غږ کړل: فاتح!
هغه سترګي خلاصي نکړل خو خاموش شو.
— فاتح زه یم بلقیس!

زما په خبري هغه راوکتل، او ما د لومړۍ ځل لپاره خپل ځان،خپل څهره، د یو بل چا له سترګو ولیده! هغه بغېر لدي چې سترګې ورپه وې ماته او بیا خپل ځانته کتل، ورخطا وو لکه زما د څو ساعتو مخکې پشان غوښتل یې یو دلیل پیدا کړې ترڅو دا راپېښ شوی ټولو شیانو څخه انکار وکړی، هغه لکه لیونۍ شاوخوا کتل او ځان سره بیا لګیا شو هېڅ زما خبرو ته یې پام نکوه، مجبوره شوم او د هغه لاس مې خپل لاسونو کې ونیو، زما پدی کار هغه ناڅاپه د حرکت ودرېد او ما د موقع ګته پورته کړل او د راپیښ شوی حالت تفصیل او کیسه مې د الف څخه تر یا ټوله ورته وکړل.

– غوړ شه اوس پلار مې غواړې راشي او تا وګوري!
فاتح- و ... ولې غواړي ما وګوري؟
په خاموش نظر مې وروکتل، چې هغه خپل لاس پورته کړو ترڅو د عادت مطابق خپل خولې له سر لرې کړي او خپل ویښتیانو کې لاس تېر کړي، خو لاس یې په سر شوې ټېکرې باندې ولګېده! د څو شېبو لپاره هغه خپل پر سر ټیکرې ته وکتل او بیا یې زما خوا ته راوکتل چې ما په خاموش ورته وویل: نه وم خبره چې دومره ډارن یې!

زما په خبرې هغه غوسه شو او ویې ویل: زه ډارن نه یم، یوازې د دې راپیښ شوي عذاب څخه لږ څه ورخطا شوي یم.
په پوسخند مې وویل: ډارن یې کنه یوازې پر تا داسې کار ندې شوې ما ته وګوره!

او بیا مې د هغه مخکې خپل نارینه د ویښتیانو ډک لاسونه پورته کړل،خپل پټو او خولې مې ورته وښودل او ومې ویل: وګوره زه هم خپل د جسم څخه راغلې یم ستا دا .." غوښتل مې ورته ووایم ستا دا مردار جسم ته خو خوله مې کنټروله کړل اوس وخت د جنګ نه وو"ستا دا غټ پټ جسم ته.

زما په خبرې هغه پوسخند و واهه او ویې ویل: مه شرمیږه ووایه ستا مردار جسم ته.
– ما داسې ونه ویل!
فاتح- خوله دې ونیول کنه مطلب دی همدا وو.
– نه.
فاتح- انکار مه کوه خپله هم پوهېږې چې مقصد دې همدا وو..

د دې څخه مخکې چې زه کوم ځواب ورکړم د کوټې دروازه خلاصه شوه او پلار مې رانوت، د هغه په دننه راتلو زما رنګ وپریډه او په وېره وېره مې د فاتح خوا ته وکتل، دعا دعا مې کول چې کوم لیونتوب ونکړي، دا داسی موضوع نه وه چې موږ یې خپل د کورنۍ او یا بل چا سره شریکه کړو دا زموږ دواړو یو مشترک مشکل وو

او باید مورِ دوارِو تحقیق کړي وایې چې ولې داسی چل زمورِ دوارِو سره شوې؟ ما نه غوښتل د فاتح په کوم بېځایه خبرې زما نوم د لیونیانو په لیست کې راشې او د خلکو د خندا شم.

پلار مې بغیر لدې چې د فاتح! یعنې زما د جسم څخه چې فاتح پکې شتون درلود او په کټ څملېدلې وو سترګی واخلې د هغه د کټ خوا ته نږدی شو او د هغه مخامخ و درېده، فاتح زما خواته راوکتل او ما ورته په سترګو سترګو کې زارۍ وکړل چې ته وخدای کار خراب نکړې، پلار مې څو شېبې خاموش ولاړ وو، او یواځې هغه ته کتل. د پلار د داسی دروند نظر په معنا زه ښه پوهېدم او د شرم څخه مې سر نشو پورته کولې، زما پلار که هرڅومره بد انسان وو خو زړه یې مهربانه وو، او د اولاد د ځان وژنې خبر مور او پلار څنګه برباد کوي ما نن په همدې څو ساعتو کې ولېده. د څو شېبو خاموشې وروسته پلار مې کرار پداسی حال کې چې تراوسه یې نظر د فاتح خوا ته وو وویل: ښه یې لورې؟

د پلار په پوښتنې مې د فاتح سترګې له حیرت خلاصې پاتې شوی او خوله یې خلاصه کړه ترڅو ووایې زه فاتح یم! خو کله چې زما خوا ته پام شو نو غلې شو، او لکه چې هغه هم ومنل چې د رښتیا داسې بلا زمورِ داوړو په سر را نازله شوې چې کرار یې وویل: ښه یم کا..." فاتح چې کا کړل ما ټوخ کړل چې هغه ژر وویل:بابا! پلار مې ما او هغه ته په حیرت راوکتل خو څه یې ونه ویل څو دقې ولاړ وو او لږ اخوا دیخوا پوښتنې وکړل خو کله چې زمورِ دوارِو خاموشې ولېدل نو په مشکوک نظر یې زمورِ دوارِو ته راوکتل او بیا یې وویل: د سهار اذنو وخت دی زه به مونځ وکړم بیــ ..

ما په تلوار وویل: هو تاسو لاړشې زه همدلته یم.
پلار مې په حیرت راوکتل او ویې پوښتل: ولې ته مونځ نکوی که څنګه؟
په بند، بند ژبه مې وویل: و.... ولې کوم یې ه... هغه تاسو لاړشی زه هم درپسی درځم.

پلار مې د څه ویلو بغیر په مشکوک نظر زمونږ دواړو خوا ته را وکتل او بیا له کوټې ووت. د هغه په تلو مونږ دواړو یوه هوسا ساه واخیسته. زه د کټ څنګ ته په کېخودلې څوکۍ کښېناستم او خپل سر مې په لاسونو کې ونیو نه پوهېدم څه وکړم؟ زړه مې غوښتل په زوره، زوره وژاړم دا نو څه عذاب دی چې زمونږ پر سرونو نازل شوی؟ خپل د پخواني غږ په اوریدو مې سر پورته کړو چې نظر مې پر فاتح ولګېده چې په کراره یې وخندل او ویې ویل: له دې چې داسې نرۍ غږ لرم خندا مې راځي!

حیرانه وم چې هغه څنګه داسی یو حساس وخت کې د داسې یو بیځایه موضوع په خاطر خندلې شې؟ زما د نظر په لېدو هغه وویل: پوهېږم څه فکر کوې خو څه وکړم دا چې داسی نرۍ غږ زما له حنجرۍ او مرۍ راوځي خندا مې راځي.

او بیا په لوړ غږ په خندا شو، ما هېڅکله داسې نه وخندلې! لومړۍ ځل وو خپل څهره مې داسې د خندا په حال کې لېده، د څو شیبو وروسته هغه کرار شو او ناڅاپه یې وپوښتل: تشناب چیرته دې؟
په ګنګس حالت مې وویل: څه؟
فاتح- وایم تشناب چیرته دې؟ غواړم خپل دا نوي څهره وګورم.
په بد خلقی می وویل: یعنی غواړې ووایي دا څهره دې بیخې لیدلې نده؟
فاتح په شیطنت وویل: لیدل تر لیدلو فرق لرې ګرانې! زه باید یو عمومي چک اپ وکړم چې څه چل روان دې؟

د هغه په دې بی شرمانه خبري باندې مخ مې تک سور شو او په غوسه مې وویل: بی شرمه!
چې هغه بیا په لوړ غږ وخندل او په همغه شیطنت یې وویل: ولې بی شرم؟ د اول هم زما مال وو، او اوس خو بیخې رسمې زما حق را ورسیده، نو ولې بې شرم؟
د هغه دا خبره مې هېڅ خوښه نشوه او په غوسه مې وویل: زه یو ازاد مخلوق پېدا

شوې یم،زه کوم کنېزه یا غلامه نه یم چې ته مط مالک یا ارباب اوسېږې، او هو زۀ انساني کرامت لرم کوم بزه یا مېږه نه یم چې ته و وایې زما مال دی.

زما په خبرې د هغه تندی تروش شو خو څه یې ونه ویل، په کرکه مې وروکتل چې هغه بغېر د څه ویلو پر کټ کښېناست، څو شېبې په خاموشۍ خپل لاسونو ته وکتل او ناڅاپه یې زما خوا ته مخ کړو د غوسې او قهر څخه یې غاښونه وچیچل او ویې ویل: تا .... تا ولې غوښتل ځان و وژنې؟

داسې په غوسه یې را وکتل چې احساس مې وکړو هغه خپل په مردانه جسم کېدې او راغلې زما سر ته او داسې حساب کتاب راڅخه اخلې. په بند بند ژبه مې وویل: ن ... نه پوهېږم زما یاد ته نه راځې.

هغه څو شېبې په تروش تندی او مشکوک نظر راوکتل، داسې لکه چې زما د خبرې رښتیا او دروغ یې معلومول غوښتل کله چې ډاډمن شو زه د رښتیا هم نه یم خبره نو سر یې وخوځاوه او خاموش شو چې دا ځل ما په حیرت ورڅخه وپوښتل: ته له کومه خوا خبر شوې چې ما غوښتل ځان و وژنم؟

هغه په متاسف اندازد څو شیبو لپاره راوکتل بیا یې کرار وویل: هغه ورځ کله چې زما او ستا په مېنځ کې د انسټیوټ په چپټرونو کې د لیکل شوې شعرونو پر سر هغه لانجه وشوه نو د هغه وروسته زه کور ته ولاړم او بیحد مې عصاب خراب وه.

په پوسخند مې وویل: ما ته؟
هغه راوکتل او د نه پشان یې سر وخوځاوه او ویې ویل: ځانته مې عصاب خراب وه چې داسې تنده رویه مې ستا سره وکړه.
هغه خپېږه مې رایاد شوه او ومې ویل: تند رویه! نه.. باید و وایې ځناورتوب او وحشیانه رویه..
هغه یوه شېبه په ځېر راوکتل بیا یې وویل: که تا د دې لځایه چې چپټر زما له لاسه

کش کړې وايې په کرار دې يو توضيح راکړې وايې نو ما به هېڅکله هم هغه کار نه وايې کړی.

– توضيح! تا مګر زه تر توضيح ورکولو پريښودم؟ خوله دی خلاصه کړه او هر تهمت او ناروا چې پر خوله دې راتله پر ما دې وتپول.

هغه خوله خلاصه کړه ترڅو ځواب راکړې خو لکه چې پښېمانه شو، ځکه خوله يې بنده کړل او خاموش شو ما هم خوله بنده کړه خو زړه کې مې ورته ښه پرېمانه کنځل وکړل. وايې توضيح دې رانکړه! زه يې د يو شعر پر سر ووهلم، ورټلم،تهمت يې راباندې ولګوه او اوس وايې توضيح دی رانکړل! زه په همدی فکرونو کې وم چې د هغه کرار غږ مې واوريده چې ويې ويل: ستاسو د کور چې راغلم خپل د کړې کار څخه سخت پښېمانه شوم. غوښتل مې درته زنګ ووهم او بخښنه درڅخه وغواړم خو ..

ور ومې کتل چې هغه خپل شونډه تر غاښ لاندی کړه او ويې ويل: خو ومې نشو کړی! شيطان زر رقم خراب فکرونه او خبري ذهن کې را واچول او نه يې پريښودم ترڅو زنګ درپسی ووهم، زه د ځان سره په کش مکش کې وم چې زنګ ووهم او کنه؟ چې الهام زنګ راته و واهه او ويې ويل .... ويې ويل بلقيس غوښتل ځان ووژنی او مورِ اوس ... شفخانه کې يو او راشه، او بس نور مې ياد کې ندی چې څه وشو؟ کله چې سترګې مې خلاصې کړې نو دلته وم او تا راته دا کيسي وکړل، نور زما څه ياد کې ندې.

په حيرت مې د هغه خوا ته وکتل او ناڅاپه خپل د ځان وژني په دليل پوهه شوم! او ياد ته مې راغله چې ما د همدغه انسان له لاسه خپل ځان غوښته و وژنم، هغه زه و وهلم زما چپېړونه يې راڅخه واخيستل او د تلو وخت کې راته وويل" هر مرګ چې کوې وکړه خو تر يوي هفتي حق نلرې له کور و وځي خبر شوم بهر تللې يې پښې دې قلم در ماته وم،يوه هفته وروسته مور او پلار راستوم ترڅو زمورِ د واده په اړه د کاکا سره خبري وکړې تر واده پورې کوښښ وکړه ځان اصلاح کړي او دا بې شرمې

دې پرېږدې او له ځان څخه ښځه جوړه کړې." د هغه د تلو وروسته تر نیمو شپو مې وژړل او بیا ... بیا په پټه له کوټې ووتم او خپل د مور د فشار ۷۲ ګولۍ مې خولې ته واچول ...

د هغه په غږ د خیال انځور مې وشلېده.
فاتح- تا... تا زما په یوه خپېړې غوښتل ځان وژنه وکړې؟
ور ومې کتل خو هېڅ مې ونه ویل سترګې مې له اوښکو ډکې شوی، وایې زما په یوه څپېړه! ما د هغه د دې ټولو بد اخلاقو او تهمتونو له لاسه غوښتل ځان و وژنم ترڅو ورڅخه بیغمه شم خو خبره نه وم چې خدای به مې د همدغه کس بدن کې وراچوی! هغه متل دې کنه وایې د باران تښتېدم د ناوې لاندې مې شپه شوه. پر ما هم خودې مودې همدا چم شوې وو.

***

سهار د نهه بجو شاوخوا پلار مې د فاتح سره موټر کې کښېناست او زمور د کور په خوا راون شوو، او زه یو ځلې بیا یوازې پاتې شوم! د موټر تر پناه کېدو مې ورپسې کتل د فاتح خبرې مې ذهن کې ګرځېدلې چې تر اخرې شېبې راته ویل" وېرېږه مه خدای مهربان دې، د څو ساعتونو مخکې پشان پیاوړې اوسېږه، او چا ته مه ښکاره کوه چې روح او جسم دې یو ندې! مور باید د اوس لپاره په ګډه کوښښ وکړو ترڅو دا خبره خپل مینځ کې پټه وساتو، ځکه دا چې حتا مور د دې خبرې د منلو لپاره حاضر نه یو نو ته فکر وکړه زمور کورنۍ به دا خبرې زمور سره ومنې؟

بهتره به دا وې ترڅو چې په اصل موضوع مو سر خلاصیږې او یوه چاره ورته پیدا کوو تر هغه وخت خپل د کورنۍ په وړاندې خپل ځانونه نرمال وښایو، زه له دې ځایه د بلقیس په حیث ستاسو کور ته ځم! او ته هم د فاتح په حیث زما کور ته! هېڅ کوم مشکوک کار به نکوې زه درته زنګ وهم، پوهه شوې بلقیس!؟ "

که څه هم د هغه داسې امرانه لهجه او دستور صادر کول مې خوښ نشول، خو بله چاره نه وه موږ دواړه په يوه مصيبت کې اخته وو او مجبوره وو خپل د جسم د ساتلو لپاره د مقابل نفر خبره ومنو، د جسم پر ويلو د فاتح د پرون شپې بې ادبانه خبره مې راياد شوه او مخ مې سور شو د ژبې لاندې مې يو څو بد رد ورته وويل او بيا مې يوه ژوره ساه واخيسته او خپل شاوخوا ګڼې ګوښې ته مې وکتل، په هر لس نفرو کې يوه ښځه وه نور ټول سړيان وه چې اخوا ديخوا کېدل، د عادت مطابق غوښتل مې خپل ټېکرى پر سر سم کړم ترڅو کوم کوڅه ډب هلک مې مزاحم نشې خو کله چې لاس مې خپل پر سر خولې باندې ولګېده نو لومړۍ مې حيرت وکړو خو د څو شېبو وروسته په لوړ غږ مې وخندل.

زما پر خندا زما شاوخوا ته روان يو څو کسانو راوکتل خو کوم خاص توجه يې ونکړل او بېرته روان شول، ټول ښار راته پر بل رنګ او بوي ښکاره کېده، خپل پر مخ مې لاس کش کړو او کله چې لاس مې پر ږيره ولګېده نو ذهن مې راته يوه خبره راياد کړه.

***

!دا هلکان ګوره څومره بخته ور دې —

د شبنم په غږ مې لومړۍ د هغې خوا ته وکتل او بيا د هغې د سترګو نظر مې تعقيب کړو او د سړک هغه بلخوا په څو هلکانو مې نظر ولګېده چې په لوړ غږ يې په يو شې پسې خندل څلور پنځه ځوان هلکان وه يو يې د ټولو مخکې روان وو او د يو څه په اړه يې خبري کول او دا نور د سړک منځ کې په لوړ غږ وريورې خندل د ټولو لاس کې !هم يو، يو بولانې وو او همدا د خندا او خبرو حال کې خوړل او روان وه

شبنم يو سوړ اسويلې وويست او ماته د راکتو حال کې وويل: وګوره د ټول دنيا او عالم څخه بيغمه خاندې کيسى کوي، خوشحاله دي! داسى حال کې چې موږ انجونۍ دا رقم په لوړ غږ خندا په کور کې لا نشو کولې سړک خو لرى! کور کې لږ په لوړ غږ

وخاندو د څلور خواو څخه غږ پورته شې حتا مور مې لا تندی تروش کړې او وایې:
مرږه شې وجنۍ دا نو څنګه خندا ده،بی شرمې غږ دې راښکته کړه خلک به څه وایې!

هېڅ ځواب مې ورنکړو او همغسې کرار کرار څنګ په څنګ ورسره روانه وم چې هغې خپل حجاب لاس کې ونیو او بیا یې په ارمانجن غږ وویل: کاش دا حجاب سره مو ازادی درلود! کاش داسی قانون وایې چی حجاب که واچوې نو په امن کې یې، او نور څوک درته مزاحمت نکوي، خو ګورې دا دومره ټوکران مو پر ځانونو پېچلې خپل نفس مو وربانديې تنګ کړې حتا تر دې حد چې خپل د پښو د ګام اخیستلو ځاې لا نشو لېدلې خو بیا هم د دې ټولو خبرو سر بېره، وګوره شاوخوا دا ټول هلکان، سرې او حتا دا قران شرمه ولې بوډاګان لا زموږ پسی ګوري.

پخدای بلقیس کله چې دوي داسې راپسې راګورې فکر کوم لوڅ لغړه روانه یم! چې داسی راګوری. دوې ولې نه پوهېږی چې د هغوې په کتو موږ پعذابه کېږو؟
لږ خاموشه شوه بیا یې په ارمانجن لهجه وویل: کاش طالبانو یو قانون د دې سړیو په اړه هم صادر کړې وایې، چې کوم سړې چې لاره کې د اسلامې حجاب لرونکې ښځې پسې ګوري باید راګېر او ښه جوړ و ډبول شې، هله به مې زړه یخ شوې وو او د دوي دولت ته به مې دوه لاسه سلامې کړې وایې.

و مې خندل خو هېڅ مې و نه ویل ځکه د شبنم د خبرو سره موافقه وم موږ د حجاب پر کولو او په سنګین تګ او راتګ حال کې هم د دوي له لاسه بیغمه نه وو.

شبنم- زړه کې مې آرمان دی یوه ورځ د سړک څنګ ته ودرېږم او بولانی وخورم.
د هغه په دې خبرې لږ په زوره مې وخندل چې هغې می اوږه چونډی کړل او په غوسه یې وویل: خانده مه پخدای زړه کې می آرمان دې بولانی واخلم او د سړک غاړې کې کینم او همداسې په شوق شوق خلکو ته په کتلو بولانی وخورم، بغیر لدی چی څوک راته په ځیر ځیر وګوری یا راته کوم مزاحمت وکړی،
لږ خاموش شو او بیا په بیحد زړه مات غږ وویل: ای کاش زه هم هلک وایې! هغه وخت همداسې ازاده ګرځیدم او هیڅا نه راپسې کتل او نه یې راته مزاحمت کاوه.

ما په خندا وویل: اوس د یو بولانۍ خوړلو لپاره غواړې هلک شې؟
شبنم- نه خبره یوازې د یوه بولانۍ نده، په نړۍ کی او بلخصوص زموږ هیواد کې هلکان هر کار کولې شې او هیڅ ستونزه نلرې خو جنۍ تر ډېره حد محدوده ده. او هغه کارونه نشې کولې.
– لکه څنگه کارونه؟
شبنم- ډېر کارونه موږ نشو کولې لنډ مثال یې وګوره همدا تعلیم دې، موږ حتا د تعلیم حق لا نه لرو هغه حق چی موږ ته اسلام راکړې ښوونځې بند دی سبا بل سبا به واروې چی انستیوټ هم بند دې.

– بلا ... داسی منحوس خبرې مکوه خوله دې بنده ساته، انسټیوټ طالبان هېڅکله نه بند کوې،هغه ښوونځې بند کول هم ضرور یو دلیل یی درلود چې موږ نه پوهېږو.
شبنم په پوسخند وویل: هو هو ته په همدی خیال کې کېنه چې دا ورې دې شړې شې.
– ته دا سیاست خبرې پرېږده دا راته و وایه چې کوم آرمان دې درلود چې د جنیتوب په سبب پوره نشو؟
شبنم څو شېبې خاموش شوه بیا یې په ارمانجن انداز وویل: ته پوهېږې زه په ښوونځې کې خپل د ښوونځې د کرکټ ټیم مشره وم.
په حیرت مې وروکتل او ومې ویل: رښتیا؟ نه وم خبره.

شبنم- زه د کرکټ سره د خلکو خبره لیونۍ مینه لرم. نګورې کوم ورځ چې د کرکت لوبه وې زه انسټیوټ ته لا نه راځم او وټساپ او نور مجازی نړۍ کې درې سوه زر د کرکټ د تشویق او بریالۍ توب لپاره پوسټونه او سټوریانې کوم.
لږ مې فکر وکړو بیا مې وویل: امم یو دوه ځل مې فکر شو تا د یو کرکت لوبغاړې عکس خپل په پروفایل لګولې وو او یو استورې دې هم کړی وه "ژوندي دې وي اتلان!" ما فکر وکړو چې..
ومې خندل او ومې ویل: ما فکر وکړو هغه هلک دې خوښ شوی چې داسی عکسونه یې خپل په پروفایل لګوي.

زما پدی خبرې شبنم بد بد راوکتل او ویې ویل: مره شې لخیره زه د یو خاص لوبغاړی عکس نه ړدم یو ځل مې د نوین الحق د کیخود او بل ځل د راشد خان او استوری می د ګلبدین په عکس کړی وه، نو ستا په نظر ما دا درې سره خوشیږی؟ استغفرالله.

ومې خندل او د هغې د غوسې څخه ډک مخ ته می وکتل او ومې ویل: ولای نه یې پېژنم دا کسان چې نومونه دې واخیستل ما یواځې د هغوپ په تن د افغانستان د کرکټ جامو ته وکتل نور مې کوم خاص پام ونکړو.

سبنم- هې هې رښتیا یې ویلې غوا څه پوهېږې د ګل په بوي!

– بلا بلا زه دا خبرې پرېږده دا راته وایه چې څه چل وشو بیا؟ ښوونځي کې؟

شبنم یوه ژوره ساه و ویسته او ویې ویل: هغه ټیم کې څلور پنځه موږ پښتانه وو او نور فارسیبانانې وې، بغیر د کوم قوم پرستې او بل هر مرګه درته وایم موږ پښتانه هر ځاې او هر کار کې د فارسیبانانو څخه تکړه یو باور وکړه، هغه وخت د اشرف غنی د پاچاهې دور وه، زموږ ښوونځي ته د کرکت بورډ څخه یو خارجي د اسټرلیا کوچ راغله او غوښتل انجونۍ لوبغاړی وګوری!

باور کوی بلقیس هغې موږ پنځه پښتنې لوبغاړی انتخاب کړو ویل یې ستاسو لوبه په ټولو کې بهترینه ده، بیا یې موږ یو څو نور ښوونځي انجونو سره په لوبه کړو، هر چا که لوبه ګټلې وایې هغه یې د کابل د انجونو ټیم کې اخیست او وړل یی ولایتې لوبو ته او بیا امکان درلود هیوادې لوبو ته! د ښوونځي لوبو کی خو زر رقم چل او فریب باندې د کورنۍ څخه مو اجازه واخیسته او اوه ښوونځي سره مو لوبه وکړل زموږ ښوونځي د ټولو وګټل.

په هیجان مې ورته وکتل ترڅو د کیسې په ادامه پوهه شم ما شبنم یواځې د یو کال راهیسې په انسټیوټ کې پیژندل خو دومره راته ګرانه وه لکه خپل سکنې خور خو تر اوسه د هغې د ژوند دی کیسی څخه نه وم خبره!

– ښه بیا څه وشو؟ ته یې د کابل ټیم ته انتخاب کړی؟

شبنم راوکتل او د هو پشان یې سر وخوځاوه او په ماته لهجه یې وویل: زموږ ټیم اوه ښوونځي ته ماته ورکړل کې مو راوړو خپل ښوونځي ته همغه خارجې کوچ راغله ویل یې ما درې نفر انتخاب کړې چې د کابل ټیم ته راشې هغه کې یوه زه وم! اه بلقیس داسې خوشحاله وم داسې چې فکر مې کاوه په آسمانو ګرځم نه په ځمکې، موږ ته یې وویل لاړ شې او خپل د کورنۍ رضایت نامه راوړې موږ تاسو ټیم کې نیسو،

یوه میاشت وروسته هرات کې د انجونو لوبه وه ویل هلته مو وړو طیاره کې د هر جنۍ سره یو بل نفر هم د هغې د کورنۍ وړو ځکه افغانان خپل لوڼې یواځې چیرته نه پرېږدې ویل یې یوه ورځ لوبه ده سهار ځو ماذدیګر بیرته راځو، دومره خوشحاله وم چې حد یې نه درلود، لاړم کور ته دا ټول کیسه مې خپل مور او پلار ته وکړل ...

شبنم خاموش شوه او ګامونه یې چټک کړل لکه چې د خبرو ادامه یې نه خوښېده خو زه هم بد کنجکاوه شوې وم او غوښتل مې د خبرې په پاې ځان خبره کړم، ما هم ګامونه چټک کړل د سړک اخر ته رسیدلې وو د دغه سړک هغه خوا زما کور وو خو شبنم کور یوځه نور هم لرې وو دلته موږ تل یو دبل سره خدای پامانی کول ما د شبنم د ایساره ولو کوښښ وکړو ترڅو راته ادامه خبره وکړې خو هغه همغسې په چټک ګامونو راڅخه لاړل.

زه هم مجبوره خپل کور ته لاړم کله چې ورسیدم نو ډیر مسجونه مې وټساپ کې ورته وکړل دوه ځله مې هم زنګ ورپسې و واهه خو هغې کوم ځواب رانکړو بیا نیمه شپه دولس بجو خوا ته یې راته یو اوږد مسج وټساپ کې راستولی وو چې ما د سهار د لمانځه کولو وخت کې ولېده او ومې لوست لیکلې وه:

پلار او ورونو مې اجازه رانکړل زما په زیات زاریو هغوي ګواښ وکړو که یوځل بیا د کرکټ په اړه خبري وکړې د ښوونځي څخه دې باسو، ما هم نور څه ونه ویل زموږ درې انتخاب شوی کسانو څخه یوه هم ولاړ نه! ځکه هغوی ته هم اجازه نه وه ورکړې شوې اخر کې ښوونکې درې نور زموږ ټولګي والې انجوني انتخاب کړل چې د کرکټ

لځایه یې سینګار کولو ته زیات شوق وو هغوی یوه میاشت وروسته لاړل هرات ته هلته یې لوبه وبایلل خو لا هم خوشحاله وه، ځکه ورته پیسې ورکړې وه د نفر پر سر لس زره او دا هم ویل شوې وه چې د افغانستان په ملي لوبډلې کې به ونیول شی!

هغوي غوښتل د انجونو یو ملي لوبډله جوړه کړی خو دا هڅه یې د طالبانو په راتلو ناکامه شوه خو هغه استرلیایي کوچې زموږ هغه دری د ښوونځي ملګري له ځان سره استرلیا ته ویوړل د کورنۍ سره!د هغه درې انجونو څخه د یوې شماره راسره ده کله ناکله هغه ځای کې د تمرین حال کې خپل عکسونه راستوی.
او ورسره یو عکس یې هم راستولې وو چې یوه جنۍ د کرکټ جامې اچولې وه او بیټ په لاس په خلاصه خوله یې خندلې..

***

د موټر په هرنګونو د خیال راووتم، شاوخوا مې وکتل د سړک هغه بلې غاړې ته یو بولانۍ خرڅونکي ولاړ وو، په کراړ، کراړ همغه خوا ته نږدې شوم دا چې هېڅا راپسې نه کتل او نه یې هم راپورې غرض درلود، دا کار راته داسې عجیب عجیب خو عین حال کې بېحد ښه ښکاریده بولانې والا ته نږدې شوم تازه تازه بولانې پخه ول دغوړو بوی لا راباندې ښه لګېده بولانې والا ته مې وویل چې دوه ګرم د کچالو بولانې راکړې هغه هم په تلوار دوه بولانې راکړل، هملته د سړک غاړې ته کښېناستم همغه شان چې شبنم ویلې وه! زړه کې مې وویل کاش هغه هم دلته وای! د بولانې بوي مې چې پر پوزه ولګېده ټول خبري مې لیاده وویستې، او خولې مې لاړې ورته شروع کړې د دې څخه مخکې چې بولانې خوړولو باندې پیل وکړم دا خبره مې ذهن ته راغلل چې جیب کې پیسې لرم او کنه؟

په دې فکر لږ ورخطا شوم په تلوار خپل په جیبونو کې د پیسو پر موندلو شوم، هسې ما د دې فاتح څخه یوه د خیر ورځ نده لېدلې هسې نه اوس جیب کې یوه پیسه هم نه وې او ما پر خلکو وډېه وي، همدا فکرونه مې کول او جیبونو کې د

پیسو د موندلو په لټه وم او خدای خدای مې کاوه چې د کمیسه په جیب کې مې په کوچنې د پیسو په بکسک باندي لاس ولګېده،همدا چې پر هغه مې لاس ولګېده یوه هوسا ساه مې وویسته که نور ویې کنه شل روپۍ خو به ضرور پکې وي! او همغه ماته بسنه کوی بکس مې له جیب راوویست خلاص مې چې کړو د هغه دومره پیسو په لیدو خوله مې خلاصه پاتې شوه!

د ظالم زوي ټول نوې نوې زرګونان بکس کې اچولې وه؟ خیرن! دا دومره کلونو کې او حتا د کوژدي وخت کې امرونه او فرمانونه خو یې ښه صادر کول خو یوه ورځ یې لا ولاکه راته کوم شې اخیستی وې وړې،ترې، کنجوس، خو خیر اوس خو د ده پر ټول خزانې ما چاپه وهلې نو ښه ورباندې عیش کوم! په دې فکر مې شیطانې مسکا وکړل غوښتل مې بکس بیرته جیب ته کړم چې د بکس اخر شاته جیب کې مې یوع شې ته فکر شو! په مشکوک انداز مې راواخیست عکس معلومیده! کله چې راسته مې کړو نو دوه ماشومان مې ولیدل! یو تقریبا د څلور پنځه کالو هلک وو او بل یو تازه زیږېدلې ماشوم معلومېده! هلک هغه ماشوم غیږ کې نیولی وو او خندل یې!

ښه چې ځیر شوم عکس ته نو پوهه شوم چې هغه ماشوم هلک فاتح او غیږه کی ماشومه زه یم! د دې خبری په پوهېدو خوله مې له حیرت خلاصه پاتې شوه، ده خپل بکس کې زما او خپل د ماشومتوب عکس د څه لپاره ساتلی وو؟ څو شېبې هک حیرانه وم خو وروسته د دې فکر په راتلو چې ضرور د دې لپاره یې ساتلې ترڅو هر ځل د هغه عکس په کتو ځان سره ووایې دا زما مال او دولت دې او زه یې څښتن یم! نو له غوسې څخه مې غاښونه وچیچل، ضرور همدا خبره ده کنه فاتح نه ولاکه زما سره مینه وه نه کوم بله خبره.په دی فکر غوسه راغله عکس مې غوښت څیرې کړم خو زړه مې ونشو د بکس څخه مې راواخیست او خپل بل جیب ته مې واچوه په یو سمه موقع او فرصت کې دا یو بل ځای پټ کوم ترڅو دې نور پیدا نکړې شې.

د بولانی والا پیسې مې ورکړل او بې هدف کرار کرار د سړک په غاړه روانه شوم، که څه هم دا ناخاپه آزادي څخه زښت خوشحاله وم او فکر مې کاوه هر کار چې وغواړم

کولې شم خو څه ناڅه زړه کې مې وېره هم وه، دا هلک کېدل تر یو دوه ورځو ښه دې خو بېول ژوند امکان نلری! نه پوهېږم چېرته روانه وم خو د پښو په درد او ستړیا و درېدم شاوخوا مې وکتل ستړې وم او خوب مې هم راتلو باید لاړه شم کور ته او خوب وکړم خو د چا کور ته لاړه شم؟ د فاتح خبره مې یاد ته راغله یو ټاکسۍ ته مې لاس وخوځاوه، د عمر پوخ سړي راته مخې ته ټاکسۍ و دره ول او ویې پوښتل: چېرته ځې؟

د هغه په پوښتنه لږ مې ذهن باندې بوج راویست او ومې ویل: *** خواته ځم.
– 200 کرایه کېږي.
بغېر د کوم لانجه وهلو موټر کې کښېناستم، سر مې د موټر کړکۍ خواته وځرخه وو او د خلکو پر ننداره شوم، یوه ورځ مخکې ما غوښتل د تل لپاره خپل کیسه ختمه کړم او د دې نړۍ څخه لاړه شم! خو اوس ما په یو بل شکل او صورت کې دې نړۍ ته کتل، د رښتیا هم چې د خداي په کار کې بنده هېڅ نشې کولې او نه هم ویلې شې. د موټر به درېدو راښکته شوم د موټروان پیسې مې ورته حساب کړل او مخامخ کوڅۍ ته په کتو شوم، یوځل یا هم شاید دوه ځله هغه هم یواځې په اخترونو او ودونو کې دغه کور ته راغلې وم او بس.

هېڅکله مې نه د فاتح سره جوړه وه او نه د هغه د کورنۍ د غړو سره! خویندي بیحد مغرورې وې او مور یې بېحد بد اخلاق ښځه وه یاد مې دې زموږ کور ته راغلې وه هغه وخت چې ما او فاتح نکاح نه وه ترلې او هغه هند کې درس ویلو، د دې له ځایه چې زما تعریف وکړې او د انګور په حیث مهرباني راباندې وکړې پر ما یې ملنډې وهل پېل کړل او زیات خبرې راته وکړل هره لسو خبرو کې نهه زموږ غریبۍ او خپل خانې ته اشاره وه.د همغه ورځ مې هم له هغې بد راغلل او هم د هغې د دوه لورګانو څخه، ځېنې کسانو ته خداې پیسې ورکوي خو ښنګ کې شخصیت او عاجزی هم ورکوې، خو دا ځېنې تازه د نن او سبا پیسه داره شوی خانان چې تازه یې پیسې لېدلې نه خداې منې نه قران او هوایې ګرځي لکه زما د خواښې پشان.

دا فکرونه مې له سر لرې کړل او د هغوي د کور دروازه مې وټکول، د فاتح دوي کور یوه ښایسته دری پوړیز ودانۍ وه چې تازه څو کاله مخکې یې جوړه کړې وه، د دروازې په خرپ سترګي مې د کور د دیوالونو څخه واخیست او دروازې خوا ته مې وکتل ترڅو وګورم چا راته دروازه خلاصه کړې؟

د فاتح د مشر ورور اوه کلن زوي نعمان راته دروازه خلاصه کړې وه! زما په لېدو په خوشحالۍ چغه کړل کاکا راغې، او ژر د کور خوا ته په منډه شو. د خولې لاړې مې تېرې کړې او د بسم الله پر ویلو کور ته ننوتم، دوه قدم حویلې وه او بیا څو زینې چې کور ته تللې وه د زینو څخه پورته شوم په استرس او داسې حال کې چې لاسونه مې لړزېدل بوټونه مې د پښو څخه وویستل، زه د دې کور د خلکو څخه د نفرت او کرکې څنګ کې وېره او وحشت هم لرم بلخصوص د مشر کاکا څخه! دعا دعا مې زړه کې کول ترڅو هغه کور کې ونه اوسېږي، د هغه شنو سترګو زه تل ډار کې اچولم، شاید زما پلار یې هم ډاره ولې وو چې خپل د یوه هفتې تازه زېږېدلې لور یې د ده په یوه خبره د ده د زوي په نوم کړې وه!

په همدې فکرونو او وېرې کور ته ننوتم یو لوې سالون چې په سرو قالینو پوښل شوې وه او شاوخوا یې سرې نالې هوارې وې د سالون په سر کې پر نالې مشر کاکا بالښت ته ډډه وهلې ناست وه او څنګ کې د فاتح مشر ورور مصور وو، ښځې د سالون یو کونج کې ناستې وې او په وېره وېره یې شاوخوا کتل! نه پوهېدم چې ولې داسې چل دې؟ زه خپل هم وېرېدلې وم او د دوې داسې کتو نوره هم و وېره ولم، لومړې کس چې زما خوا ته راغلو هغه زما خواښې وه چې په ژړا زما خوا ته راغله او ویې ویل: کاش مره واې خو ستا دا حال مې لېدلې نه وایې.

زما حال! مګر زما پر حال څه شوي چې دا داسې وايې؟ د دې څخه مخکې چې هغه دویمه خبره وکړې مشر کاکا مې په تنده لهجه وویل: بس یې کړه ښځې د ماښام نه تر اوسه زما او د ټول کور عصاب دې را وخوړل.
د مشر کاکا پر خبره خواښې مې د غوسې څخه سره او شنه شوه او لکه بې شرمه

ښځو پشان يې چيغه کړه: نه ګورې ستا وريرې خپل په بې حيايې زما د ګل پشان زوي څه حال ته رسه ولې؟ اوس هم د هغې کور خرابې خوا نيسې.

د هغې خبرې مې غوږونو کې پورته ښکته کېدلې"نه ګورې ستا وريرې خپل په بې حيايې زما د ګل پشان زوي څه حال ته رسه ولې؟ اوس هم د هغې کور خرابې خوا نيسې." غوښتل مې خوله خلاصه کړم او ورته ووايم ما ستا په جان جانې زوي هېڅ مرګ ندې کړې او دا ستا زوي وو چې زه يې دې حال ته ورسه ولم خو زما د څه ويلو مخکې د مشر کاکا قهرجن غږ چې د ټولو پر وجود يې وېره خپره کړه او زما خواښه يې ګونګه کړه په سالون کې خپور شو.

مشر کاکا- خبر دار که زما د وريرې په اړه يو بل بېځايه خبره پر خوله راوړې، کنه هر څه که وشو خپله به يې ملامته اوسېږې.
د کاکا خوا ته مې وکتل باور مې نه کېدو چې کاکا دې زما خوا نېولې اوسېږي هغه هم داسې پر کلکه! ما تل فکر کاوه کاکا مې يو ظالم او متاسفانه جاهل سړی دی! خو بايد په يو سم وخت کې يې لاس ښکل کړم او بخښنه ورځخه وغواړم له دې چې داسې فکر او ذهنيت مې د هغه په اړه درلود.

خواښې مې په مکرجنې ژړا او همغه بې شرمې وويل: اوس هم خپل د وريرې خوا نيسې، نه ګورې څه بدنامې موږ ته راپيښه کړه؟ نه ګورې زوي درته څه حال ته رسه ولې؟ نه ګورې دا ټول خلک لګيا دي وايې جنۍ پر بل مينه وه او د هغه لپاره يې ځان وژنه کړې، ټول کلي لګيا دي وايې بلقيس په هغه خانه خراب پوهنتون کې د يوه هلک سره يارانه درلود او دا ځان وژنه يې هم د هغه لپاره کړې حتا ويل کېږي د هغه هلک سره يې اړيک..

د خواښې خبره مې لا پوره شوې نه وه چې د شړک غږ ټول کور ونيوه! په خلاصه سترګو او ناباوره انداز مې مشر کاکا ته کتل چې زما خواښې پر مخ په څپېړه وهلې وه! اوس پوهه شوم چې د فاتح د تهمت لګولو او بدګمانې سرچينه د کومې خوا پورته کېږي؟ او همچنان پر دې هم پوهه شوم چې دا وحشي خوې يې د چا څخه په

ارث وړي! مصور منډه کړل او مشر کاکا یې له اوږې کلک ونیو څکه خوابښې مې د دې له ځایه چې خوله بنده کړې لګیا وه او ماته یې بد رد ویل داسې خبري کول چې زما زړه یې هر دقه نور هم له ځان توره وه، باور مې نه کېدو چې یو انسان تر دې حده رزالت ته رسېدي شي!

ما ځان وژنه په څه دلیل کړې وه او دوې څه تهمتونه راپسې ترلې وه! زما فکر چېرته وو او د دوې خیال چېرته وو، کاکا مې غوښتل یو بل شرک هم زما د خوابښې پورته کړې خو مصور کلک ونیوو او خپل ښځې او خویندو ته یې چیغه کړه ترڅو زما خوابښې بلې کوټې ته ویسې د هغوې په تلو زه همغسې هک حیرانه ولاړه وم او نه پوهېدم چې څه وکړم؟ یا څه ووایم؟ زړه مې غوښت وژاړم، سم په سلګو سلګو وژاړم ترڅو شاید لږ مې دا زړه سپک شي سترګو کې مې اوښکي راغلې وه او ژړا ته مې ځان تیاره وه چې ناڅاپه په زوره یو لاس له ګریوانه ونیولم او کش یې کړم!

په یوه شېبه کې مې ژړا لیاده ووت او وېره او وحشت مې ټول وجود باندې را خپور شو او ټول بدن مې په لړزېدو شو مشر کاکا زه تر ګریوانه نیولې وم او د یو کوټې خوا ته یې کش کولم، د مصور غږ مې اورېده چې له کاکا یې غوښتل ما خوشې کړې خو کاکا مې بغیر له دې چې د هغه خبرو ته کوم پام وکړې زه یې کوټې ته ټېله کړم او دروازه یې کلک بنده کړه، له یوه خوا حیرانه وم او له بلخوا لکه سپی وېرېدلې وم او زړه مې یو سلو اتیا کې درزېدو، کاکا مې د دیوال خوا ته لاړو او کله چې په دیوال ځړېدلې ټوپک ته یې لاس کړو زما زړه خولې ته راغلو، هغه ټوپک زما خواته ونیوه او په غوسه یې چیغه کړه:

مشر کاکا- مور دې رښتیا وایې ښځه دې د بل هلک سره جوړه ده ها؟
د خولې لاړې مې تېرې کړې او په وحشت مې وروکتل، د زیات وېرې څخه مې ژبه بنده شوې وه چې هغه رانږدې شو ټوپک یې زما پر زړه کېخود او په همغه ډارونکې غږ یې وویل: که ستا د مور خبره رښتیا ده نو ولې تر اوسه ژوندي ده؟ ولې تر اوسه سا اخلې؟ ها ؟

او د ها سره سم یې ټوپک نور هم زما په زړه کلک کړو او ویې ویل: او که دا خبري رښتیا نه دي او ستا ښځه بد کاره نده، نو ته بېغرت ولې خپل د ښځۍ خوا نه نیسې؟ چیغه یې کړه: هاا؟ ولې اجازه ورکوی مور، خور، او زر نور کسان د هغې په اړه داسې اپلاتې ووایي؟ زر ځله مې درته ویلې چې خپل د مور د هر خبري مننونکي په پټو سترګو مه کېږه بیا ولې د هغې خبره منې او داسې کار کوې چې اخره مور ته بدنامې او رسوایې را پاتې شې ها؟

زه بلقیس خپل د لاس د ورغوي پشان پېژنم ضدی ده، بې شرمه ده، ژبه وره ده خو د دې کارو او یارانو نده، ته پرون تللې وې د هغوي کور ته او ستا د راتلو څو ساعت وروسته د هغې د ځان وژنې خبر راغلو څه دې ورته ویلې وه؟ څه کار دې ورسره کړې وه چې هغه جنۍ دې د ژوند څخه پر مرګ راضي کړل؟ ها؟ ما ته ځواب راکړه لکه نر پشان خپل ستونزه راته ووایه نه دې خوښېږي؟ نه یې غواړې؟ ووایه داسې سپی مه جوړېږه او وربادنې تهمت مه لګوه، تاته وایم خوله خلاصه کړه شابه..
مشر کاکا چیغه او د چیغي سره سم ټوپک یې نور هم زما پر سیني کلک کړو چې ناڅاپه ....

***

ناڅاپه له خوب را پاڅېدم په وحشت مي شاوخوا د مشر کاکا او د هغه د ټوپک پسې کتل زړه مې همغسې بې واره دربېده، خو د څو شېبو وروسته پام مې شو چې زه له سره د کاکا کور کې یم نه! زه خپل کوټه کې وم، شاوخوا مې د چپټرونو شلېدلې پاڼې پرتې وې حیرانه دریانه مي شاوخوا کتل چې نظر مې خپل په لاس ولګېده د مور د فشار د ګولې قوطي مې ښي موټې کې کلک نېولې وه! څو دقیقې د وخت او زمان څخه ووتم او یوه خلأ او ګنګس حالت د بېخبري کې داخله شوم، زه د فاتح په بدن کې وم،ما ځان وژنه کړې وه خپل د مور د فشار په دوا، او دلیل د ځان وژني مې

هم د فاتح تهمتونه او جنګ وه د هغه په یاد راوړلو د مخ یوخوا مې وسوځېده، همغه چې فاتح په څپېړه وهلې وم!

د خولې لاړې مې تېرې کړې یعنې دا ټول خوب وو؟ خو څنګه امکان لري؟ زما هره شېبه لکه چې په ویښه راباندې تېره شوې وې یاد وه! په شفخانه کې خپل جسد د مور، خور او ورونو ژړا زما سردرګمي زما د جسم او روح بدلېدل، د فاتح سره هغه خبرې! بیا د سړک غاړه کې هغه بولانې خوړل، حتا خپل د خوابشي یوه، یوه خبره مې هم یاد کې وه، د هغې د انسانیت څخه وتلې تهمتونه د کاکا لخوا زما طرف نیول، هرڅه داسې وه راته لکه چې ما د رښتیا تجربه کړې وي خو زه خپل په بدن کې خپل په کوټه کې وم او د مور د فشار ګولې مې لاس کې وه! نو مطلب زه د دې وروسته غوارم ځان وژنه وکړم؟ یعنې هغه شیان چې ما ولېدل هغه اینده کې زما سره د راپیښې کېدو تصویر وو؟ خو زه ولې د فاتح په جسم کې وم؟ ما دا ټول شیان ولې د هغه په جسم کې په خوب کې تجربه کړل!

لکه لیونیانو پشان لځایه پاسېدم شاوخوا خپل پر ځان ګرځېدم دا څه روان دي زما سره؟ فکر مې د کوټې کونج کې په سېنګار مېز وشو په تلوار د هغه خوا ته ورغلم فکر مې کاوه تر اوسه د فاتح په جسم کې یم خو نه! زه خپله وم خپل په جسم کې، د مخ په یوه خوا مې د فاتح د ګوتو نښان ښکاره کېده! همغه نښان چې ماته یې ثابت کاوه همدا نن ماذدیګر فاتح زه د دوه شعرونو په خاطر په څپېړه وهلې یم! او دا نښان دا هم راته ثابته ول چې ما لېدلې هغه ټول شیان خوب کې وه! خو باډمنه نه وم فکر مې کاوه هغه خوب نه بلکې حقیقت وو.

په ګنګس انداز هملته کښېناستم خپل سر مې خپل په زنګونو کېخود، فکر مې کاوه د حسن د کیسي چل راباندې شوې! حسن اصل کې د یو عرب هلک د ژوند کیسه وه چې څو کاله مخکې الهام خپل موبایل کې د یو فلم پشان موږ ته راوړی وه، هغه کې دغه هلک چې نوم یې حسن دې بیحد ګنهکار او نافرمان ځوان دې، نه مونځ کوې نه نیک کار کوي او تل په ګناهونو کې لګیا وې یوه شپه هغه خپل د ملګرو سره ناست

ویې قطې کوي چې د سهار اذنونه کېږي مشر ورور یې راځي او ورته وایي بس کړې اذانونه دي د خدای څخه و وېږي د ورور په خبره د هلک ملګري ځې ..

خو هلک بغیر له دې چې کومه توجه اذان ته وکړې یا هم خپل د ورور نصیحتونه ته کوم پام وکړې ګوشکي غوږونو ته اچوي او د سندرې اوریدلو ته شروع ورکوي داسې حال کې چې د سهار اذانونه کېږي، همدغه حال کې ویده کېږي، چې ناڅاپه د دروازې په خرپ باندې دې په خوب کې راویښ کېږي! یعنې دې فکر کوي چې زه د رښتیا راویښ شوې یم خو هغه هم اصل کې خوب وې! یعني یو خوب کې بل خوب!

خلاصه چې دې په خوب کې راویښ کېږي او کله چې سترګې خلاصې کوي نو یو ډارونکي او هیبتناک شخص ګورې چې تور جامې اچولې او په بېحد یو ویرونکي انداز کې د ده خوا ته راځي او ورته وایي زه ملک الموت "عزرائیل ع" یم او خدای مقرر کړې یم ترڅو ستا روح واخلم! د هغه کس په خبرو د حسن چغې او بوغې پورته کېږي او هر کار چې کوي خو ځان نشي خوځولي او ملک الموت یې روح په بېحد زجر او عذاب اخلې ..

دلته چې د ده روح واخېستل شې، نو دې خپل د ورور غږ اورې چې و ده ته غږ کوي "حسن راویښ شه سهار مونځ وکړه!" نو حسن یو ځل بیا په خوب کې راویښ کېږي او فکر کوي چې هغه ملک الموت او نور شیان ټول خوب وه! یعنې دې اصل کې په یو خوب کې دوه ځل راویښ کېږي کله چې ویني ژوندي دي نو بېحد خوشحاله کېږي او شکرونه باسې خو ناڅاپه ویني چې ورور یې د ده سر ته ولاړ دي او ژاړې! دې چې هرڅومره ورته وایي" ورور ته ولې ژاړې څه خبره ده؟" خو هغه د ده غږ نه اورې ناڅاپه د ده فکر کېږي چې دې خپل د جسم څخه وتلې او د روح پشان خپل د جسم څنګ ته ولاړ دي!

بس نو دې مړ شو خلک راځي د ته غسل ورکوي هلته خلک د ده پر جسم یخې اوبه اچوې او دلته یو څو هیبتناک کسان راځي او د ده په روح جوشې اوبه اچوې دې څو ځله کوښښ کوې خپل جسم ته داخل شې خو نشې کولې.خپل یو یو ملګري ته خپل

ورور ته خپل خپلوانو ته ټولو ته چغې وهې او وایې" زه دلته یم، زه ژوندی یم"خو هېڅوک د ده غږ نه اوری او کله چې دې د قبر خوا ته ورې ترڅو مړې یې پټ کړې نو ملایکي د ده د روح په پښو کې زولني اچوي او دې د قبر خوا ته چې د خلکو په نظر یو ساده قبر ښکاري خو د ته د اور کنده ښکاری کش کوي او همدا یوه خبره ورته کوې" حسن تعالیٰ ربک، حسن تعالیٰ ربک" د دومره کلونو وروسته هم نه پوهېږم دغه لفظ څه معنا لرې؟ خو بېحد ډارونکي وو تر دې حده چې مورې اوس هم یو د بل د ډاره ولو لپاره وایو حسن تعالیٰ ربک ...

خلاصه د خبري کله چې د ده روح هغه کندي ته ملایکي واچوي نو دا ځل دې د رښتیا راویښ کېږي او ګوري چې لا تر اوسه د سهار آذانونه شروع دې! ده دا ټول خوب او واقعه د یو دقیقې په موده کې لېدلې وه! د دې خوب وروسته حسن توبه باسې او یو نیک انسان ورڅخه جوړ کېږي.

ما فکر کاوه زما سره هم کټ مټ همدغه کار شوي دی، زه خپل په خوب کې راویښه شوې وم او ځان مې د فاتح په جسم کې لېدلې وو، او هغه دومره کارونه راسره پیښ شوی وه، هغه دومره خبرې مې اورېدلې وه خو هغه ټول یو خوب وو! لکه څنګه چې حسن په یو خوب کې یو عمر تېر کړې وو، ما هم یو خوب کې یو عمر تېر کړی وو، هغه هم د فاتح په جسم کې! یعنې دا ټول خوب وو؟ باور مې نه راتلو دومره واضح او دقیق خوب مې لېدلې اوسیږی، خو ولې ما داسې خوب ولېده؟ کوټې مینځ کې په پرته د مور د فشار د ګولې په قوطي مې سترګې ولګېده!

ما غوښتل ځان وژنه وکړم خو ناڅاپه دې منځ کې ویده شوې وم، او دومره یو جنون آمېزه خوب مې لېدلې وو.

د سهار آذن یې وکړو پاڅېدم اودس مې وکړو او پر لمانځه و درېدم، د لمانځه کولو وروستہ پر سجده پریوتم او لخدایه مې بخښنه وغوښته، او له دې چې زه یې د یو داسې جاهلانه او احساساتي کار څخه وژغورلم شکرونه مې وویستل، زما کار همغه دقه کې د احساساتو پر مبناع نیول شوي جاهلانه پرېکړه وه، اوس چې خپل د کار

وروسته نتایجو ته فکر کوم نو واقعا پښېمانه یم، زما پر ځان وژني زما خو بېړه غرقه وه جهنم مې ځاې وو دا ژوند خو مې خراب، خراب وو هغه ابدی ژوند مې هم خراب کېدو.

پلار،مور، ورونو او ټول کورنۍ ته مې یو پېغور پاتې کېده، داسې یو پېغور چې د ژوند تر اخیره به نور هېڅکله هغوي د شرم څخه د سر پورته کولو نه وایې، که څه هم پوهېدلې وم هغه یو خوب وو خو زړه مې ویل زما خواښې د رښتیا همدا خبري کول! یعنې ډاډمن وم البته د مشر کاکا په اړه نه پوهېږم چې ایا داسې به وې څنګه چې خوب کې مې لېدلې و کنه؟ خو د زړه د تل مې دعا وکړل چې خدای دې وکړې همغسې اوسیږی، که نه یې خدای دې همغسې جوړ کړې. یو حامې،یو طرفدار، یو پناه ورکونکي، سم لکه یو پلار پشان. سجدی حال کې وم چې د کوټې دروازه خلاصه شوه.

په تلوار مې شاته وکتل چې پلار مې ولېده، زه یې چې پر جاینماز ولېدم پر شونډو یې نرۍ مسکا راغله او کرار یې وویل: مورې ته هم دعا کوه لورۍ.

سترګي مې د اوښکو ډکې شوي او د څه ویلو بغیر مې یوازې سر د "سمده" پسان وخوځاوه هغه هم په همغه مهربانه څهره دروازه بنده کړه او لاړ، د پلار په لېدو مې خوب کې د هغه څهره مخې ته راغله که څه هم تر اخیره یې ونه ژړل خو حالات یې تر ټولو خراب وو، خپل د تاریخ ښوونکي خبره مې رایاده شوه ویل یې: مور ګانې زیات ژاړې غم کوې او خپل درد ښکاره کوې خو پلرونه داسې نه دې،هغوې خپل درد نه ښکاره کوي هغوې خپل درد ساتې،ساتې او ناڅابه یوه ورځ را غورځېږي او داسې غورځېږي چې نور د پاڅېدلو نه وې.

د لمانځه وروسته له کوټې و وتم زړه مې د ټول کورنۍ پسې دومره تنګ وو، لکه کلونه چې مې لېدلې نه وې. د مور کوټې خوا ته ورغلم ومې لیده تازه د لمانځه لپاره غواړې راپاسې زما په لېدو حیرانه شوه، غوښتل یې چې څه ووایې خو ما ځان ور ورسه وو او کلکه مې غېږه کې ونیول،تر اوسه د مور اوښکي او سلګې مې د سترګو

وړاندې وه، بې اختیاره مې په ژړا پېل وکړو مور مې هم زه غیږه کې ونیولم او دلداری راکول یې پېل کړل.

مور- هیش ګرانۍ لورې مه ژاړه خدای مهربانه دې، خلاص به شې درسونه دې دومره ورته غم مکوه، نامیده شیطان دی بچیه.

له دې چې زما ساده مور تر اوسه فکر کاوه زه د انسټیوټ پر بندیدو ژاړم نور مې هم ژړا زیاته شوه، خدایه ما څنګه غوښتل داسې یو ظالمانه کار د دوي په حق کې ترسره کړم؟ما تل هغه انجونو او هلکانو ته خبري کول او رټل مې کوم چې د میني او د یو جنۍ یا هم هلک په خاطر به یې ځان وژنه کول، تل به مې ویل څومره دا کسان جاهلان او احمقان دې چې خپل مور، پلار او کورنۍ ته نګوری او د یو جنۍ یا هم هلک لپاره د ټول کورنۍ ژوند ورخراب کوي، خو څو ساعته مخکې ما هم همداسې یو کار غوښته تر سره کړم!

کوټې ته د پلار په راتلو ژر له مور جلا شوم خپل اوښکې مې پاکې کړل او غوښتل مې له کوټې و وځم چې پلار مې زما مخي ته خپل لاس ونیو او د تلو څخه یې منع کړم.ځاې پر ځاې و دریدم خو اوښکې مې نه دریدی او بې اختیاره مې پر مخ رواني وه پلار مې رامخکې شو سم په ځیر ځیر یې زما خوا ته راوککتل او ناڅاپه تندی تروش کړو او ویې پوښتل: په دې مخ دې څه شوي ولې داسې سور دې دا یوه خوا یې؟

د ژړاځخه په ډک غږ مې وویل: ه ...هیڅ.
پلار- څه مطلب هیڅ؟ د مخ یوه خوا دې داسې سره ده لکه یو چا چې وهـ...
او ناڅاپه خاموش شو لکه چې پوهه شو، اخرې نفر چې زما کوټې ته راغلې وو د ده نازولې زوم وو، په حیرت یې زما د مخ خوا ته راوکتل او لاره یې راته پریښوده زه هم په تلوار له کوټې ووتم.

***

اوه بجې د سهار وه او مور ټول پر سرخانه ناست وو او ډوډۍ مو خوړل، ما خپل پر مخ د معمول خلاف لږ آرایش کړې وو، ترڅو د فاتح د ځپېږي نښه پټه شې او څوک يې ونګوری، البته که څه هم هغه چا چې نه باید لېدلې وايې لېدلې وو، پلار مې په تروش تندی یوه ګوله ډوډۍ خوړه او بیا یې یو نظر زما خوا ته کاوه، خو زه د دې ټولو خبرو با وجود خوشحاله وم له دې چې خدای دا فرصت راکړو ترڅو یو ځل بیا خپل د کورنۍ سره په یوه سرخانه کښېنم او ډوډۍ وخورم، موږ بندګان څومره ناشکره یو ترڅو چې یو شې لرو د هغه په قدر نه پوهېږو خو کله چې له لاسه یې ورکړو تازه په ارزښت يې پوهېږو، ما خپل د ژوند 23 کال په همدی توګه تېر کړې وه او یو ځل مې لا شکر نه وو ویستلي.

چې شکر خدایه مور لرم، پلار لرم،ورونه لرم، خور لرم، یو کور لرم چې په امن کې پکې ژوند کوم، یو مور لرم چې د غم وخت کې تل غیږه راته پرانیستې، یو پلار لرم چې خپل ټول عمر یې زما د هوساینې او ارمښت لپاره خاورې کړو، یو ورور لرم چې خپل د ويني تر اخرى څاڅکي به زما د عزت ساتنه کوي، یو خور لرم که څه هم راڅخه لرې ده خو تل زما په فکر کېده او د زړه راز مې ورسره دې،حتا له دې چې د فاتح کوژدنه وم دا هم راته اوس یو د شکر مثله ښکاریده! چې د یو چا په نوم یم او ټول ناپاک سترګي راڅخه اړول شوي دې که څه هم فاتح زما په نظر د دې تعریف حقداره نه دې.

په همدې فکرونو کې وم او د الهام په خبرو مې خندل، الهام د تل پشان مجلس یې ګرم کړې و او د هره خوا یې یوه خبره کول، او زموږ سات یې تېره وه چې د کور دروازه وټکېده ...

الهام- په دې سهار وختې به څوک وي؟
پلار مې داسې حال کې چې خپل د پیالې د چایو څخه غوړپ کاوه ویې ویل: که زحمت وباسې او لاړشې وګورې نو معلوم به شې چې څوک دې!

د پلار په خبره الهام احمد ته وکتل او هغه چې په عمر کې د الهام څخه دوه کاله کوچني وو او ورته نه یې نشو ویلې په تروش تندی لځایه پاڅېده او ولاړ، څو شېبې وروسته احمد بیرته راغلو مور ټولو وروکتل مور مې خوله جوړه کړه ترڅو ورڅخه وپوښتي چې چا دروازه ټکوله؟ چې دې وخت کې همغه آشنا دړ نارینه غږ او بیا خپل فاتح دهلېز ته راننوت او سلام یې کړو!

په دې سهار وختې د هغه داسې راتګ ټول حیران کړل، بلخصوص زه! د هغه په لېدو خوب کې لېدلې ټول انځورونه مې د سترګو مخکې تېر شول، په حیرانتیا مې ورته کتل توره جوړه کالې اچولې وه، د تور پټو او کندهاري غمې داره خولې سره، همغه شان وو لکه څنګه چې ما خوب کې لېدلې وو! د هغه په دې شان لېدو د وېرې څخه مې لاړې تېرې کړې.

پلار مې په حیرت او مشکوک انداز ورڅخه وپوښتل: علیک سلام پخیر راغلې، خیرت خو دې؟ څنګه په دې سهار وختې دیخوا راتګ دې وشو؟
فاتح په ګنګس انداز داسې حال کې چې دوه سترګې زما خوا ته نیولې وه وویل: هو .. هو ... خیرت دی .... هغ... هغه ....

د دې څخه مخکې چې کوم بله خبره وکړې مور مې په خوش اخلاقې او مهرباني وویل: سرۍ پرېږده اول یو پیاله چاي وڅښې، بیا به د راتګ دلیل ووایې.
پلار مې څه ونه ویل او ما او فاتح ته یې په مشکوک نظر را وکتل چې فاتح د عادت مطابق خپل خولې له سر لرې کړه داسې حال کې چې ویښتیانو کې لاس تېره وه او ماته یې راکتل ویې ویل: هغه ... د کاکا ناوی ... لږ مې د بلقیس سره کار وو.

کله چې زما او زما د کورنۍ حیران نظر یې ولېده نو په تلوار یې وویل: هغ... هغه پرون زما په نظر د بلقیس کوټه کې زما د شرکت کارټ غورځېدلې ... او ...او هغه زما پکار دې، که هغه راته پېدا کړې.

مور مې په تلوار زما خوا ته مخ کړو او ویې ویل: شابه لورې وګوره د فاتح زوي کارتې چېرته دي.

زه پاڅېدم خو تر اوسه په وېره او حیرت مې د فاتح خوا ته کتل د هغه حالت ماته له یوه خوا نرمال نه ښکاره کېده او له بلخوا د هغه جامو زه خپل د لیدلې خوب وخت ته وړې وم، خپل د کوټې خوا ته مې غوښتل روانه شم چې د مور غږ مې واوریده چې فاتح ته یې وویل: راځه زویه ته کینه یو پیاله چاې وڅښه ترڅو بلقیس لور ستا کارتې پیدا کړي.

د پلار غږ مې هم پورته شو چې په مشکوک انداز یې فاتح ته وویل: الهام ته به دې زنګ وهلې وایې هغه به درته کارتې راوړې وو، ولې دی دومره ځان په زحمت کړو په دی سهار وختې؟

فاتح بغیر له دې چې د هغوي خبرو ته کومه توجه وکړې زما خوا ته راغلو او ویې ویل: زه به هم د کارتې په پیدا کولو کې د بلقیس مرسته وکړم.
او بیا بغیر له دې چې د چا اجازي ته په تمه شې زما د کوټې خوا ته روان شو ، ما په حیرت شاته خپل مور او پلار ته وکتل چې مور مې د تلو په اشاره سر راته وخوځاوه خو پلار مې همغسې مشکوک راکتل خو دې منځ کې د الهام شیطان نظر د شرم څخه سره کړم او په تلوار د کوټې خوا ته لاړم.

کوټې ته په ننوتو په فاتح مې نظر ولګېده چې زما د کوټې منځ کې حیریان ولاړ وو او شاوخوا یې کتل خپل د کوټې په لېدو مې تندی تروش شو تر اوسه مې نه وه پاکه کړې د دې و وروسته مې غوښتل شلیدې پاڼې او هغه لعنتي ګولې قوطي او نور لمشې پاک کړم، د دروازې په خرپ فاتح زما خوا ته مخ راوګرځه وو..

سترګي تکې سرې وه لکه چې خوب یې نه وي کړې، یا هم لکه چې سخت ستړي وي، د کالو پورته دوه تڼي شلېدلې وه، پټو یې د تل پشان منظم په اوږو نه وو اچولی، خو همغه جامې اچولې کوم چې ما خوب کې لېدلې وه؟ خپل ځواب مې خپل ورکړو

ځکه همدا کالي پرون هم اغوستي وه نو ځکه تا په خوب کې د همدې لپاره په دې کالو کې لېدلې وو" زما په کتو هغه ژر زما خوا ته راغلو داسې چټېزه له وېرې په دروازي جوخت و درېدم.

فاتح په اندېښمن لهجه وپوښتل- ښه يې؟
څو شېبې مې په حيرانتيا ورته وکتل، خو ناڅاپه مې ياد ته راغلو چې پرون يې زه وهلې وم نو د هغه لپاره ضرور پوښتنه کوی ښه يې؟ په دې فکر مې تندی تروش کړو او داسې حال کې چې د هغه له سنګه مې غوښتل تېره شم ومې ويل: غواړې و وايې زما په اړه په اندېښنه وې چې سهار وخت راغلې؟

لاس مې وغځاوه ترڅو د غالې له سر شلېدلې پاڼې راوخلم چې د شا لخوا لاس مې کش شوو او د هغه سره سم يو ګرم ځاي کې ننوتم! د هغه د قيمتي عطر بوي چې پوزي ته مې راغلو او د غوږ لاندې د هغه د زړه په زوره درزيدل مې واوريده نو پوهه شوم چې هغه زه غيږه کې نيولې يم!

د وېرې او استرس څخه مې سا نشو اخيستې، لومړی ځل وو چې داسې په بې پروا يې ما ته لاس راوړې وو او زه يې غېږه کې نېولې وم، هېڅکله نه د نکاح په وخت کې او نه د هغه څخه مخکې لاس وهل خو لرې حتا سم يې راکتلې لا نه وه، د څو شېبو وروسته چې لږ پر ښود شوم او غوښتل مې د هغه له غېږي جلا شم هغه نور هم کلکه ونيولم او زما د غوږ څنګ کې په ډېر نيولې غږ وويل: خدايه شکر دې... شکر چې ښه ده ... شکر ...

د هغه د غږ په اورېدو حيرانه شوم، نه پوهېدم چې دا کار او دا خبري څه معنا لري؟ چې هغه خپل د غيږي څخه جلا کړم او داسې حال کې چې خپل لاسونه يې زما د غومبرو دواړو خوا ته کيخودلې وه او زما مخ يې خپل په لاسونو پوښلې وو په بېحد مهربانه او مينه ناک غږ يې وويل: ما وبخښه بلقيس ... ما وبخښه ... ما نغوښتل پر تا لاس پورته کړم ... نه پوهېږم ناڅاپه ولې هغسې بې کنټرول شوم او

هغه دومره چټیاټ مې درته وویل ... زه بخښه غواړم زه .... زه پوهېږم ته د ګل څخه لا پاکه او معصوم یې ...

د فاتح د خبرو په اورېدو نږدې وو د زیات حیرت څخه ښاخ مې پر سر را پورت شې، فاتح او داسې مینه ناک خبرې؟ فاتح او داسې مهربانې؟ لکه چې دا هم خوب دې؟ غوښتل مې ورڅخه لرې شم خو هغه اجازه رانکړل او خپل په همغه غټ او نارینه لاسونو باندی زما لاسونه ونیول او په یو جنون امیز او ګنګس انداز یې وویل: خوب مې لیده... خوب مې لېده تا زما د لاسه ځان وژنه کړې وې.

د هغه په دې خبره سترګې مې له حیرت خلاصې پاتې شوې چې فاتح لکه لیونیانو پشان لګیا شو: نه پوهېږم څنګه درته ووایم خوب نه وو! یعنې خوب وو، خو د خوب پشان نه وو، بیخې داسې وو لکه رښتیا چې وې، زه په تا کې وم ... یعنې مطلب زه ستا په جسم کې وم او ته زما په جسم کې وې، یعنې مطلب څنګه درته ووایم ...
فاتح زما لاسونه خوشې کړل، او زه چې لکه بې ساه جسد پشان د کوټې منځ کې ولاړه وم په راوتلو سترګو له حیرت مې د هغه خوا ته کتل، فاتح داسې حال کې چې خپل ویښتیانو کې لاس کش کاوه په کراره لهجه یې وویل: ډېر یو عجیب او غریب خوب وو، زه ستا په جسم کې راغلم دلته.

زما کوټې ته یې اشاره وکړل بیا لکه لیونیانو پشان په کوټه کې په ګرځېدو شو، زما د د بسترې څنګ ته ودرېده او ویې ویل: همدلته د کاکا ناوې ماته ځاې واچو ترڅو څملم، یعنې اصل کې ستا جسم ته ځاې واچوه، ځکه تا... تا ...
په مات او غمجن نظر یې راوکتل او ویې ویل: ځکه تا ځان وژنه کړې وه! ټول کورنۍ دې درباندې څرخېدل او یو دقه یې زه یوازی نه پرېښودم چې هسې نه بیا کوم غلط کار ونکړم.

د هغه په خبرو زما سر په څرخیدو شو فکر مې کاوه کوټه مې په سر ګرځې غوړونه مې ګیپ شول او نور مې د هغه غږ نشو اورېدلې، ځاې پر ځاې کښېناستم چې فاتح په تلوار ځان تر ما را ورسره وو او داسې حال کې چې زه یې له اوږ څخه نیولې وم،

په اندېښنې زما د حال پوښتنه کول، خو ما ورته هېڅ ځواب ورنکړو، هغه خوب وو کنه؟ ما خوب لېدلې وو؟ که خوب وو بيا ولې فاتح هغه ټول په ياد وو؟ باور مې نه کېدو فکر مې کاوه دا اوس حال هم شايد خوب کې اوسيږم؟ کنه څنګه امکان لري داسې يو کار؟ په همدې فکرونو کې وم چې يو يخ شې مې پرشونډو ولګېده لږ چې پام مې وکړو نو پوهه شوم فاتح د يخو اوبو ګيلاس زما شونډو ته نږدې کړی او کوټه کې دننه ټوله کورنۍ مې هم موجود وه!

مور مې څنګ ته راغله او د فاتح له لاسه يې د اوبو ګيلاس واخيست او داسې حال کې چې زما شونډو ته يې رانږدې کول، د اوښکو ډکو سترګو باندې زما د حال پوښتنه کول فاتح زما له څنګ پاڅېده او په اندېښمن انداز يې راوکتل چې پلار مې په تروش تندی ورباندې غږ کړل او ورته ويې ويل: راشه ستا سره مې لږ کار دې، که څه هم د فاتح زړه نه غوښت او د سترګو څخه يې معلومه وه چې غواړې دلته زما څنګ کې اوسيږی خو له مجبورۍ د پلار پسې شو او له کوټې ووت.

زما د کوټې څخه د وتلو نيم ساعت وروسته د کلا د دروازی ټک شو، او مور مې راته وويل چې فاتح لاړو، زما پر وجود يخه خوله راغلې وه او له وېرې او وحشت څخه لړزېدم مور مې راباندې دوه کمپله اچولې وه او هر دقه يې زما پر تندی لاس کېخوده او د شونډې لاندې ويل: بدن يې داسې يخ دې لکه ساه چې پکې نه وې!
تر غرمې همدا حال مې وو د غرمې وروسته لږه ښه شوم، خو هغه ښه کېدل يوازې د جسمی ارخ وه، رواني اړخ همغسی حال کې وم زر رقم فکر او سوچونه مې ذهن کې ګرځېدل زړه مې غوښت د فاتح سره خبری وکړم او ورته و وايم چې دا ټول خوب اصل کې رښتيا وو او ما د رښتيا غوښتل ځان وژنه وکړم، خو له يوخوا د هغه څخه ډارېدم له دې ډارېدم که خبر شې ما غوښتل ځان وژنه وکړم هسې خپل د مور ګمان او خيال راباندې ونکړې!

دا فکر دومره وېره ولم چې لاس مې نه تلو ترڅو ورته زنګ ووهم، ماښام تر نيمه شپه ويښه وم او همدا فکرونه مې کول نه پوهېږم ولې خوب مې تښتېدلې وو، سل

ځله مې موبایل ته او د هغه نمبر ته لاس لاړو خو زنګ مې ونشو وهلې، او هغه هم هېڅ کوم مسج یا زنګ ونه واهه، البته زما په نظر د هغه سره زما نمبر نه وو! ما خپل نمبر د هغه ټول کورنۍ کې هېچا ته نه وو ورکړې، د هغه د خویندو څخه مې ښه نه راتلل یو کال مخکې مې یو نمبر درلود دوې ته مې ورکړې وو هره ورځ د ده دوه خویندو په وټساپ کې راته خپل د نوي جوړ کړو کالیو عکسونه راستول او پر ما یې ریشخند واهه! ما هم الهام ته وویل چې یو نوي سیمکارټ راته واخلی او هغه نمبر مې بیخی مات کړو، نو ځکه زما دا نوي نمبر د هېچا سره نه وو.

د کوټې د ګروپ تېې مې ووهل او ګروپ مې ګول کړو، راغلم خپل ځاې ته کمپل مې پر ځان کش کړو او ځانته مې دلدارۍ ورکول پیل کړل او کوښښ مې کاوه خپل فکر د دې موضوعاتو او خبرو څخه واړوم، ځکه د سهار څخه تراوسه چې دشپې دوه بجې وه دومره مې د دې موضوع په اړه فکر کړې وو چې نور مې مغزو د اضطرارۍ حالت هشدار راکړې وو او ویل یې که یو بله دقه فکر وکړې نو فداي حملې دربانديې کوم او چوم! نه پوهېدم خپل فکر څنګه د دې خبرو څخه واړوم؟ ناڅاپه یوه خبره مې ذهن ته راغلل یوه میاشت مخکې شبنم ماته وویل: که د ناولونو او د شعرونو شوقې یې نو د دې لځایه چې فسبوک او ګوګل کې وریسې وګرځې ټلګرام ډانلوډ کړه هلته د کتابونو خزانې دې او کولې شې هر رنګ کتاب او شعر چې غواړې پیدا کړې!

ما هم د هغې دا خبره خوښ شوه او په همغه ورځ مې ټلګرام انسټال کړو، شبنم راته د څو چینلونو لینک راوستوه ویل دلته لاړه شه ښه ناولونه او شعرونه لرې په هغه چینلونو کې یو چینل وو په نوم د "پښتو ناولونه د یو سپین زړه سره" دا چېنل د رښتیا هم ښه ناولونه نشر کول خو د ناولونو څنګ ته د هغه چینل مدیر چې زما په نظر" شهاب صیب" نومېده یو بل کار هم کاوه چې زما زیات خوښېده! او هغه دا چې هغه به هر ماذدیګر یو، یو اروپوهني والا لیکنه چینل کې نشر کول او د رښتیا هم چې ښه خبرې به یې کول .د هغه یوه لیکنه زما تر اوسه په یاد کېده هغه لېکلې وه" که تاسو استرس لرې او بیځایه فکرونو مو نه پرېږدی او هر دقه مو ذهن ته زر رقم خیالونه راځې نو د هغه فکرونو څخه د خلاصون لپاره کوښښ وکړې هغه افکار د

ځان سره یاداشت کړې او ویې لېکي ځکه لیکنه د دې سبب کېږي چې نور هغه افکار مو ذهن ته رانشي."

په دې فکر پر شونډو مې نرۍ مسکا راغله موبایل مې راوخیست په ښي اړخ واوښتم او خپل د موبایل د نوټس صفحه مې خلاصه کړه ما تل دلته هغه شعرونه او لیکني ساتل چې زما خوښېدل، د بېحد زیات شعرونو او لیکنو څخه راتېره شوم او د نوټس یو خالې صفحه کې راباندې د راپیښ شوې حال لیکنه پیل کړه دومره مې ولېکل او ولېکل تر دې چې نور مې فکر کاوه عصاب مې ستړې شوه! او سترګې مې د خوب له لاسه نه خلاصېږې، موبایل مې ګول کړو او خپل پر سترګو مې لاس تېر کړو، د ربښتیا هم د هغه دا تخنیک کار وکړو فکر مې کاوه د عصابو څخه مې یو غټ بوج لرې شو، او په کراره ویده شوم ...

***

په سینه مې د یو تیز او کلک شې په لګېدو په وحشت او وېرې سره سترګې خلاصې کړې چې مخې ته مې مشر کاکا ولېده چې ټوپک یې زما پر سینه نیولې او داسې حال کې چې له غوسې څخه یې لاړې د خولې بادېدل ویې ویل: ها؟ تا ته وایم ولې لکه خر زما خوا ته راګورې ځواب راکړه.

د وېرې څخه مې ژبه بنده راغلې وه نه پوهېدم څه ووایم؟ چې ناڅاپه د کوټې دروازه خلاصه شوه او د فاتح مشر ورور نعمان راننوت او د مشر کاکا په لېدو چې زما پر سینه یې ټوپک نیولې وو په وحشت زموږ خوا ته یې رامنډه کړل او مشر کاکا یې زما څخه لرې کړو.

نعمان- پلار دا څه کوی؟
مشر کاکا داسی حال کې چی له غوسې څخه همغسې خوټېده په خشم یې وویل: له سر د انسان شیدي نه دې رودلې، زر ځله مې ورته وویل خپل د مور او خویندو په

خبرو مه ختا وځه، هغوي له سر د بلقیس څخه ښه نه راځي زر رقم تهمت ورپسي تړی ترڅو ستا زړه له هغې تور کړې او مور دې خپل د هغه مردار قوم او قبیلي څخه درته خپل په خوښه یو کم...چی...ني... مرداره وکړې. او ته هم د هغې د خبرو پسې. روان یې.

څو شیبې خاموش شو او بیا داسې حال کې چې په ځېر،ځېر یې زما خوا ته راکتل ویې ویل: اوس چې سم ګورم ته زما د وریرې لیاقت نلرې. همغه بهتره درنه خوشې کړم ترڅو بیا ستا له لاسه خپل پر سر کومه بلا رانه وړې،که سبا ورځ وربانديې یوڅه وشول زه خپل ورور ته څه ځواب ورکړم؟ په کومو سترګو ورته وګورم؟
بیا یې په غوسي راوکتل او داسی حال کې چی خپل ګوته یې زما مخې ته د ګواښ پشان خوځول ویې ویل: سبا ځم د هغې لیدو ته او پوښتنه ورڅخه کوم زما دې قسم وې پر خدای که راته ویی ویل تا نغواړې درڅخه یی خلاصه وم.

نعمان- دا څه وای پلاره!؟
مشر کاکا- همدا چې وا مو وریېدل، که هغې وویل دا ...
زما خوا ته یې اشاره وکړل او ویې ویل: که بلقیس وویل دا خر نغوارم نو زما دې قسم وې درته د یوه پلار به پیدا نه یم فاتح! چې خپل وریره مې درڅخه خوشې کړې نه وې! ځم یو چهارپایه خر ته یې ورکوم خو ستا پشان انسان نما دوه پښو خر ته یې نه درکوم، عمر دې د 30 کالو شو خو عقل دې لا خم د یو 5 کلن ماشوم قدر دې د هغه څخه لا کم دې ...

بیا له غوسي څخه سور شو او زما خوا ته یې غوښتل راشې خو نعمان ونیو، په همغه قهر یې مخ د نعمان خوا ته کړو او ویې ویل: زر وارو مې ورته ویلې چی ستا مور بلقیس نه خوښه وې! ځکه زما وریره ده. هغه غواړې ته د هغې د کوم وریرې یا خورزې سره واده وکړې ترڅو ستا ښځه د هغې د لاس لاندې راشې. زر ځله مې ورته ویلې د ښځو په مکر او فریب سر خلاص کړه خو دې بیا هم ځې د هغې خبرو ته غوږ نیسی.

نعمان د مشر کاکا د ارام کېدو کوښښ وکړو، خو کاکا عصاب دومره خراب وه چې ټوپک يې زما خوا ته را وغورځاوه او د څو کنځلو کولو وروسته له کوټې ووت.
د هغه په تلو نعمان زما خوا ته راغلو او زه يی د اوږې څخه ونيولم ترڅو پاسيږم خو ما خپل لاس د هغه د لاس څخه کش کړو او خپل پر سر می کيخود، ګنګسه وم! زه څنګه بيرته دلته راغلی وم؟ داسی وو لکه يو فلم يو ځاې بند کړی او کله چې بيرته راشې نو فلم د همغه ځاې څخه پيل شې! خو عجيبه دا وه چې نه د فلم پشان ښکاريده او نه هم خوب!

سم دم رښتيا وو، نعمان زما څنګ ته کښيناست او ماته يې دلداری راکول، خو ما يواځې ورته کتل! ناځاپه په تلوار لځايه پاسېدم زه بايد خپل کور ته لاړه شم! په دې فکر په تلور د کور د دروازی خوا ته روان شوم نعمان هم راپسې شو او ناری وهل او پوښتنه يې کول چې چيرته روان يې؟ خو ما د ځواب ورکولو لځايه ګامونه چاپک کړل خپل د خواښې غږ مې اورېده چې ما ته يې ښېراوي او بد رد ويل له کور ه ووتم او خپل د کور خوا ته مې مخ کړو، د شاوخوا څخه بېخبره نه پوهېږم په کوم تلوار کور ته ورسېدم، دروازه مې وټکول څو شېبې وروسته الهام دروازه راته خلاصه کړه او زما په لېدو يې کرار وويل:

الهام- پخير... ما فکر کاوه شايد اوس کور کې ويده اوسيږی درسته شپه دې روغتون کې په ويښه تېره کړې وه!
بغير لدې چې ورته کوم پام وکړم د خولې لاړې مې تېری کړی او ومې ويل: غوارم..
پر ځان مې بوج راوسته او ومې ويل: غوارم بلقيس وګورم اجازه شته؟
الهام په خندا د دروازی له مخې لری شو او ويې ويل: هو، هو راځه صاحب د اجازې ياست د کاکازو خپل کور د دې.

د الهام پسې کور ته ننوتم زما په تګ ټولو يو رقم عجيب، عجيب راکتل البته د هغوې څخه زيات زه خپله په حيرت کې وم! پلار مې هم د الهام خبره تکرار کړه چې ولې ويده شوی نه يی درسته شپه دی په ويښه تېره کړی وه!

خو ما ورته یواځې سر وخوځاوه او په کراره مې وویل: بلقیس یو ځل وګورم بیا ځم.
هغوی هم فکر وکړو زه داسې د بلقیس سینه چاق مین یم چې د لېدو بغیر یې خوب نه راځې!

مور مې په کراره وویل: که څه هم ویده ده خو بیا هم لاړ شه یوځل وې ګوره ترڅو زړه دې جمع شې.

د مور خبره لا خلاصه شوې نه وه چې ما د کوټې خوا ته ګامونه تیز کړل، په تلوار کوټې ته ننوتم او دروازه مې د ځان پسې وتړل. نظر مې پر همغه هوار شوی ځای ولګېده چې فاتح راته ښودلې وو او ویلې وه! زما جسم هملته وو او سترګې پټې وه! کرار و خواته یې نږدی شوم، پوهېدم دا فاتح دی! او د هغه څخه عجیب لا دا چې فکر مې کاوه دا خوب لکه یو واقعیت دې او څه چې زه دې خوب کې وینم او احساس کوم هغه یې هم احساس کولې شې!

زما د پښو په غږ هغه په تلوار سترګي خلاصې کړې، لکه له سر چې ویده نه وو او له دروغو یې سترګي پټې کړی وه! زما په لیدو په ځېر ځېر یې راوکتل او په تروش تندی خپل لاس یې خپل په تندی کیخود او د شونډی لاندی کرار ځان سره وویل: خدایه دا نو څنګه عجیب خوب دې! ولې دا یو خوب باید پر ما باندی دوه ځله تکرار شې؟ او ولې دومره واقعي ښکارې دا ټول شیان؟ خدایه که د هغه ناحق څپېړی په خاطر تا زه داسی رانیولې یم نو ما خو نن د هغې څخه بخښنه وغوښته بیا ولې دا لعنتي خوب پاې ته نه رسوې؟

په کرار ګامونو خوا ته یې ورنږدي شوم او داسې حال کې چې د هغه څخه په برابر واټن کې کښېناستم کرار مې ورته وویل: دا خوب نه دي فاتح! یا هم شاید خوب وې خو .. څنګه درته ووایم نن چې ته زموږ کور ته راغلې او هغه خبري چې دي وکړل هغه ټول رښتیا وه!

زما په خبرو هغه ناڅاپه خپل لاس د تندی څخه لرې کړو او خپل ځاې کې کښېناست او داسې حال کې چې د حيرت څخه يې رډ رډ زما خوا ته راکتل ځان سره يې کرار وويل: خدايه نور نو کرار کرار دا خوب دې ويرووںکي کېږي، دا له کوم خبره ده چې زه نن تللې وم د بلقيس ملاقات ته او څه مې ورته وويل؟
بيا څو شېبې خاموش شو او بيا يې کرار وويل: ضرور دا ټول زما خيالات دې! هو زموږ خيالات زموږ خوبونه جوړه وی او دا هم زما خيال دې!

ناڅاپه يې زما خوا ته ټوپ کړو او زه له وېرې ورڅخه شاته شوم او د شا په تخته په هغه دومره جسم او قد او قواره را وغورځېدم، فاتح داسې حال کې چې زما و مخ ته يې خپل مخ نږدی کاوه په کامل توګه زما پر بدن يې سيورې واچوه، او په مشکوک انداز يې وويل: زه ستاسو کور ته درغلې وم، دا راته ووايه چې اخر څه وشو بيا؟

خپل د خولې لاړې مې تېرې کړی او ومې ويل: تا ... تا د دې خوب په اړه خبري کول او... او بيا د زيات وېرې څخه زما فشار ښکته شو ... او ... او بيا بابا راغلو ته يې لځان سره د کوټې بهر ويوړې.
فاتح- ښه بيا؟ بيا ستا پلار ماته څه وويل؟

داسې حال کې چې هغه زما په جسم کې وو، او دا چې اوس يې ځان پر ما اچولې وو اصل کې زما خپل جسم وو خو بيا هم زه داسې د تاثېر لاندې راغلې وم چې فکر مې کاوه هغه فاتح دې خپل په مردانه جسم کې او داسې يو کار يې کړې!

فاتح- څه رډ، رډ راګوری وايم ستا پلار ماته څه وويل؟ کله چې زه يې د هغه کوټې څخه وباسلم؟
په بند بند ژبه مې وويل: زه ... زه خو څه علم غيب نلرم، يوازې نيم ساعت وروسته د دروازی خرپ مې واورېده او مور مې راته وويل چې ته لاړې!

هغه څو ثانې په خاموشۍ راوکتل او بيا زما څخه لرې شو، زه هم کښېناستم د وېرې او هيجان څخه مې زړه په 180 کې درزېده، چې ناڅاپه هغه په خندا شو او ويې ويل: تر اوسه مې فکر کاوه دا زما يو جانبه خوب دې او يوازې زه يې ګورم! خو نه دا خوب ته هم زما سره ګورې، خو حيران و دې خبرې ته يم چې ولې زموږ جسمونه يو د بل سره بدل شوي؟

بيا يې زما خواته راوکتل شايد د ځواب ورکولو په تمه! خو ما ورته يوازې په خاموشۍ وکتل چې هغه د څو شېبو وروسته په تروش تندي وويل: خو يوه خبرې باندې زما سر خلاص نشو هغه ځان وژنه آيا تا د رښتيا کړې وه که څنګه؟
ما بيا هم ځواب ورنکړو چې هغه زما خوا ته رانږدې شو او خپل پوښتنه يې يو ځل بيا تکرار کړه: وايم هغه د ځان وژني کيسه صحيح ده که غلطه؟

نه پوهېږم ولې ناڅاپه داسې شجاع او دلېره شوم! شايد له دې سبب چې خپل جسم کې نه وم؟ او دا نړۍ راته هسې يو خوب او خيال ښکارېدو؟ يا که کوم بل چل وو، خو هر څه چې وو ناڅاپه په ټول وجود کې مې داسې د شجاعت احساس وکړو چې حد يېچ نه درلود، په کلک لهجه مې ورته وويل: د هغه وروسته چې تا لکه يو ځناور پشان راسره رفتار وکړو او ولاړې، نو زما عصاب دومره خراب شوي وه چې خپل د مور د فشار د ګوليو قوطي راوخيست ترڅو د هغه پر خوړلو ځان ووژنم!
د دې خبرې پر کولو مې د هغه خوا ته ست ګي خښني کړې چې هغه په افسوس او غمجن نظر راوکتل خو د سترګو کونج کې د غوسي نښي هم ما ته ښکارېدي، خو زه بغېر له دې چې و وېرېږم ومې ويل:

— نه پوهېږم ذهني فشار وو؟ که د خدای لخوا ليکل شوی تقدير؟ چې همغه وخت کې خوب ورې وم، اا و کله چې سترګي مې خلاصي کړې نو په همدې خوب کې وم او خپل جسم مې لېده چې د شفخانی پر کټ پروت دې، هېڅ مې سر نه خلاصيدو چې اخر خبره څه ده؟ خو دا چې هرڅه د رښتيا ښکارېدل او زه ستا په جسم کې وم نو

کوښښ مې وکړو موضوع هضم کړم او کرار کرار دا واقعیت ومنم او منتظر پاتې شم ترڅو ته په هوښ راشې او زه درته ....

هغه زما خبره پرې کړل او ویې ویل: او کله چې په هوښ راغلم نو تا ماته ټوله کیسه بشپړ وکړل! او زه شوم بلقیس او ته شوي فاتح! او لاړو یو دبل کورونو ته! اهوممم همداسې ده؟
ما سر د هو په بڼه وخوځاوه چې هغه په کراره وویل: کله چې د شفخانې څخه ستا د پلار سره موټر کې کښېناستم او دلته ستاسو کور ته راغلم نو ښه سم غوړ استقبال مې وشو! مور دې له یوې خوا جان او قربان راته ویلو او پلار او ورنو دې له بلخوا! خلاصه چې هر چا یو کار کاوه ترڅو اغلې بلقیس روحیه ښه کړې!

خو ما ته دا حالت د منلو وړ نه وو، دا چې زه دې ستا جسم ته راغلې اوسیږم؟ او ته دې زما!؟ خو د دې ټولو خبرو څنګ کې ستا د مور کله ناکله په پټه،پټه ژړلو زما عصاب خوړلو! او همدا سبب وو چې ما کمپل په سر کش کړو ترڅو هغوي فکر وکړې زه ویده شوی یم او یوازې مې پرېږده، خو همدغه منځ کې ناڅاپه له خوب راپاڅېدم او متوجه شوم چې خپل کوټه کې یم او دشپې ۲ بجې دي! لومړۍ فکر مې چې وکړو نو ځان سره مې وویل دا ټول هسې خوبونه دي، خو زړه مې طاقت ونکړو او سهار وختې ستاسو د کور خوا ته درغلم..

په دروند نظر یې را وکتل او ویې ویل: ما فکر کوو هسې نه دا خوب رښتیا اوسیږي او تا ځان وژنه کړې وي! خو کله چې راغلم، نه پوهېږم ستا پلار ولې او په څه دلېل زما څخه غوسه وو! د همغه لومړۍ سلام علیک وخت کې راته غوسه معلومیده خو خان یې نیولې وو خو ستا د راغورځېدو وروسته چې له کوټې وویستم نو ...

خاموش شو، ډېر مې زړه غوښت ادامه د خبرو یې واورم او پوهه شم چې زما پلار ورته څه ویلې؟ خو هغه ناڅاپه موضوع بدله کړه او ویې پوښتل: ښه ته راته کیسه وکړه شفخانه کې د جلا کېدو وروسته ستا سره څه چل وشو؟
د هغه په خبره مې لومړۍ شې چې خیال ته راغلو هغه د ده د مور بدې خبري وه، د

هغه په یاد راوړلو عصاب راخراب کړل او هېڅ مې ونه ویل، چې هغه هم لکه چې څه ناڅه وپوهېدي چې نور څه یې ونه ویل او د موضوع بدلولو په پار یې وویل: عجیب ده! بېخې مې سر نه خلاصېږي اخر ولې موږ دواړه یو خوب ګورو هغه هم په داسې حال؟

بیا یې زما او خپل جسم ته اشاره وکړل او ویې ویل: فکر کوم دا هسې دروغ او واهې خیال دې، او ته زما د ذهن جوړ کړ شوې تصور یې او رښتیا نړۍ کې ته زما سره په دې خوب کې نه یې!
بد بد مې وروکتل دا چې په خوب کې لا داسې شکاک او بدګمانه وو زړه یې راخوړو، دومره ورته کیسه مې د ملا نصر الدین وکړل دې اوس وایې ملانصر الدین ښځه وه که سړی؟ دا دومره لویه کیسه ما ورته وکړل،خو دې تر اوسه لګیا دې او وایې ته زما د ذهن تصور یې کنه موږ دواړه یو خوب نشو لېدلې! زما د قهرجن نظر په لېدو یې وویل:خپله فکر وکړه دا منطقی ندې، چې موږ دواړه دې یو خوب وګورو هغه دې هم داسی حال کې چې جسمونه مو یو دبل سره بدل شوی!

په پوسخند مې وویل: زړه دې غواړې زه درته ثبوت او مدرک راوړم ترڅو باور وکړی موږ دواړه په یو لعنتی خوب کې بند یو او جسمونه موو یو دبل سره بدل شوی؟!

هغه څو ځله د شونډی لاندې ځان سره تکرار کړل ثبوت، ثبوت او بیا ناڅاپه په خوشحالۍ وویل: هو ماته ثبوت راکړه چې ته زما سره دې خوب کې شریکه یې او زما وهم او خیال نه یې؟
په غوسه مې ورته وکتل او ومې ویل: ته لیونۍ یې؟ په دې خراب شرایطو کې زه د څه مرګ ثبوت او دلیل تاته راوړم چې ثابت کړې زه د رښتیا یم او که ستا خیال؟
هغه څو شېبې فکر وکړو بیا یې په تلوار وویل: د موبایل نمبر!

— څه؟
فاتح- ما ستا د موبایل نمبر په رښتیا نړۍ کې نزده ته ماته خپل نمبر ووایه د راویښ کېدو وروسته زه تاته زنګ وهم که زنګ د رښتیا تاته درغلو نو زه باور کوم چې ته

دلته په دې خوب کې د رښتیا زما جسم کې یې!
– ما خپل نمبر لیاده نزده!
فاتح- د موبایل څخه دې راته نمبر ووایه.
څو شیبې په ځیر ځیر مې وروکتل او بیا مې وویل: که لږ سم پام وکړې نو پوه به شې چې اوس وخت زه خپل جسم کې نه یم نو زما موبایل زما سره نشته!
فاتح- نو چیرته دی؟
– زه څه خبره یم؟
فاتح- داستا کوټه ده کنه؟
– هو.

فاتح- نو شابه راځه ستا موبایل پیدا کړو.
خپل د خبرې سره سم پاڅېدو او د موبایل په لټولو یې پېل وکړو، که څه هم کار یې بېحد جاهلانه ماته ښکارېدو خو له یوه خوا مې احساس کاوه، چې دا کار به ښه وي په دې رقم زه هم ډاډمنه کېږم چې د رښتیا آیا موږ دواړه دا یو خوب وینو او کنه؟
د څو دقیقو لټولو وروسته خپل موبایل مې د کړکۍ سره پیدا کړو، موبایل مې راوخیست پاسورډ مې وواهه او په بېحد حیرت کې موبایل خلاص شو! او ما هم ورته خپل د موبایل نمبر ورکړو، هغه د موبایل نمبر بغیر له دې چې چیرته ولېکې د ځان سره پر ویلو شو او حیرانه شوم کله چې دویم ځل تکرار کې هغه زما نمبر پوره زده کړو.

بیرته خپل په ځایونو کې کښېناستو چې هغه په لوړ غږ وخندل، کله چې ما په حیرت وروکتل نو هغه وویل: باید اقرار وکړم چې دا خوب څه ناڅه فایدي هم لري.
– لکه څه؟
فاتح- لکه همدا چې ستا نمبر مې درڅخه واخیست کنه تا خوا هسې په ویښه زر کاله وروسته هم نه راکولو.
د هغه په دې خبره زما پر شونډو هم نرۍ مسکا خپره شوه رښتیا ویل، ما په ویښه زر کاله وروسته هم خپل د موبایل نمبر نه ورکو، نه پوهېږم څومره به هلته وم خو د

مور په راتلو پوهه شوم چې زه باید لاړه شم خپل د کور را ووتم، د ماذدیګر آذانو خوا وه کرار کرار د کاکا د کور خوا ته روانه شوم، عجیب احساس وو که څه هم خوب وو خو هر څه پکې داسې وه لکه د رښتیا نړۍ!

د هر څه خوند، بوې او احساس مې محسوس کولې شو، نه پوهېږم ولې ناڅاپه د دې لځایه چې د کاکا کور ته لاړه شم ګامونه مې بې اختیاره خپل د انسټیوټ خوا ته واخیستل، کله چې ورسېدم نو د انسټیوټ پر دروازی مې یو غټ کلف ولېده چې زړه یې را وسوځه وه او بی اختیاره مې له خولې اف وخوت.

ځو شېبې هملته ولاړه وم او په زرهاو رقم سوچونو په مخه کړې وم، چې پر اوږې مې یو چا لاس کېخوود! دا چې په فکر کې وم نو وډاره شوم او لځایه وپرېدم، مخ مې چې ور وګرځه وو، یو د 36/37 کالو سړی وو چې خړ کالې اغوستې وه او د هغه په سر یې د ملې اردو وو که هر څه وو خو یو نظامې کورتۍ اچولې وه او د پکول د لاندې څخه یې ځني راوتې وه، او یو ټوپک یې هم پر اوږه کړې وو خرمای سترګي او تور ګیره چې دانه مانه سپین تار هم پکې ښکارېده د هغه څخه د اطرافو یو شخص او بلخصوص یو پوخ طالب جوړ کړې وو، زما د نظر په لېدو یې په خندا وویل: وبخښه ورور ستا د وېره ولو اراده مې نه درلود، خو د نیم ساعت څخه مې درته فکر دې چې دلته د انسټیوټ مخې ته ولاړ یې او په فکرونو کې ډوب یې نو ماویل پوښتنه درڅخه وکړم خیرت خو دې؟

د خولې لاړې مې تېرې کړې او کرار مې وویل: هو خیرت دې، مننه.
طالب- دلته استاد وې؟
— نه ولې؟
طالب- انسټیوټ خو د انجونو وو! نو تاسو خو شاګرد په هېڅ صورت نشې اوسیدلې، یا خو ضرور استاد واست یا به هم د انسټیوټ مدیر یا تاجر چې پر دې انسټیوټ یې پیسې لګولې، ته راته ووایه کوم یو یې وې؟
— هېڅ یو.

اخرې نظر مې د انسټیوټ خوا ته وکړو او په نیولې او دردمند غږ مې د تلو مخکې وویل: یو وخت مې خپل د آرمانونو د پوره کولو زیارت بللو دغه ځاې؛ خو اوس یوازې راته د ماضی او حال کې راګیر شوی د ظلم یو تور برخلیک ښکارې او بس ...

دا خبرې مې وکړل او له هغه ځایه لرې شوم، کله چې د مشر کاکا کور ته ورسیدم نو ماښام اذانونه یې کړې وه، بغیر له دې چې څه ووایم هغه کوټه چې ماته د فاتح معلومیده همغه خوا ته ورغلم، کله چې کوټې ته ننوتم نو بېحد راته جالب او خاص ښکاره شوه، یو کال مخکې یو ځل یواځې د یوه دقې لپاره مې دا کوټه لېدلې وه هغه وخت چې فاتح هندوستان کې وو، د هغه وخت څخه یې زیات بدلون کړې وو، یو لوې دوه نفره په سپین او تور رنګ پالنګ د کوټې څنډه کی کیخودل شوی وه، او د هغه څنګ کې یو کوچني میز چې څو کتابونه او یو لپټاپ وربانډې وو.

په تور او سپین رنګ کې ډېزاین شوی ښکلې پردې او تر ټولو جالب او زړه راښکونکې په دیوال باندې یو تابلو"نقاشي" چې د یو ښکلې طبعیت منظره وربانډې کښل شوې وه، د لوړو غرونو شاته عظیم لمر مخ پر زوال او ډوبیدو وو، د غرونو سرونه یې داسي ښکاره کول لکه د طلاو کاڼ چې وې، څو مرغۍ په هوا وه او لاندې یو سېند په مستو څپو بهېده، په شنه چمن کې یو د هوسۍ بچي ولاړ وو او واښه یې خوړل، په کرار کرار د تابلو خوا ته نږدې شوم، که ووایم د هغه تابلو انځور مسحوره کړې وم نو دروغ به نه وې، لاس مې اوږد کړو ترڅو پر نقاشي لاس ووهم، چې همدې وخت کې ناڅاپه ...

***

بلقیس لورۍ پاڅه د سهار مونځ قضا کېږي –.
د مور په غږ ناڅاپه له خوب راپاڅېدم! لا مې شاوخوا خپل چاپیریال صحیح درک کړې نه وو چې د بالښت لاندې موبایل ته مې زنګ راغلو؟ په حیرت مې موبایل راوخیست په دې سهار وختې چا ما ته زنګ وهلې؟ د موبایل په سکرین د هغه څلور حرفه نوم په لېدو د زیات حیرت څخه مې موبایل د لاس وغورځېده، چې سم ده

وار ورپسې بل مسج راغلو چې لیکل شوي وه: که دا د رښتیا هم ستا نمبر وي نو باید د قیامت د راتلو تیاري ونیسو ...

دومره حیرانه او عین وخت کې خندا مې راغلې وه د هغه مسج ته چې یوازې مې ورته ولیکل: هو ښکارې خو همداسې لکه چې اخره زمانه ده؟!

لځایه پاڅېدم مونځ مې وکړو، د مونځ د خلاصیدو وروسته دعا ته مې لاسونه پورته کړل او له خدایه مې د یو خلاصون لاره وغوښته، ذهن مې نارامه وو د دې راپیښ شوې حالاتو له لاسه نه پوهېدم څه وکړم؟ جای نماز مې ټول کړو بیرته خپل ځای ته لاړم خوب مې نه راتلو همغسې لټ په لټ ځاې کې اوښتم چې موبایل ته مې بیا مسج راغلو خلاص مې چې کړو فاتح وو، لیکلي وه: نن درپسې درځم د ماذدیګر خواته ځو د باندي، غواړم درسره خبري وکړم دا راپیښ شوي موضوعاتو زما عصاب راخراب کړي، ستاسو کور کې سم خبري نشم کولې نه هم وخت شته چط درسره وغږېږم نو دباندې به لاړشو؟!

پوهېدم چې غټ ترینه مطلب د هغه د عصاب خراب کیدو، زما د ځان وژني موضوع ده پوهېدم هغه غواړې ما ښه په قران او قسم تېر کړې ترڅو پوه شې چې اصلې موضوع څه وه؟ دا چې کور ته د پلار د خبرو له لاسه نشو راتلې نو ویل یې بیرون راشه، خو نه پوهېږم ولې زړه مې غوښت د نورو نامزدانو پشان دا بلنه یې یواځې د چکر او ملاقات وایې نه ده حساب اخیستلو او پوښتنو! خپل په دې فکر مې پوسخند پر شونډو راغلو فاتح او داسی کار چې ما دی بهر چیرته چکر ته ویسې! ډېر مې زړه غوښت ورته ووایم نه درځم او زړه مې نغواړی خو دا راپیښ شوې حالت مجبوره کولم د هغه بلنه ومنم او ورته هو ووایم.

تر ماذدیګر خپل ځان مې د کور په کارونو مصروفه کړو ترڅو فکر مې هېڅ موضوع خوا ته لاړ نشي د ماذدیکر خواته فاتح راغلو او په یو بول یې زما د پلار اجازه واخیسته او ماته چې لا تیاره نه وم تندی تروش کړو چې تیاره شه، ما هم په زړه نا زړه بول کوټې ته لاړم ترڅو ځان تیار کړم البته څه تیار کیدل! لومړې خو تللم چې

هغه ته حساب ورکړم او دويم دا چې هغه د سينګار څخه بد راتلل نو يواځې مخ مې ومېنځه او حجاب مې واچوه دا هم زه تياره! د تلو مخکې مې هېنداره کې ځانته وکتل تور اوږد حجاب، د تور ټېيکرى او تور نقاب سره يواځې مې دوه سترګي ښکارېدې او بس!

خپل د دوه سترګو په لېدو د څو کلونو مخکې يوه خاطره مې ذهن ته راغلل!

څو کاله مخکې زما د خاله د زوى واده وو، زه خپل د کاکاخيلو سره دومره جوړ امد نلرم څومره چې د ماماخيلو او خاله او خاله زامنو سره ورشه درشه لرم او د خاله لورګانې راته خويندې او زامن يې راته لکه ورونه ښکارې، هغوې هم هېڅکله ماته بد نظر نه درلود ځکه د ماشومتوب ټول خبر وه زه د ښاغلې بد اخلاق فاتح په نوم يم، نو ټولو راته خور ويل زما د مشر خاله د دويم زوى محسن واده وو هغه وخت د جمهوريت وخت وو او د اشرف غنې حکومت! دا چې محسن ماته لکه يو سکه ورور بشان ښکارېده او بل دا چې د لومړى ځل لپاره زموږ د خپلوانو څخه د يو چا واده هوټل کې کېده، د هغه څخه مخکې زموږ د قوم څخه هېچا واده هوټل کې نه وو کړې!

خبره د پيسو نه وه بس عادت او رسم وو ټولو کورنو کې واده کاوه خو دا واده هوټل کې وو نو ټول ورته بېحد خوشحاله وه، تر دې حده چې د لومړى ځل لپاره ما په سل زاريو خپل کورنى راضې کړل ترڅو اجازه راکړې د خاله لورګانو سره اريشګاه ته لاړه شم! خلاصه چې د زيات زاريو وروسته اجازه صادر شول او زه هم د خاله د لورګانو سره لاړم اريشګاه ته او ځان مې سينګار کړو، له ديخوا الهام ويورم خو له هغه خوا الهام ويل بلال "زما د خاله دريم زوى، به ستاسو انجونو پسې درشې ځکه هغه موټر لرې، او تاسو سېنګار کړې نو د بېګانه موټر څخه خپل موټر ښه دې!

خو نه پوهېږم ولې بلال زموږ پسې رانغلو او کله چې ورته زما د خاله لورګانو زنګونه ووهل نو هغه ويل زما لاس يوځاې بند دې او کار لرم تاسو خپله راشې! کله چې موږ ورته وويل آريش مو کړى او څو انجوني يو او يوازى ځان کله کېږي درشو هوټل ته؟

نه پوهېږم ولې هغه ناڅاپه غوسه شو او ويې ويل: ولاکه کوم خر تاسو بيزوګانې وتښته وې موټر ونيسې او راشې! د هغه دا خبر زما د خاله لور ته دومره زور ورکړو چې په ښکنځلو يې ورباندې موبايل بند کړو، ما خپل د خاله لور ته وويل چې زه به الهام ته زنګ ووهم ترڅو هغه زموږ پسې راشې، خو د خاله لور مې دومره غوسه وه چې زما خبره يې وا نه ورېدل او موټر يې ونيوه.

ماذديګر ماښام وخت وو موږ څلور پنځه پيغلې انجوني بغير له کوم نر څخه ټکسی ونيول ترڅو هغه هوټل خوا ته لاړشو چېرته چې واده وو! موږ ټولو حجاب درلود خو بيا هم په سترګو کيخودل شوې هغه مصنوعي باڼه او پر هغه باندې لګول شوې زر رقم رنګونه او جلاګانو سترګي دومره غټې ښکاره کول چې د نقاب څخه راوتې وه، او له بلخوا ما په غم لړلې د يوه خاله له لور څخه مې شنه رنګ د سترګو لنز اخيستې وه او هغه مې هم سترګو کې لګولې وه، نو داسي شنې غټې سترګي مې ښکارېدې چې اريشګارې لا را څخه د ښکلا تعريف وکړو!

موټر کې زموږ په کښېناستو موټروان چې د 25/26 کالو ځوان ښکارېده نامردې ونکړل، او په اول ټک کې د موټر هينداره زما د مخ او سترګو خواته برابره کړل! تر هوټل چې رسېدو د هغه يوه سترګه و ماته وه او بله و سړک ته، داسې په حيواني نظر يې زموږ خوا ته راکتو چې زه مجبوره شوم او موبايل مې راوخيست او الهام ته مې د هغه موټروان مخکې زنګ و واهه او ورته ومې ويل چې موږ داسی رنګ موټر کې ناست يو او يوازی يو بلال زموږ سره نشته او راروان يو د هوټل خوا ته! زما په زنګ وهلو د موټروان تندی تروش شو او لږ چتياټ خبري هم وکړل چې د چا واده دی او څنګه دې؟ او څنګه نه؟ خو زموږ څخه هېچا ورته ځواب ورنکړو.

الهام موبايل کې درې منه ښکنځل اول ماته، بيا بلال ته او بيا د هغه وروسته د بلال ټول قوم او خيل ته وکړل،او اخر کې ويې ويل زه در روان يم، نه پوهېدم چې چيرته روان وو زموږ پسې؟ خو همدا چې ويې ويل زه اوس راځم. زموږ زړه يې لږ راټول کړو، ټوله لاره کې مو دعا،دعا کول چې پخير تر هوټل ورسېږو، د جمهورست وخت

وو او حالت هم داسې خراب وه چې په رڼا ورځ لا خلک لوټ کېدل، څه ورسیږی څو پیغلې انجونو ته هغه هم په یوازې ځان! دومره مووو دعاګانی وکړل، خیراتونه مو په غاړه واخیستل او سورتونه مو وویل چې بلاخره هوټل ته ورسیدو.

هوټل ته د رسیدلو سره سم ټول انجونو د موټر څخه بهر منډه کړل، او د ټولو څخه اول زما د خاله همغه لور چې ویل یې خپل تلې شو تر هوټل او د هېچا راتلو ته ضرورت نشته! زما له بده بخته ځکه چې زما کالې ډیر اوږده وه او هم جګې څپلې مې پر پښو کړې وه او د هغه څخه لا بد قسمته ځکه موټروان د کرایې پیسې غوښل نو زه له موټر راښکته شوم او په لړزانه لاسونو باندې په بکس کې د پیسو پسې په کتو شوم چې موټروان په یو مردار لهجه راته وویل: جااان ته نمبر راکړه خوږی! پیسې دې ستا د دې شنو سترګو بلا واخلې.

د هغه په دې خبره زاره مې وچودل خوله مې جوړه کړه چې بیاب یې کړم، خو زما د هر خبرې او کار څخه مخکې یو قهرجن غږ مې خپل د شا څخه واوریده او د هغه سره سم یو چا زه په زوره شاته ټیله کړم، داسې چې نږدې وو لاندې پر ځمکه وغورځېږم خو په ټیلو، ټیلو مې ځان کنټرول کړو د غورځېدلو څخه، مخ مې چې بېرته د موټروان خواته وګرځه ول نو یو د محشر میدان جوړ وو، فاتح وو چې په ښکنځلو او بوکسانو یې موټروان رانیولې وو! جنګ دومره زور ونیوه چې خلکو نشو راکنټرول کولې او خبره تر پولیسان ورسېده.

پولیسان راغلل فاتح یې حوزې ته ویوړو او موټروان یې شفخانې ته! ځکه ښاغلې فاتح خان د موتروان دوه غاښ، پوزه، او خوله ور ماته کړې وه، سره د یو لاس، د نیم ساعت په موده کې واده پر غم شوو، الهام راورسیده زه یې د سړک له منځه ځان پسې د هوټل خوا ته کش کړم او هغه نور انجونې هم دننه ویوړل، که څه هم په ظاهره واده روان وو، خو ټولو ښځو یو د بل غوږونو کې پس پسک کاوه، ټولو هم د دې جنګ موضوع په اره خبرې کول، او خبره چې د یوه خولې څخه تر بلې رسیږی نو په سل رنګ او کیفیت بدلېږي خبره د یو نمبر اخیستو وه!

خو خلکو زر نور کيسي ورسره يوځاې کړل يو به ويل: دا موټروان د بلقيس نفرى وو! او فاتح راګير کړو او داسى و واهه، دا يى بهترينه خبره وه! يعنى هغوي تر دې حده تللې وه چې ځينو يې ويل هغه موټروان د بلقيس سره بد کار کاوه او فاتح پر هغوي رسيدلې وو، يعنى يو نفر کى دومره عقل نه وو چې ووايي چې کوم خر د هوټل مخکې د دومره خلکو په شتون کې جرعت کوې ماته لاس راوړې! کوم غلط کار کول خو لرى خبره.

زما په نظر هغه د فاتح غيرت نه وو بلکې بيعقلې وه، که تا غوښتل خپل نرتوب او غيرت ښکاره کړې، نو موږ انجوني به دې هوټل ته لومړۍ استولې وايې او د هغه وروسته به دې هندي فلم پيل کړي وايې، خو ده د جنګ ميدان کې چغي وهل زما ناموس ته لاس اچوې! يعنې زما په نظر خلک ملامت نه وه فاتح د هغوي په خوله کې دا خبره ورکړي وه چې هغه موټروان ماته د لاس راچولو اراده درلود، هغه واده چې ما ورته دومره شوق درلود زما پر غم شو، په همغه شپه پلار او مشر کاکا مې ضمانت ورکړو او فاتح يې د حوزي را وويست خو د هغه ورځې په سبا د موټروان قوم او قبيله راغله ترڅو د فاتح څخه خپل د کس د وهلو تاوان واخلې!

خو فاتح يوځل بيا دلته خپل ليونتوب ښاره کړو او بيا د دې خبري پر ويلو چې "هغه زما پر ناموس لاس اچولې او دا چې تر اوسه ژوندي دې، دا لا زما د بېغرتي په ډاګه کوي او زه هغه ژوندي نه پرېږدم!" کله چې هغوي د فاتح داسې ليونتوب ولېد نو باور يې وکړو چې موتروان ملامت وو او د بخښنې په غوښتو لاړل، د هغه جنګ وروسته يو قيامت پر ما جوړ شو زما د کورنۍ لخوا چې... چې.. د هغه ورځو پياد راوړل اوس لا د څو کلونو وروسته زما د خولې خوند خراب کوی.

ما هغه ورځ دوه وعدي او قسمونه واخيسل، لومړۍ وعده مې خپل د کورنۍ سره وکړل او هغه دا وه چې يوازى ځان به هېڅکله چيرته نه ځم، او دويم وعده چې د فاتح سره مې وکړل هغه دا وه چې هېڅکله به بهر د تلو وخت کې سېنګار نکوم!

د مور په غږ مې د هېنداري څخه نظر واخيست او له کوره و وتم، فاتح کوڅه کې خپل په موټر کې ناست وو، زه هم موټر ته پورته شوم او یو سلام مې د خدای له زور ورته وویلو، هغه مخ را وګرځه وو او د پښو له نوک څخه نېولې د سر تر ویښتو پورې اسکن کړم ترڅو کوم منکراتې کار خو به مې کړی نه وي؟ کله چې د نیم ساعت کتو وروسته ډاډمن شو چې ما کوم سینګار ندي کړې او سم دم د جنازې پشان راغلې یم نو لږ خیال یی راحته شو او موټر یې روښانه کړو..

خپل په خیالونو کې غرقه شوم زیات عجیب وو، ټول شیان همغسې وه څنګه چې ما خوب کې لېدلې وه، همغه سړکونه، دوکانونه، کورونه ټول همغسې وه یوازیني فرق یې دا وو چې زه اوس ویښه یم او خپل په جسم کې یم نه ده فاتح! بس همدومره تبدیلې ماته ترسترګو کېدل
فاتح- همدا ځاې سم دی؟
د هغه په غږ مې وروکتل چې د وریځو په اشاره یې راته د موټر بهر ښودو، مخ مې وګرځه وو او نظر مې په یو هوټل ولګېده، نه پوهېدم د څه لپاره هغه راڅخه داسې پوښتنه وکړل؟

ما بغیر د انسټویټ ته د تګ او کور ته د راتګ بغیر نور ځاې نه وو لېدلې، زموږ ملګرې د انسټیوټ وروسته تلل هوټل کې ډوډۍ خوړل خو زه هېڅکله ورسره نه تلم ځکه زما کورنۍ بد وړل، زما یوازیني نافرمانې دا وه چې د شبنم سره به د چې د انسټیوټ د رخصت کېدو وروسته کله ناکله د انسټیوټ مخکې چې کوم برګر پلورنکې وو د هغه څخه مو برګر اخیست او د نقاب لاندې مو خوړو! دا زما غټ ترینه جرم او سرکشی وه. البته هوټل ته هم تللې یم!

خو د ګوتو په شمار هغه هم یا د الهام سره تللې وم یا د خاله د لورګانو او زامنو سره نور نو یوازې تګ هغه هم هوټل ته هېڅکله نه وم تللې، چې اوس د زما څخه د هوټل د ښه یا بد پوښتنه کول! زه څه خبر وم درسته ورځ هوټلونو کې دې ورک دې نه زه.
فاتح- څه سوچونه وهې؟ وایم هوټل دې په نظر سم دې کنه لاړ شو بل ته؟

ور ومې کتل او کرار مې وویل: تا چې انتخاب کړې نو ضرور به سم وي؟
او زړه کې مې وویل: ته د هوټلو تجربه لرې، درسته ورځ پکې ګرځې.

زما په خبره د هغه پر شونډو نرۍ مسکا راغله او ویې ویل: همداسې مې مخې ته راغلو و درېدم که ته کوم بل هوټل غواړې همهلته به لاړشو!
– زه کوم خاص هوټل نه پېژنم همدا به سم وي.
او اخر مې زړه طاقت ونکړو او ومې ویل: هسې هم موږ چکر وهلو ته نه یو راغلې! یواځې خبري کو، نو هر چیرته چې وی مشکل نشته.

فاتح څو شیبې په خاموش او تروش تندی راوکتل او بیا ویې ویل: نو سمده ښکته شه زه موټر وړم د هوټل پارکینګ ته زر بیرته راځم.

بغیر د څه ویلو له موټره ښکته شوم، او د سړک غاړې ته ودرېدم، فاتح موټر د هوټل مخکې کوم کوچني پارکینګ چې وو هلته ویوړو او ورځخه راښکته شو، زه هم کرار کرار خوا ته یې ورغلم او بیا یوځاي هوټل ته ننوتو، ښه هوټل وو تر اوسه مې لېدلې نه وو خو زیات لوکس معلومیده! فاتح د هغوي څخه د فاملې ځاي پوښتنه وکړل او هغوی یو سالون خوا ته دعوت کړو کله چې ننوتو نو جوړه، جوړه او کورنۍ راغلې وه! زیاتر نامزدان یا هم واده شوی جنۍ او هلک وو او حتا ځېنې ماته پکې نفریان لا ښکاره شول!

خلاصه چې هر میز کې یو سړی او دوه یا هم یوه ښځه به ناسته وه او دا و د هوټل کورنۍ ځاې! زه پوهېدم چې همدا رقم دې د کابل زیاتر فامیلي د خوړلو ځاې! ځکه یو څو ځله چې د الهام سره راغلې وم لېدلې مې وه خو لکه چې فاتح نه وو خبر چې پښه نیولې همهلته و درېده، کوم ګارسون چې موږ یې رهنماي کولو هغه ورځخه وپوښتل: کومه ستونزه ده ښاغلې؟

فاتح شاوخوا وکتل او بیا په کراره غږ وویل: ته ډاډمن یې دا فامیلي ځاي دې؟
ګارسون: هو ښاغلې دلته یواځې هغه کسان راځې چې ورسره زنانه وي، کنه کوم

سرېيان چې يوازې راغلې وې هغوي بهر کينې.

فاتح خپل ويښيانو کې لاس کش کړو او شاوخوا يې وکتل، حيرانه وم دا تللې وو هند ته! ټول عمر يې کابل کې تېر کړې وو نو بيا ولې تر اوسه خبر نه وو چې هوټل کې فاميلې ځاېونه همداسې دې! د څو شيبو خاموشي وروسته د سالون اخرې او د ټولو د نظر څخه پټ ميز خوا ته روان شو، فاتح ماته د ديوال خوا راکړل او خپل زما مخامخ کښېناست که څه هم شاته، راسته خواته مې ديوال وو او مخامخ هم فاتح راته په تروش تندی ناست وو، خو چپ اړخ مې خلاص وو او زمونږ څخه لږ لرې مېز باندې چې کوم سرې او ښځه ناست وه، او ماته تازه نامزدان ښکاريدل سم عاشقي بحث يې پيل کړې وو، هلک د جنۍ لاس په مينه نيولې وو او خبره د ماشوم د نوم په سره وه!

ښکارېدل خو تازه نامزدان خو د ماشوم د نوم په موضوع پوهه شوم چې ضرور تازه واده شوي جوړه ده، او لکه چې ماشوم هم په لارۍ وو چې داسې هلک خوشحاله وو او ويل يې زه غوارم ماشوم مې داسې وی او هغسې وې، ما د هغوي دوارو دومره ميني ته په حسرت کتل چې گارسون راغلو او فاتح په گنگس انداز بغير له دې چې زما څخه کومه مشوره وغوارې يو مرگ راوغوښت، که څه ځان ته مې وويل مونږ د نورو نامزدانو پشان نه يو او کوم چکر ته نه يو راغلې خو بيا هم د زړه يو کونج مې غوښت زما څخه مشوره واخلی! په هر حال د جاهل انسان څخه گيله کول هم جاهليت دې.

په همدي فکر تندی مې تروش کړو او غوښتل مې د شاوخوا خلکو پر کتو فکر مې دهغه د داسې جاهلانه کار څخه واړوم چې د هغه قهرجن خو عين حال کې کرار غږ مې واوريده چې ويې ويل: شاوخوا مگوره.
په حيرت مې وروکتل، لکه چې د دې وروسته کتل هم جرم دي؟
طاقت مې ونشو او همدا خبره مې په خوله ورته راوړه او ومې ويل: څنگه لکه چې د طالبانو نوې فرمان راغلې ښځې د کتلو حق هم نلري!؟

زما په خبره هغه له غوسې سترګي پټې کړل او ويې ويل: دلته شاوخوا ټول سړي دې نغواړم د کوم خوا ته وګورې او هغه دې ستا د کتلو څخه کوم غلط معنا واخلې.
— زما په نظر دلته هر يو خپل د ښځې او نامزد سره راغلې! نو دومره بيغرت کس به نه وي چې خپل ښځه خوشې کړې او د بل ښځې ته دې وګوري!
بيا مې کرار د شونډې لاندی ځان سره وويل: هر يو ستا پشان مردار فکر نلرې.

ما دا خبره کراره وکړه خو لکه چې هغه واوريده چې په تند نظر يې راوکتل او داسې حال کې چې خپل دواړه لاسونه يې پر ميز کيخودل او داسې حال کې چې خپل غاښونه يې يو پر بل چيچل ويې ويل: هو زما فکر مردار دې، زه فکر کوم جنۍ چې کله د کور راوځې نو ټول خلک د هغې پسې په خبيث او مردار نظر ګورې، او دا زما فکر ندې بلکې حقيقت دې خو تاته نه ښکارۍ.

ډېر مې زړه غوښت ورته يو غاښ ماتونکې ځواب ورکړم خو د هغه حالت ماته نرمال نه ښکاره کېدل! هغه په مشکوک نظر شاوخوا کتل او لکه چې په تمه وې يو نفر د غلطې څخه زموږ د ميز خوا ته راوګورې ترڅو دې ورباندې ټوپ کړې او ګريوان يې راونيسي"چې تا ولې زما ناموس ته کتل؟" او جنګ پيل کړې. په دې فکر مې ټول وجود له وېرې څخه ولړزېده او په کرار مې ورته غږ کړل.

— ف.... فاتح ..
زما په غږ هغه په مشکوک نظر راوکتل او سر يې د "څه دې؟" پشان وخوځاوه چې ما ورته په بند، بند لهجه وويل: ه ... هغه وايم دلته زما ساه بنديږۍ ک ... که بده نه منې نو ډوډۍ به واخلو او کور ته به لاړشو؟
زما په خبرو هغه څو شيبې په مشکوک نظر راوکتل او بيا ناڅاپه لځايه پاڅېده، د هغه په داسې ولاړېدو زه وډاره شوم او لړ په څوکۍ باندې شاته لاړم چې هغه وويل: راځه.

***

خپل په غیږ کې د کبابو او نورو شیانو قوطي ته مې کتل، لکه چې د هوټل د هر خوراک څخه یې یو شې راخیستې وو! نه پوهېدم چیرته روان دی، د هوټل څخه چې راووتو او فاتح دا شیان واخیستل نو ما ورته وویل راځه کور ته لاړشو، خو هغه وویل موږ خو تر اوسه خبري ندې کړې یو ځاې به لاړشو او په کراره به خبرې وکړو. خو نه پوهېدم چې دا کرار ځاې چېرته دې؟ ځکه نه زموږ د کور خوا ته روان وو او نه هم خپل د کور خواته!

زړه مې غوښتل ورڅخه وپوښتم چې چیرته روان یو؟ خو د هغه تندی داسې تروش وو چې د څه ویلو جرئت مې نشو کولې، خپل په څوکۍ کې ځاې پر ځاې شوم او خوراکې شیان مې لاس کې سم کړل ترڅو ونه غورځېږي، زما په دې کار هغه د سترګو له کونج راوکتل او ویې ویل: که په تکلیف یې ورسره نو یو څه د موټر مخې ته کېږده.

– ن ... نه کوم مشکل نشته.

هغه موټر یوه کوڅې خواته وګرځو او ویې ویل: په هر حال راورسیدو.

حیرانه وم دا نو کوم ځاې دې؟ ښکلې کوڅه او ښکلې کورونه وه، فاتح موټر د یو کور مخې ته و دره وو، او ژر له موټر څخه راښکته شو موټر څخه راوڅرخېده او زما د خوا د موټر دروازه یې خلاصه کړه او زما د لاس څخه یې ټول شیان په یوه لاس کې واخیستل، په حیرت مې ورته کتل ما دا ټول شیان دوه لاسونو کې نشو نیولې ده ټول یو لاس کې ونیو! فاتح په یوه لاس د کور دروازه خلاصه کړه او په سر یې ماته د ننوتلو اشاره وکړل، او خپل یې موټر قلف کړو.

داسې یواځې کور ته راتلل هغه هم د فاتح سره، زما زړه کې وېره اچول. هغه بیحد تریخ او قهرجن انسان وو که یوه خبره په دوه ورسره وشې نو لاس پورته کوې او وهل کوې، دلته هم هېڅ څوک نشته که وهل یې پېل کړل جنازه به مې تر کورنۍ ورسیږی! په دې فکر مې ټول بدن له وېرې ولړزېده چې د هغه غوسه ناک غږ مې واوریده: ولې ولاړه یې ننوځه زما کور دې څوک نشته.

د هغه خوا ته مې وکتل او بیا په کراره کور ته ننوتلم، زړه کې مې وویل: زما وېره هم همدا ده چې کور کې هېڅوک نشته او ته راسره یې.

په لړزانده ګامونو کور ته داخله شوم، ښکلی وړوکې کور وو،د دوه کوټو یو تشناب، یو آشپزخانه،او کوچني دهلېز سره، ښه لوکس ډېزاین شوی وو. کوټو ته ننوتلم نه خو داسې ښکارېدل چې پوښل شوي نه وې! یواځې د هلېز کې یو وړوکې فرش هوار وو سره د یو تکیه شوې بالښت و دیوال ته، نور هېڅ نه وه زه د دهلېز منځ کې ولاړه وم او شاوخوا مې کتل چې د فاتح غږ مې خپل وشاته واورېده داسې حال کې چې خوراکې شیان یې لاندې پر ځمکه کېخودل ویې ویل: دا کور مې تازه اخیستې، زما د کار دفتر ته نږدې دی کله ناکله چې کور ته د تلو حوصله نه وي دلته راځم، ښه خاموش ځای دې.

په ځیر،ځیر مې ورته وکتل او زړه کې مې ځان سره وویل: یعنې ته وحشي حیوان هم په خاموش ځای پوهېږې؟ خو مخامخ مې څه ونه ویل هغه خپل پټو پر فرش هوار کړو او ماته یې اشاره وکړل ترڅو کښېنم او ویې ویل: بخښنه کوه نو دلته دومره امکانات نشته دا یو فرش او بالښت مې هم هغه ورځ واخیست نور دومره دلته نه راځم چې وغواړم کامل د کور شیان واخلم.

داسې حال کې چې د هغه پر هوار کړې پټو کښېناستم هغه اخیستل شوې ډوډې زما مخې ته دانه دانه کېخودل او بیا ماته مخامخ پر فرش باندې پلتي ووهل او کښېناست!
فاتح- ښه نوو بسم الله کړه ویخوره!
بغیر د څه ویلو لومړې مې هغه قطار شوي خوراکي شیانو ته وکتل بیا د دهلیز شاوخوا او اخره کې د هغه و سترګو ته مې وکتل، چې هغه په کنایه آمیزه او خندانه لهجه وویل: مه وایه چې زړه دې نغواړې او اشتها نلرې!

د هغه په دې خبره مې تندی تروش شو، منم چې زه لږ نسه وره یم او ډېره ډوډۍ خورم خو دا په دې معنا نده چې هغه دې ماته طعنه راکړې.

په همغه ترشو تندی مې وویل: ستا برخه به مې نه وې خوړلی!
زما په خبره هغه په لوړ غږ وخندل او ویې ویل: زما کوم خاص مطلب نه وو هسې یوازې مې غوښتل درته و وایم چې دا ټول شیان مې ستا لپاره اخیستې چی بیا سبا ورځ ونه وایې، یوه ورځ یې بډوډۍ راکړل هغه هم وږی پاتې شوم.
– زه د بډوډۍ وږې نه یم چې وغواړم داسې خبره وکړم، الحمدالله کم ده که زیات ده خو رارسیدلې او سترګې مو مړې دې.

زما په خبرو هغه یواځې سر وخوځاوه او نور څه یې ونه ویل، که څه هم هغه مزې داره خوراکونو زما د بدبختۍ معدې غړونه پورته کړی وه، خو د فاتح خبرو په غیرت راوستم ما د سهار څخه ګوله بډوډۍ نه وه خوړلې خو د ده په خبرو مې زړه کې قسم واخیست چې ګوله به د دې خوراکې شیانو څخه نکوم، د هغه دا خبري ماته د هغه د خویندو پشان ښکاره شول هغوې داسې خپل پیسې ښایې او بېځایه خبرې کوې.
زما په ناحاپه خاموشی هغه کرار وویل: هوم؟! ولې ناڅاپه داسې چوپه شوې؟ زه بخښنه غواړم زما مطلب دا نه وو چې ته ډېره بډوډۍ خورې.

هغه دا خبره وکړل او بغېر له دې چې زما خفه او نارحت څهرې ته وګورې، په بیغم فکر یې بډوډۍ خوړل پیل کړل! که څه هم بخښنه یې غوښتې وه او ویلې وه غلطه خبره مې وکړل، خو زما په نظر پښېمانه نه ښکارېده، زړه مې ډېر غوښت داسی غاښ ماتونکې ځوابونه ورکړم، چې نور عمر کې ماته نسه وره ونه وایې، خو عقل حکم کاوه خوله بنده وساتم، موقعیت می سم نه وو دا زما د پلار کور نه وو چې زه دې وګواښه وم! د ګواښ په لفظ مې یوه خاطره رایاده شوه.

د نکاح په ورځ کله چې تازه یو ساعت زموږ د نکاح تړلو تېره شوي وه، زما خور دغه زما مخې ته ناسته جاهل غوښت زما کوټې ته راوړې، ترڅو د یو څو دقو لپاره موږ یواځې پاتی شو او مجلس وکړو، زما هغه ورځ هېڅ حوصله نه وه او زړه مې نیولې شانتې وو او بې دلیله مې زړه ژړا غوښته! اصل کې زه د نکاح پر تړلو دومره غمجن نه وم په اصل کې زه میاشتني زنانه تکلیف شوې وم! او هغه تکلیف او مرضتیا پر

وخت زه دومره درد لرم چې حد نلري او دومره مې هم عصاب خراب کېږي چې حد نلرې.

په هغه وخت کې ما خپل د ځان څخه لا کرکه راځې څه ورسیږی نورو ته! خو زما خور"حسنا" زما د زر ځله منع کولو با وجود لاړه او فاتح یې زما کوټې ته راوستو، زه د کوټې په کونج کې ناسته وم او ټول نرۍ راته بدرنګ ښکارېده او زړه مې د ژوند پوره تور وو، فکر مې کاوه هېڅ څوک زما په غم کې نه دي! چې همدې وخت کې دروازه خلاصه شوه حسنا او ورپسي فاتح کوټې ته راننوت، د حسنا لاس کې یو پتنوس سره د چاي وو. حسنا پتونس زما مخې ته کیخود او د تلو مخکې هم په شیطنت ماته سترګګه ووهل او د فاتح سره یې هم لږ ټوکي وکړل بیا دروازه یې بنده کړل او لاړل.

د هغې د تلو وروسته زه لځایه پاځېدم او لاړم هسې د دروغو خپل الماری کې لګیا شوم، کله ناکله به مې کتابونه هم اړول،راړول فاتح تقریبا نیم ساعت خاموش ناست وو او یوازی زما کارونو ته کتل،د نیم ساعت وروسته یې حوصله تنګه شوه او راغږ یې کړو چې راشه یو پیاله چاې خو راته واچوه!،

د هغه دا خبره نشوه سم د جنګ جهانې د جنګ اعلامیه او پیل شو، داسې جنګ مې ورسره وکړو چې بیخې خبره وهلو ته ورسیده خو د دې څخه مخکې چې هغه راباندې لاس اوچت کړې ما وګواښه وو چې پلار ته مې غږ کوم! فاتح چې هم زما بې شرمې ولېده نو یواځې برګ، برګ یې راوکتل او لاړو! هغه ورځ مې زړه ورباندې یخ شو ته وا زه یې نوکره یا کنیزه اوسیږم چې هغه داسی پر ما امر کاوه، زه پخپله مریضه وم او د مرګ تر حده مې درد درلود، هغه وخت جناب عالې نخ سلام نه کلام په هغه مرالر لهجه یې وویل:" راشه ما ته چای واچوه!"

د هغه په غږ د فکرونو څخه راووتم، زه وایم ده د جاهلیت ټول حدونه تېر کړې، خو تاسو یې مه منې، بغیر له دې چې دویم ځل د دروغو لا د بوډۍخوړلو کوم ست راباندې وکړې ټول خوراکې شیان یې ټول کړل او مخامخ و ماته کښېناست، څو

شیبې په ځېر ځېر راوکتل بیا یې کرار وویل: نه پوهېږم چې خبره څه ده او ولې موږ دواړه یو خوب ګورو!
لږ خاموش شو بیا یې وویل: هغه هم په داسې عجیب او حیرانونکي توګه باندې! خو زه دې خوب او نور خبرو ته دومره فکر نه یم ورې! زه یوازې غواړم په دې خبرې پوهه شم چې ولې دې غوښتل ځان و وژنې؟

په جدي نظر یې راوکتل او خپل خبرو ته یې ادامه ورکړ: منم چې ما دربانديې لاس پورته کړو او چتیاتې مې درته وویل خو دا دلیل نشې جوړ کیدې چې ته وغواړې دومره یوه لویه پرېکړه د ځان وژنې ونیسې.

ور ومې کتل دا چې د دومره خبرو څخه راتېر شوي وو او یوازې خپل بدګمان یې رانیولې وو زړه راته په درد راوړو، په پوسخند مې ورته وویل: یعنې هغه دومره رټل سپکې سپورې کول، وهل، د ځان وژنې دلیل نشې کېدلې؟
فاتح- زه منم چې زما کار غلط وو خو دومره هم نه، ماته رښتیا دلیل و وایه.
په همغه پوسخند مې وویل: همدا ته زما د مرګ او ځان وژنې غټ ترینه لامل وې همدا ته ..

زما په خبرو د هغه تندې تروش شو، خو زه بغیر له دې چې پام وکړم دلته یوازې یم او څوک مې مرسته نشې کولې، په پوره جرئت مې وویل: ته زما د ژوند یو اجبار او زور یې، ستا د لاسه ما یوه د خیر ورځ نده لېدلې. د کوم وخت څخه مې چې سترګې خلاصې کړې ته یې او ستا خرتوبـ ...

ژر مې خوله ونیول خو کار تر کار تېر وو د خر لفظ مې ورته په ډاګه ویلې وو، د هغه مخ د غوسې څخه تک سور شوی وو، او بغیر له دې چې څه و وایې دوه سترګې ما ته نېولې وه، په وېرې ورڅخه لږ لرې شوم او د خولې لاړې مې تېرې کړل هره شېبه به تمه وم لکه یو وحشي ځناور په خپر راباندې حمله واچوي او ومې وهې خو هغه خاموش راکتل، کله چې زما وېرېدلې څهره یې ولېده نو کرار یې وویل: ښه نور څه؟ زما څخه دې د خرتوبې بغیر نور څه لېدلې؟ و وایه غوږ یم اورم.

په بند بند ژبه مې و ویل: ه ... هغه زما مطلب ..... دا نه وو ...
فاتح- هوممم عجب نو مطلب دې څه وو؟
هېڅ مې ونه ویل چې هغه څو شیبې په دروند نظر راوکتل او بیا یې یوه ژوره سا واخیسته او ویې ویل: زه منم دا خبره درسره چې ماشومتوب کې زموږ نوم یو پر بل کیخودل او همغه وخت څخه زموږ دواړو ټاکل د یو بل لپاره یو دم غلط کار وو، او دا کار بېحد جاهلانه، غیر اسلامي او غیر اخلاقي کار وو، ما د همدې لپاره ځان د کور څخه د درس ویلو پر بهانه ورک کړو ترڅو د مور او پلار پر خبرو رانشم او هسې یو غلط کار ونکړم.

ما هم درک کړه، د ماشومتوب څخه زما په غوږونو مې ویل شوې دا دې ښځه ده، دا دې ناموس دې، دا دې عزت دې دومره ډېر راته دا خبرې شوې چې نور مې
هغه خپل سر ته اشاره وکړه او ویې ویل: نور مې دا سر راچوې، دومره یې راته وویل چې شوم یو رڼد جاهل چې یواځې مې غوښتل په زوره یا په رضا باندې خپل خبره پر تا ومنم. اوس هم همغه رقم یم ته نه پوهېږې زما پر حالاتو ما ډېر کوښښ وکړو خو ونشو زه تر هغه وخت نشم بدل کېدی تر څو ته راسره مرسته ونکړې، زه ستا لپاره هند ته لاړم ترڅو د ۱۵ کالو په عمر تا را واده نکړم.

د هغه په دې خبره مې سترګي له حیرت را ووتې چې هغه په غمجن مسکا وویل:
کله چې د شلو کالو شوم نو پلار مې غوښتل زما واده وکړې، خو ته ماشوم وې تازه د ۱۵ کالو شوې وې، لا دې د ماشومانو سره لوبې کول خاله جانې دې کاوه، د نانځکو لوبه دې کول د توت په ونه دې ځانته ټال اچولې وو ټال دې خوړو، زموږ پېل بېحد خراب شوې وو خو ما غوښتل راتلونکي سم کړم، لاړم خارج ته ترڅو تاته د ماشومتوب او پېغلتوب وخت درکړم، ما هېڅکله نه غوښتل ماسټرې واخلم خو کله چې خبر شوم ته غواړې پوهنتون و وایې نو ما ویل زما راتګ ستا لپاره سم نه دې، زما په راتګ پلار مې د واده بندوبست نیوه او ستا درس ویل پاتې کېدل.

ما ستا لپاره ځان د کلونو، کلونو لپاره مسافر کړو ترڅو کله چې راغلم، ستا ذهنیت زما په اړه بدل شوي اوسېږی خو نه تا ورځ تر بلې زما څخه کرکه راتلل، ته زما څخه د بد اخلاقي ګیله کوې؟ خو تا یوځل هم ځان زما پر ځاې کېښود او زما حالت دې درک نکړل، څنګه چې ستا کورنۍ پر تا جبر کاوه زما کورنۍ هم کاوه، حتا ستا څخه زر چنده بتره.

د هغه په دې خبره ناڅاپه په خوب کې د مشر کاکا او خواښې کارونه مې مخې ته ودرېدل، د رښتیا هم د ده کور سم لیونتون وو، مور یې یوه خوا نیولې وه پلار یې بلخوا!

فاتح- زه په ډېرو خبرو نه پوهېږم ته راته و وایه، ما ته تندی مه تروش کوه زه زر خیال نور کوم، پوهېږم دې خبرې کې درته پړ یم خو څه وکړم زما لاس کې ندې، زه تریخ انسان یم منم زه ژر غوسه کېږم او وهل کوم دا هم منم تهمت لګوم او بدګمانه یم دا هم ځانته دلیل لرې خو د دې ټولو شیانو با وجود زه کوښښ کوم تاته نږدی شم ترڅو خپل راتلونکې جوړه کړو، خو ته.. ته یوازی خپل ځان وینې او زما خبرو ته غوږ نه نیسې، ضد کوې، بې شرمې کوې، او حتا کله ناکله داسې کار کوې چې انسان حک حیران شي لکه همدا ځان وژنه دې.

د څو شېبو خاموشې وروسته په دروند نظر یې راوکتل او ویې ویل: که ته فکر کوې زه به تا په دې کارونو خوشې کړم! نو سخت په غلطي کې یې اغلې! په پښتنو کې چا ښځه خوشې کړې چې زه یې خوشې کړم؟ ما خپل عمر هسې ستا لپاره نه دې برباد کړې چې ته دې اوس ماته پوزه کږه کړې او پر ما نخرې وکړې، دلته مې راوستې ترڅو درته ووایم، زما ګرانې میرمنې بلقیس جانې انسانه شه! او راشه خپل ژوند ته یو نوې شانش ورکړو او د ضد کولو لځایه یو خوشحاله ژوند یو د بل سره جوړ کړو، که نه سمېږې او غواړې همداسې دوام ورکړې نو ...

خپل سر یې زما خوا ته رانږدې کړو داسې چې سا یې زما پر مخ خپرېده، په یو کلک لهجه یې وویل: خو که سمه نشوې یو کار ضرور کوم!

په پوره توجه مې ورته کتل ترڅو پوهه شم چې څه کار غوارې وکړې؟ چې هغه راڅخه شا ته شو خپل پر ګیره یې لاس کش کړو او په همغه تنده لهجه چې شاید لږ شیطنت یې هم شاته پټ و وویل: لا ځوان یم بله ښځه درباندې کوم.

د څو شېبو لپاره حک حیران مې ورته وکتل، هغه په شیطنت راکتل پوهه شوم چې شیطنت یې راسره کړې، خو خبره یې زما زړه په درد کړو په غمجن غږ او پوسخند مې ورته وویل: په همدي خبره دې ثابته کړه چې هغه مخکینۍ ټول خبرې دې هسې دروغ او لافې وه! که غوارې بله ښځه وکړې جناب فاتح خان صیب! نو ضرورت نشته دومره بهانې او دلیلونه راوړې لکه نر پشان ووایه غوارم ښځه وکړم! ورځه تاته دې خدای ځواک درکړې د یو لځایه څلور وکړه، پخدایه که دې کیسه کې اوسیږم.

زما په دې خبره هغه ناڅاپه اور واخیست او زما خواته یې راټوپ کړل داسی حال کې چې خپل غاښونه یې یو پر بل چیچل ویې ویل: زما کیسه کې نه یې؟ څوک دې پیدا کړې چې زما کیسه کې نه یې چې ښځه وکړم کنه؟ هاااا؟
داسې حال کې چې تر مرګ ورڅخه وېرېدلې وم خو د هغه خبرو داسې حالت راخراب کړې وو چې خوله مې بنده نشوه کړې او ومې ویل: خپل مردار تهمتونه پر ما مه تړه زه یوه پښتنه یم که څه هم خپل د پلار د کار څخه چې ماشومتوب کې ستا په نوم کړم د قیامت تر ورځې به ورڅخه خفه اوسیږم خو هېڅکله به داسی کار ونکړم چې د هغه سر له شرم څخه ښکته شي.

او هو بیا هم وایم د مېړي اندازه هم راته اهمیت نلري چې غوارې یوه ښځه وکړی که دوه، لاره دې خلاصه ورځه سل نور وکړه ...

زما په خبرو هغه لیونې شو په زوره یې ځان کنټرول کړې وو تر څو راباندې لاس اوچت نکړې او ومې نه وهې، لځایه پاڅېده او په غوسه باندې د کوټې منځ کې پر ګرځېدو شو، زما حالت هم چندان ښه نه وه سترګې مې له اوښکو ډکې، ډکې کېدل زړه مې مات شوې وو زړه مې غوښت کاش زه خارجې وایې! او بغیر له دې چې د مور، پلار عزت او غرور ته کوم پام وکړم نامزدی مې د ده سره خلاصه کړې وایې، یا

هم کاش دا کوم امریکایي فلم وايې او ما خپل د لاس چله د نامزدی د ده پر مخ وهلې وايې او ويلې مې وايې: زه تا نغوارم او ورک شه .. خو افسوس چې نه زه خارجې وم او نه هم دا کوم امریکایي فلم وو.

د څو شيبو وروسته هغه زما خواته راوکتل او په کلکه يې وويل: سبا پلار مې دراستوم ترڅو د واده نيټه وټاکي.
بيا يې په تاسف راوکتل او ويې ويل: اوس چې سم فکر کوم همغه ۱۵ کلنې کې مې واده کړې وايې بهتره وو! نه دا چې پرې مې ښودي نرۍ وګورې، درس ووايې،پيغلتوب وکړې او اخره ماته د غاړې بلا جوړه شې ...

***

موټر کې ناسته وم او د کور خوا ته روان وو! د نيم ساعت مخکې چې کور کې زموږ منځ کې کومې خبرې پورته او ښکته شوی د هغه وروسته د فاتح تندي درې من تروش وو، خو زه هم خفه وم دومره بې شخصيت انسان! وايې د دې لپاره چې پلار مې مجبوره نکړې ستا سره په ۱۵ کلنې کې واده وکړم لازم هند ته! دومره رسوا دروغ؟؟

د سترګو له کونج مې وروکتل مخامخ يې په همغه تروش تندی کتل، دې هند ته زما لپاره نه و تللې و، البته تر کوم ځايه چې زه خبره يم دې هند ته د دې لپاره تللې وو څکه زما په ماماخېلو کې يو څو هلکان د درس لپاره تللې وه! نو پښتانه دې او همغه سيال توبې! دې هم د سيالې څخه تللې وو نه زما په خاطر! اوس ځان څخه يې ملايکه جوړه کړې چې هوو زه خو ستا لپاره لاړم! مور او خويندو يې ټول کلې پر سر اخيستې وو چې زموږ زوی ولاړې هند ته ترڅو خلک ونه وايې موږ تر چا پاته يو!

او دې ماته دلته راغلې داسې ډيالوګونه وايې، او بل دا چې ده ګمان کاوه زه خپل د قانوني حق لپاره د ده څخه مننه وکړم؟ ده ماته زما اسلامي او ديني حق په زر جبر

او زور راکړی وو او هغه وخت دا احسان يې هم پر ما بار کاوه؟ وايې تاته مې د درس ويلو اجازه درکړه، تعليم زما اسلامي حق دی، نکاح خپل په خوښ کول زما اسلامي حق دې خو دوي زما حقوق ماته داسې راکوي لکه پر ما چې احسان کوې!

جاهل وو او هغه لفظ مې چې ورته وويلو هغه يې حق وو خر دې! که نه وايې نو ده به پر ما باندې زما خپل د انسانې، قانوني او اسلامي حق احسان نه راچوو، دا کوم شيان چې ده ماته ياد کړل دا زما حق وو د هغه څخه بغير ده ماته څه کړې؟
هندوستان ته د سيالۍ او ځان خودنې لپاره لاړو،کله چې سند يې واخيست نو د راتلو زړه يې نه غوښت بيا ماته وايې ستا د درس لپاره پاتې شوم ترڅو ته دې درس پوره کړې! هو، هو ته رښتيا وايې زما په خاطر پاتې شوی په هغه غربت کې.
پوسخند مې و واهه او بيا د ځان سره لګيا شوم: و وايه د هغه ځای آب او هوا او انجونو څخه مې زړه نه جدا کيدو. نه دا چې د دروغو ووايې ستا د درس لپاره رانغلم.

ده ماته څه کړې چې اوس پر ما احسان بار کوې؟ هېڅ يې نه دي کړې هېڅ. د ماشومتوب څخه تر اوسه يوازې بلد دې چغې و وهې، ستونې وشلوې او ووايې ته زما ښځه يې ته زما ناموس يې، او ته زما فلانکې يې، او ته زما بيستانکې يې، خو دا ۲۳ کال کېږي ده ماته يو مات بنګړې لا نه دې راوړې چې ووايې: بلقيس دا واخله دا ما تاته راوړې ځکه ته زما کوژدنه او ښځه يې!

زه يواځې د ده د کنځلو، وهلو، رټلو، سپکولو، احسان بارکولو، او فرمان او حکم منلو ښځه وم. نور خو حق مې نه درلود وربانديې، زما ملګرې څه په ښوونځي کې وه، که څه په انسټيوټ کې کله چې به نامزدې وکړل نو په دويم ورځ به يې نامزدانو ورته موبايل اخيست، رنګانګ کالې او ډالۍ به يې ورته په مختلفو بهانو راوړل، چکرونه ته به يې ورل، په هر بهانه به يې ورته جوړه استول، نن به يې د اختر په بهانه ورته ډالۍ واستول او بله ورځ به ورسره لاس په لاس روان وه چې خريد کو بله ورځ مې

د کوژدن د عمه د زوی کوژده ده! دا به لا خلاص شوي نه وه چې بیا به د ژمی کالې او خریدونه وه او نازو او نخری به وه.

زه دا خبری د دې لپاره نکوم چې د کالو یا ډالېو وړی او نادیده اوسېږم! خو زړه مې درد کوې کله چې ستونې شلوې چې ښځه مې یې، نو باید د دغه ښځې حق خو هم ادا کړې کنه؟ دغه ښځه خو څه ناڅه حق هم دربانديې لري او کنه؟ کله چې یوه جنۍ د یو هلک پر نوم شې نو مورې پښتنو کې دغه جنۍ ښه، بد، خوراک، څښاک، جامې ژوند ټول پر هغه مېره باندې تړاو لرې، دې د ښځې پر ویلو تکړه دې خو د حقوق پر ادا کولو یې جاهل ترینه انسان په روې د ځمکې دې.

زما د ژوند ضروريات باید ده پوره کول نه دا چې زه مې ورور یا پلار ته خوله کړه ونیسم چې ماته روپۍ راکړی، نو ما دا خاوند د څه مرگ لپاره کړې؟ که زما ساتنه نشې کولې حدقل ما ته دې اجازه راکړې ترڅو خپله کار وکړم او خپل ځان وساتم، یو کال مخکې مې غوښت یو خصوصي ښوونځي کې د ښوونکي دنده وکړم، د میاشتي یې ۵ زره افغانۍ راکول همغه باندې زما چاره کېدل خو دې د همغه هند څخه ځان سره وشکو چې نه کار ته به نه ځې، عجیب ده په نور موضوعاتو کې خو ښځه یې یم، خو په دې وختونو کې بیا بیخې لیاده وځم چې زه هم ضرورت لرم، انسټیوټ کې ټول انجوني راپسې موښتي وه چې خپل د نامزد یو عکس راوښایه! خو ده ماته عمر کې یو عکس نه وو راستولی چې زه یې چاته وښایم چې دا خیرن مې نامزد دې.

ماته وایې ته ما نه درک کوې! ده زه درک کړې یم چط زه یې درک کړم؟ زموږ کورنۍ اقتصاد ډېر ضعیف دې یوازی الهام کار کوې نور ټول بیکاره دې د هغه پیسي هم د یو میاشت څخه تر بلې نه رسیږی هره میاشت یوازی دومره کولې شی چې ماته زر دوه زره روپۍ راکړې، کله ناکله په خندا راته وایې ولې دې د نامزد څخه نه اخلې؟ ستا خرچه باید اوس پر هغه وایې. خو خبر نه دې فاتح یوازی پر ښځه مې یې، ښځه مې، ویلو کې تکړه دې نور د هېڅ مرگ نه دې، اوس کاش پیسي نه راکول حدقل خوش اخلاق خو وایې!

خو دې مبارک نه یو نرم او مهربانه ژبه لرې او نه هم شخصیت او انسانیت، خویندې یې هره میاشت د ده پر پیسو په بازارونو کې د راغلو نوي موډ کالو ډېزاین نه دې ورځخه پاتې، او هغه وخت زه چې ښځه یې یم او امرونه او فرمانونه یې پر ما دې دا یو کال کېږي یو نوې جوړه کالې مې نه دې اخیستې، دغه حجاب مې چې اچولې دغه لا زما د خاله د لور دې، بیا وایې ته ما درک کړه! کاش ته غریب وایې او ما ویلې وایې چې غریب دې پیسې او وس نلرې ګوزاره وکړه او درک یې کړه.

زړه مې د دې خبرو ځخه دومره ونیول شو چې بې اختیاره مې د سترګو ځخه اوښکې راوبهېدل، مخ مې د ښیښې خوا ته وګرځاوه ترڅو په دې کمزورې حال کې مې ونګورې پوهېږم زما ژړا خوند ورکوې زما د بیچاره لیدلو تصور ورته خوند ورکوی، زما پر مخ ګرځولو هغه د سترګود کونج راوکتل او تندی نور هم تروش کړو خو ما کور ته تر رسیدلو نور ورته ونه کتل، کله چې زموږ د کور کوڅه کې موټر وګرځوه او موټر یې زموږ د دروازې مخې ته و دره وو په تلوار د موټر ځخه راښکته شوم خو د تلو مخکې مې ورته وکتل او داسی حال کې چې کوښښ مې کاوه غږ مې کلک اوسیږی ورته ومې ویل:

— زما په نظر سبا د دې لځایه چې کاکا زموږ کور ته راوستوې، وایستوه خپل د ماما کور ته ترڅو عایشه درته وکړې او دسمال درته راوړی، ترڅو هم ستا ارمان د ښځۍ درلودو پوره شې، هم مور دې د انګور ځښتنه شې هسې هم ماته خو مو د لومړۍ ځخه هم د ښځۍ په نظر نه راکتل.

دا خبره مې وکړل او بیا بغیر له دې چې د هغه حیرت زده ځهری ته وګورم کور ته ننوتم، کور ته په ننوتلو د مور غږ مې غوږونو ته راغلو چې ویل یې" راغلې بلقیس ولې مو دومره ناوخته کړل" خو ما کوم ځواب ورنکړو او په تلوار خپل کوټې ته ننوتلم او دروازه مې د ځان پسی قفل کړه، هملته د دروازې شاته کښېناستم خپل زنګونو مې په غیږ کې ونیول او په زوره، زوره مې وژړل، عایشه د فاتح د ماما لور

وه زما خوابښې په زړهاو کړته زما ومخې ته د هغې تعریفونه کړې وه او ویلې وه، که ته مو فاتح ته نه وایې کړې نو زما زړه غوښت عایشه جان ورته وکړم.

او نن د فاتح خبره هم د هغه د مور پشان وه، ماته یې زر رقم بې منطق خبرې او دلیلونه راوړل او اخر کې وویل بله ښځه کوم! څه د پخوا څخه مې کرکه ورڅخه درلود څه نور هم ورپسې اضافه شوه اوس نو بیخی زړه مې ورڅخه تور شو، راته یو متعصب او جاهل کس ښکاره کېده چې یوازې او یوازې خپل ځان او خپل خواهشاتو ته ګورې، د ښځي د حقوقو څخه یې یوازی همغه ناموس ویل یې زده او جنګ، چې خلک ووهې او ستونې وشکوی چې ته مې ښځه یې او ته مې ناموس یې بس.

مور مې څو ځله د کوټې دروازه راوټکول خو ما ورته ځواب ورنکړو،حتا پلار او الهام هم راغلو خو ما ورته دروازه خلاصه نکړه، خپل د پلار څخه مې هم زړه نیولی وو، ولې هغه زه داسې یو نفر ته ورکړم چې یواځې په وهلو او ښکنځلو او تهمت لګولو کې تکړه دې؟ ځان سره مې ویل کاش یو غریب او ساده انسان ته یې ورکړې وایې داسی انسان ته چې د نن ډوډۍ درلود خو د سبا نه! یوازی انسان وایې، مهربان وایې، خوش اخلاق وایې، زما د زړه په خبره پوهېدې بس نور مې هېڅ ورڅخه نه غوښت، زړه مې غوښت ویده شم خو خدای دا لا راباندې حرام کړې وو، خوب مې هم نشو کولې، تر ماښام اذانه ناسته وم ژړل مې د دې نړۍ څخه مې زړه تور شوي وو.

زړه مې غوښت کاش یو داسې ځاې تللې وایې چې هېڅوک نه وایې، یو خالې جزیره وایې مخې ته یې یو لوې سمندر او شاته یې یو لوې ځنګل پورت وایې، او ما هغه ځنګل کې ځانته کور جوړ کړې وایې او هملته اوسېدې، د دې ټول نړۍ څخه لرې، د دې بې وفا ژوند څخه چې په سل رقم رواجونو، خبرو، فتنو، دوکو، امرونو، حکمونو، زور زیاتې او ناروا شیانو څخه لرې په یوه خاموش ځاې کې، زړه مې غوښت دا ټول شیان خوشې کړم او لاړه شم،خو ما حتا په مره کېدو لا د دې عذاب څخه خلاصون نه درلود، لکه خدای چې زه پېدا کړې وم ترڅو په همدی بدبختۍ کې خپل ټول عمر تېر کړم، دومره مې وژړل چې نور مې اوښکې د بهېدلو لپاره نه وه.

هر خوا ته مې چې کتل لاره راته بنده ښکارېده، لعین شیطان به یوځل راته ویل ځان ووژنه او د دې نړۍ څخه بې غمه شه، بل دقه به یې راته ویل دا کور او کلې پرېږده له کور وتښته او خپل د هېلو او ارمانونو پسې لاړه شه، حتا تر دې حده وسوسه یې راچول چې ذهن ته مې دا خبره راغله چې یو زهر یا هم کومه بله بلا را پیدا کړم او فاتح ته یې ورکړم ترڅو ورڅخه بیغمه شم! دا فکرونو دومره لیونۍ کړم چې لڅایه پاڅېدم د کوټې منځ کې پرګرځېدو شوم دومره په هغه دوه متره کوټه کې وڅرخیدم او را وڅرخیدم چې پښې مې په درد شول او د کوټې منځ کې څملېدم د یو جنین پشان مې خپل ځان را ونغاړه خپل ځان مې غېږه کې ونیوه او ډېر ژر د خوب نړۍ ته لاړم.

***

د بدن په درد مې سترګي خلاصې کړې چې ځان مې د فاتح کوټه کې ولېده! بې اختیاره مې اه له خولې ووت، خدایه نه د رښتیا نړۍ کې دې د خیر ورځ راباندې ولېده او نه هم دلته! هلته مې د دې جسم څښتن زوره وې او دلته تا زه د دې جسم څښتنه کړې یم ترڅو په بار، بار کتو یې لا پسې وکړېږم. خدایه دا انصاف نه دې، پخدای چې انصاف نه دې. زارۍ درته کوم بس کړه دا لعنتې خوب. زه د دې جسم او د دې جسم د څښتن څخه کرکه لرم ولې هره شپه ما د دغه جسم سره مخ کوې؟ اخر ولې؟

لڅایه پاڅېدم د هغه لوکس کوټې ته مې وکتل او کرار کرارد د پالنګ خوا ته لاړم، ورباندې څملېدم او د کوټې چت ته په کتو شوم. ناڅاپه مې یو فکر ذهن ته راغلو! زه چې کله خپل نړۍ کې ویده شم نو دلته راځم د خوب نړۍ ته! که د خوب نړۍ کې ویده شم بیا چېرته ځم؟ یعني شاید راویښه شم او خپل نړۍ ته لاړه شم؟ یا که یل کوم ځاې ته؟ په همدې فکرونو په تلوار مې سترګي پټې کړل ترڅو معلوم کړم اخر کېږي څه؟ خو عجیب وه هرڅومره کوښښ مې وکړو خو ومې نشو کړې ویده شم!

سترګې مې خلاصې کړې او بیرته مې چت ته وکتل، نه پوهېدم اخر د دې کارونو او خوب حکمت څه وو؟ تل مې د هر مولا له خولې اوریدلې وه چې ویل به یې "د خدای هر کار یو حکمت لرې چې موږ بندګان یې هغه شیبه کې نشو درک کولې"شاید دې کار کې هم د خداې لوی حکمت پټ دې چې زما پشان عاجزه بنده یې نشې لیدلې. په پالنګ کې کښیناستم اوس څه وکړم؟ دلته هم وخت داسې تیریږده لکه اصلې نړې کې چې تېرېږی، کرار او ستړی کوونکې،ناڅاپه مې یو فکر ذهن ته راغلو لځایه پاڅیدم او په تلوار د کور څخه داسې حال کې و وتم چې هیڅا ونه لیدم.

زه هلک وم، زه په خوب کې فاتح یم نه بلقیس! نو هر کار چې زړه مې وغواړې کولې شم. اممم څه وکړم؟ ډیر کارونه وه چې ما آرمان درلود تر سره یې کړم خو هیڅکله مې ریښتینې نړۍ کې نشو کولې،ځکه جنۍ وم او انجونۍ هغه کارونه نشې کولې. ما هیڅکله یوازې ځان بیرون قدم نه و وهلې! شاید عجیب وې خو زما زړه غوښت ګوشکې غوږ ته واچوم او همداسې کرار کرار د سړک په غاړه لاړه شم، البته اوس راسره موبایل وو خو ګوشکې نه وه، نو مجبور همداسی روانه شوم. دومره په فکرونو کې غرق وم چې ونه پوهېدم د کوم ځاې څخه کوم ځاې ته لاړم!

خو کله چې مې فکر پر ځاې شو نو خپل د انسټیوټ مخې ته ولاړه وم په دې ماښام! اه زما قدمونو لا یواځې همدا لاره لیدلې او بلد وه، زړه مې غوښت د تل پشان لاړه شم او د برګر خرڅونکې څخه یو برګر واخلم! هسې هم په ریښتنیې نړۍ کې خو مرګ مې هم ونه خوړل دومره غټ هوټل ته لاړم وړې راغلم. غوښتلم مې برګر والا خواته لاړه شم او ځانته برګر واخلم، البته یو دانه نه اخلم! خپل په شیطانې فکرونو خندا راغله، هسې هم فاتح نن تر اخرې حده خفه کړې وم ریښتینې نړۍ کې مې خو زور نه پر رسیده، البته دلته هم پر هغه خو مې زور نه رسیږی خو کولې شم د هغه

جیب خالي کړم او لړ خپل زړه ورباندې یخ کړم، په همدی فکرونو خندا پر خوله روانه شوم، ښه نو څو داني برګر واخلم؟

لس که شل داني اخلم پر خلکو یې ویشم خیرات! په دې فکرونو خندا مې راغله، لا یو قدم مې نه و اخیستې چې جیب کې مې موبایل ولړزېده! په حیرت مې لاس جیب ته کړو خپل موبایل مې جیب کې وو! کله چې خپل د کوټې څخه مې راخیستی وو او فاتح ته مې خپل نمبر ورکړی وو، نو موبایل مې خپل جیب ته اچولې وو، د موبایل په سکرین د الهام نوم وو! په حیرت مې وکتل الهام ولې ماته زنګ وهلې؟

زړه نا زړه توګه مې ورته کتل چې زنګ بند شو او ورپسې مسج راغلو چې لیکلې وه: زه یم! دلته راشه کار لرم درسره، ما غوښتل خپل درشم خو دا ستا کورنۍ اجازه نه راکوې، موبایل مې ستا سره دې نو ځکه د الهام په موبایل مې تاته زنګ وواهه، په تمه یم راشه.

په حیرت مې مسج ته وکتل مسج د فاتح وو! ناڅاپه مې یاد ته راغلل چې د هغه موبایل د هغه کوټه کې د لیپټاپ پر سر ایخودلې و، باید ورته ورېږ مې وایې! خو ژر مې یاد ته راغلل چې هغه نن زما سره څه کار وکړو او تندی مې تروش شو د هغه دا خبره چې ویلې وه ستا کورنۍ مې نه پرېږدي چې درشم هم خندا راغله او هم مې زړه ورباندې یخ شو، ښه کار وشو تا پر ما نرۍ داسې زندان ګرځولې وو خداې درته خوب کې داسې زندان جوړ کړو چې د حقیقي نرۍ پشان دې.

موبایل ته په کتو داسې حال کې چې تصور مې کاوه فاتح مې مخې ته ولاړ دې ځان سره لګیا شوم او ومې وویل: او هوو کېنه چې درشم درپسې، زه په ویښه نغوارم تا وکورم او ته لا په خوب کې غوارې زه درپسې درشم! کېنه د قیامت په ورځ درځم خیرن. زه خو پوهېږم د هغه ضروری کار څه دې؟ بیا غوارې راسره حساب او کتاب وکړې، زما د هغه اخری خبرو چې د موټر څخه د ښکته کېدلو مخکې مې ورته ویلې

وه، موبایل مې بیرته جیب ته کړو او په خوشحالۍ مې غوښتل د برګر والا خوا ته لاړه شم او فاتح هملته پرېږدم ترڅو ښه سم صحیح په تکلیف شي.

خو یو دوه ګام مې چې واخیستل نو موبایل ته مې زنګونه پیل شول! داسې پرلپسې زنګونه چې وار او دمه یې نه ورکول، اخر مجبوره شوم موبایل ځواب کړم همدا چې غوښتل مې ورته ووایم نغوارم درشم درپسې او حق د دې هملته کور کې بندې اوسیږی چې د پلار د غږ په اوریدو ګونګې شوم.

پلار- فاتح زویه ښه یې؟
ژبه مې بنده شوه نه پوهېدم څه ځواب ورکړم؟ چې هغه بیا غږ وکړو او ویې ویل: تا د بلقیس موبایل اخیستې؟ هغه دلته خفه ناسته ده او ډوډۍ نخوری وایې فاتح ته ووایه زما موبایل راوړه.
پلار مې خپل غږ ښکته کړو او ویې ویل: خپله خو پوهېږې چې تازه لږ ښه شوې نو لږ ورسره مراعات وکړه راشه موبایل یې ورته راوړه، ته د هغې موبایل سره څه کار لرې؟

د پلار د خبرو وروسته مجبوره شوم په نه زړه خپل د کور خوا ته مخه کړم او د فاتح پسې لاړه شم!ش په مکارتوبي کې باید ده ته د ګینس جایزه ورکړی شي، یعنې تللې زما پلار ته یې زما شیطنت کړې؟ عجب د شیطان مغزه لرې شاید پوهېدلې وو چې زه ورپسې نه ځم، په تروش تندې مې دروازه وټکول چې احمد راته خلاصه کړه کور ته ننوتلم او نیغ په نیغ مې غوښتل لاړه شم خپلې کوټې ته او ښه سم جنګ ورسره وکړم چې پلار مې راباندې راغږ کړل.

پلار- څومره ژر راغلې؟
— ه ... هغه بیرون وم چې تاسو زنګ وواهه راغلم.
بیا مې خپل نازنین موبایل د پلار خوا ته ونیوه او ومې ویل: واخلې مهربانې دا هم د ب... بلقیس موبایل زه به مو په اجازه نور لاړشم.

غوښتل مې ژر د هغه ځاې ځان وباسم چې زما د کوټې دروازه خلاصه شوه او فاتح راغلو.
پلار- نه چېرته دومره په تلوار اوس هسې هم راغلې یې زموږ سره ډوډۍ وخوره بیا لاړ شه.

د پلار د خبرې سره سم د مور غږ مې هم پورته شو چې ویل یې پاتې شه او زموږ سره ډوډۍ وخوره، د دې څخه مخکې چې زه انکار وکړم یا کومه بهانه راوړم فاتح وویل: هغه مورې دواړو غوښتل نن ماښام بهر ډوډي وخورو.

په خلاص سترګو د حیرت مې وروکتل، دا ولې دومره دروغجن دې؟ زما پر کتو هغه هم راوکتل د سترګو په اشاره یې پوهه کړم چې زیات خبرې مه کوه او درځه، که څه هم دا خوب وو او دلته زما زور څه ناڅه په هغه رسیدو خو کوم شیطاني فکر چې مې ذهن ته راغلو خوله مې بنده کړه او په شیطان مسکا مې وروکتل او ومې ویل: ولې نه په سترګو که با... کاکا اجازه راکړې لاړ به شو بیـــــرون او ډوډۍ به وخورو.

زما په خبرو فاتح په مشکوک انداز سترګي را تنګي کړې، پلار بیچاره مې هم زړه نازړه وویل: که تاسو غواړې لاړشې، نو زه څه نه وایم پخېر لاړشې مقصد بیرته ژر راشې.

د فاتح خوا ته مې مخ کړو او خپل اصلې ګوزار مېورباندې وکړو او ومې ویل: هوممم کاکا هم اجازه راکړل شابه حجــــاب وکړه چې لاړشو.
د حجاب د ویلو سره سم مې په مکارتوب وروکتل، او زړه کې مې ځان سره وویل: صبر جناب فاتح خان صیب داسې چم درباندې وکړم ترڅو ته اوسیږی بیا ماته ووایې ټیکرې دې داسې کړه، حجاب دې هغسې کړه، او هلته مګوره او دلته مګوره، دا نرۍ لکه چې زما د انتقام اخیستلو ځاې دې هلته ته پر ما کوه دلته زه پر تا سل چنده بد جبران کوم.

فاتح هم لکه چې زما پر مقصد او ارادي پوې شو، خو څه يې ونه ويل او د کوټې خواته روان شو ترڅو حجاب واچوی! زه په خوشحالي دهلېز کې کښېناستم او په تمه شوم ترڅو راشي، تقريبا د نيم ساعت وروسته د کوټې څخه را ووت. همغه تور حجاب چې نن ما اچولې وو همغه يې پر ځان وو البته خراب! د هغه د داسې حال په لېدو ټولو په حيرت ور کتل ځکه د حجاب تنې چپه ترلې وه! زه چې د وخت د همدغه شېبې په تمه وم د ده هغه مشهور ډيالوګ مې استعمال کړو، لځايه پاڅېدم تندی مې تروش کړو او په غوسه مې وويل: دا نو څنګه حجاب اچول دي؟ ټول بدن دې ورڅخه ښکارېږي، دا نو څه بېحيا يې ده، ته زما ښځـــه يې، زما نامـــوس يې، دا څنګه حجاب کول دي؟ هاا!؟

زما په خبرو د هغه سترګې له حيرت راووت، البته که د حق تېره نشم بغير د هغه تنو څخه چې چپه يې ترلې وه نور حجاب يې څه ناڅه سم وو، خو بس ما غوښتل د هغه د کار جبران وکړم، تل يې زما په حجاب نيوکه کول او بېځايه غوسه به يې کول، نن زما وار وو ما هم ښه خپل زړه ورباندې يخ کړو. زما په تنده لهجه پلار مې د فاتح خوا ته مخ کړو او ويې ويل: لورې دا څنګه حجاب اچول دي؟ فاتح زوی رښتيا وايې، لږ خو دا ټېکرى دى سم کړه ټول ويښتيان دې ښکارېږي، او دا حجاب دې ولې داسې چپه راسته ترلې.

د دې څخه مخکې چې فاتح کوم شې و وايې ما خپل اخرې ګوزار هم وکړو او ومې ويل: ضرور به يې داسې حجاب اچول د ټيک ټاک د انجونو څخه زده کړې وي، هسې هم بل کوم هنر خو نلرې.

هغه برګ، برګ راوکتل، دا خبره ده ماته کړې وه! او زما په زړه پاتې وه، نن مې خپل غچ ورڅخه واخيست ايا ما بد کار وکړو؟ خو هر څه چې وو او هر څنګه چې و بلاخره له کوره جوړه را ووتو او روان شو، فاتح به هر دوه قدم اخيستلو وروسته يا به ټېکرى په سر کش کاوه يا به خپل د لاس بکسه به يې اخوا ديخوا کاوه، او هره شېبه به يې هم خپل د مخ څخه نقاب د سترګو لاندې خوا ته کش کاوه ترڅو خپل

لاره و وینې، د هغه د داسې حال په لیدو ما کیلو کیلو وزن کاوه، خپل ځان به مې یاد ته راتلو چې ما به سم صحیح حجاب کاوه خو ده به راباندې ځل رقم بنې اسرائیلې نیوکې کول.

او چغې به وهل چې فلانکې ځای د حجاب دې داسې او بیستانکې ځای هغسې دې، ښه شو نن لږ زما د زړه په درد پوه شو، زه همدا فکرونو کې وم او ښه کیلو کیلو وزن مې اخیست چې د هغه غږ مې واورېده چې ویې ویل: غواړې پیاده لاړشو؟ موټر ونیسه.

ډېر مې زړه غوښت ورته ووایم موټر نشته پیاده ځو، خو متاسفانه زما پښو هم د دومره تګ وروسته درد کول او پیاده نه شوم تللې، عجیب وه خوب کې ما ستړیا، لوږه، ښه او بد ټول محسوس کولې شوه، ټکسي مې ونیول چې فاتح د عادت مطابق غوښتل مخکې د موټروان سره کېني، خو ما چې ستونې تازه کړو هغه یاد ته راغلل او شاته سیټ کې کښېناستو، موټروان ته مې وویل موږ یو سم هوټل ته ویسه، او هغه هم ناځوانې ونکړل همغه هوټل ته یې ویوړو کوم چې نن سهار په ویښه د فاتح سره ورغلې وم!

د هغه هوټل په لېدو ما شاته سیټ کې فاتح ته وکتل او د هغه سترګې مې ولېده چې پر هوټل خښې پاتې وه، څه مې ونه ویل پیسې مې حساب کړل او همغه هوټل او همغه میز ته لاړو خو دا ځل په دې بدلون چې زه د فاتح د سهار پر ځای
کښېناستم او فاتح زما پر ځای، ګارسون راغلو د فرمایش اخیستولو لپاره خو ما ورته وویل منو راته راوړه." منو همغه کتابچه چې هوټل کې کوم خوراکې شیان شتون لري او نومونه او قیمتونه یې څومره دې ښکاره کوي" ګارسون منو راوړل او خپله هم زما و څنګ ته و دربد، ما په پوسخند فاتح ته وکتل او د هغه د نن کار د جبران په خاطر مې منو د هغه خوا ته ونیول او ومې ویل: څکه چې لومړی ځل موږ دواړه بهر راغلې یو نو لومړی ته انتخاب کړه چې څه غواړې وخورې؟

زما په غږ هغه سر راپورته کړو په ځیر، ځیر یې راوکتل، او بیا بغیر له دې چې منو ته وګوری یو شې فرمایش ورکړو. ګارسون زما خوا ته مخ کړو او زما څخه یې هم وپوښتل چې نور شې هم غواړې او کنه؟ ما بیا په همغه پوسخند داسی حال کې چې د فاتح خوا ته کتل ومې ویل: څه فرمایش چې اغلې ورکړې همغه زما فرمایش هم دې.

ګارسو سر وښوراوه او لاړ د هغه د تلو سره سم فاتح داسې حال کې چې خپل غاښونه یې یو پر بل چیچیل په غوسه وویل: دا ډرامه بازی څه معنا لری؟
ور ومې کتل او کرار مې و ویل: ما کوم ډرامه بازې ونکړل، یوازی مې یو بنده خدا ته ښودو چې یوه جنۍ چې هر کله ځان سره بهر وړې نو باید د هغې نظر ته هم ارزښت ورکړې او د هغې څخه هم وپوښتي.

هغه په خلق تنګې حجاب لږ کش کړو او ویې ویل: زما عصاب خراب شول دلته دومره خلک وه نو ځکه ما ونه پوښتل، او هو ما درته د هوټل د هر خوراک څخه یو دانه واخیست ترڅو کوم چې ستا زړه غواړې وخوری.
په پوسخند مې و ویل: هو مننه ښه ډوډۍ دې راکړل.
فاتح- تا خپل ناز کاوه کنه ما خو درته وویل وخوره!
په غوسه مې وروکتل او ومې ویل: ما ستا برخه کوم وخت خوړلې وه، چې تا راته طعنه راکړل او ما ته دې نسه وره وویل؟
فاتح- زما مطلب هغه نه وو، او بخښنه مې هم وغوښته.

به ریشخند مې و ویل: بخښنه؟ یعنې لومړۍ د یو چا زړه ښه مات کړه، ښه یې غمجن کړه بیا ورته ووایه وبخښه نو هر څه خلاص؟
فاتح- ما ستا زړه مات کړو؟
داسې حال کې چې د هغه څخه مې نظر اخیست او د هغه شاته دیوال ته مې سترګې نیولې وه ومې ویل: په دې بهانه دې وغوښتم چې غوارم د دې عجیب غریب خوبونو په اړه خبری وکړو، بیا دې یو داسې (شاوخوا مې اشاره وکړل او ومې ویل:

داسې يو هوټل ته راورم، او بيا د داسې يوځاې د راتګ غوسه دې هم پر ما خالې کړل.
فاتح- زه پر تا غوسه نه وم.
– هو غوسه نه وې او سور سور کېدي راباندې؟!

فاتح- هرڅه چې وه تېر شو زه نشم کولې د نن ورځي کارونه له سره جبران کړم، او پر بخښنې باندې ته نه خوشحاله کېږې! زه يوازې غوارم په يوه خبره پوه شم!
ور ومې کتل پوهېدم کوم خبره ياده وې، هغه خپل لاسونه پر ميز کيخودل لږ زما خوا ته نږدی شو او ويې ويل: ولې دې د تلو مخکې موټر کې ماته هغه خبرې وکړل؟
پر پوسخند مې وويل: حق مې وويل.
فاتح- د څه حق؟

– ګوره د دې څخه مخکې چې زموږ نکاح وتړل شې، هغه وخت چې ته هند کې وې نو ستا مور به هره ورځ زموږ کور ته راتلل، او خپل د خورزې تعريفونه به يې کول او ويل به يې "زړه مې غوارې دا فاتح ته وکړم! خو څه وکړم چې ته يې په نوم يې!" نن چې تا راته وويل چې سمه که نه شوی نو بله ښځه درباندې کوم، نو ماته ستا د مور همدا خبره ياد ته راغلل او پوهه شوم چې مور دې شايد دا خبره تاته هم کړې وې چې د ماما لور دې عايشه درته کوم او ته راغلې نن او ماته دې داسې بهانې راوړل نو ځکه مې داسی وويل.

د هغه سترګي د نقاب له لاندې د حيرت څخه راووت،زما د خبرو د خلاصيدو وروسته يې کرار وويل: ته رښتيا وايې زما مور داسې تاته ويل؟
په پوسخند مې وويل: د دې څخه لا بدې خبرې هم تا راته کړې، هم ستا مور او هم ستا خويندو! يوازېني کس چې راته تر اوسه پيغور او طعنه نده راکړې مشر کاکا دی او بس.

فاتح هېڅ ونه ويل څو شېبې خاموش وو بيا يې په شکمن لهجه وپوښتل: نو ستا دا چلند زما سره سبب يې يوازې همدا وو؟ چې زما مور او خور تاته خبرې کول؟

ژوره سا مې واخیسته نه مې غوښتل ورته څه و وایم، خو هغه چې ځان داسې معصوم نیوه زما غوسه یې راوسته، ځان سره مې وویل همدا نن دې فرصت دې خپل زړه وربانديې یخ کړه او هر څه چې زړه کې لرې ورته ووایه، په همدې فکر سترګې مې پټې کړل او خوله مې خلاصه کړه څه چې دا څو کاله مې دده څخه او دده د مور او خویندو څخه لېدلي وه او څه چې نن په موټر کې مې ذهن ته راغلي وه ټول مې په سم تشریح ورته په یوه سا وویل! کله چې خبري مې خلاصې شوې نو کرار مې سترګې خلاصې کړې، فاتح د حیرت څخه خوله خلاصه پاتې وه، ناڅاپه نقاب یې له مخ څخه لرې کړو او داسې حال کې چې ژبه یې بنده بنده کېدل ویې ویل: دا ... دا .. ته څه ... وایې؟ ما ... تاته خرچه نده درکړې؟ زه ستا ضرورتونو ته پام نکوم؟ ... ها؟

د هغه داسې حیرت زده نظر په لېدو لا غوسه شوم او ومې ویل: هو تا هېڅکله ماته فکر نه وو، یواځې چغې وهلې شې چې ښځه مې او بس. نور خو نګورې چې دا ښځه کوم حق او حقوق هم لرې او کنه؟

زما په خبرو هغه دومره حیران، ګنګس او پریشانه وو چې زما لاس یې ونیو لځایه پاځېدو او ویې ویل: زه دلته خبرې نشم کولې راځه یو کرار ځاې کې سم صحیح خبرې وکړو، او د دې سره سم د هوټل څخه د وتلو لاره یې ونیول،ما په ارمان د هوټل خوا ته وکتل، لکه چې خدای زما نصیب د دې هوټل په ډوډۍ نه وو کړې! چې نه مې په ویښه کې وخوړل نه هم په خوب!

فاتح د ځان پسې کش کړم او د یو پارک څنګ کې د یوه فلزي څوکۍ سره و دریده، خپل اوږې ته یې لاس کړو خو کله چې پام یې شو چې اوس موږ د خوب حال کې یو او هغه زما په جسم کېدي نه د فاتح! نو ماته یې مخ کړو او ویې ویل: هغه پټو ځانته هوار کړه او وربانديې کینه او ماته پوره کیسه وکړه.

ما هم پټو هوار کړو او خپله وربانديې کښېناستم، هغه زما ومخې ته په تلو راتلو شو، تپه تیاره وه د سړک په غاړه بل شوی ګروپونو لږ دا خوا رڼا کول خو دومره نه، کله

ناکله یو موټر هم دیخوا تېر کېده او رڼا یې اچول، هغه زما خوا ته را وګرځید او په ناآرمه لهجه یې وویل: ته وایې ما تاته خرچه نه دراستول؟ او ما تاته په دې ۲۳ کلونو کې یو مات بنګړی هم نه دی اخیستی؟

په تروش تندي مې سر وښوراوه چې هغه خپل په راسته لاس خپل په تندي څو ځله کرار وارونه وکړل او د ژبې لاندې کرار ځان سره وویل: څنګه امکان لري؟ ما خو هره میاشت پیسې استول؟
بیا یې زما خوا ته راوکتل او ویې ویل: زه چې کله لومړی ځل د هندوستان څخه راغلم او تاته مې د هغه ځای څخه اخیستلې ډالۍ خپل د خویندو په لاسونو درواستول تا ولې هغه وانخیستل؟ ولې دې ټول بیرته راوستول؟ تا خو زما ډالۍ رد کړې وه، بیا ولې داسې ګیلې کوی کله چې اخلې هم نه ډالۍ؟

په خلاصو سترګو له حیرت مې وروکتل او ومې ویل: کوم ډالۍ؟ کوم نه اخیستل؟ کوم د هندوستان څخه راوړې شیان؟

زما په داسې حیرانه غږ هغه نور هېڅ ونه ویل او یو دم خاموش شو، ما چې ورته هرڅه ویل هغه ځواب رانکړو او اخر کې د راځه چې کور ته لاړشو پر ویلو روان شو. هغه مې خپل تر کور ورسه وو او بیا خپل کرار کرار د مشر کاکا د کور خوا ته روانه شوم، ذهن کې مې زر رقم نه حل شوې پوښتنې وه، فاتح ولې ناڅاپه داسې حېران شو؟ هغه د کوم اخیستل شوې او ماته د راستول شوې ډالېو یادونه کول؟ کور ته رسېد بغیر له دې چې چاته څه و وایم د فاتح کوټې ته ننوتلم زما د داخلېدو څو شیبې وروسته دروازه خلاصه شوه او زما خواښې کوټې ته را ننوتل او دروازه یې بېرته د ځان پسې بنده کړه.

په حیرت او وېره مې وروکتل زه د دې ښځې څخه وېرېدلم، هغه رانږدې شوه او بیا ناڅاپه په ژړا باندې زما غېږه کې ځان راوچوه! زه وچه کلکه د وېرې او حیرت څخه هلته ولاړه وم چې خپل د خواښې غږ مې واورېده چې په ژړا یې وویل: زه پوهېږم ستا په نظر به زه یوه بده مور راځم خو داسې نه ده، څومره چې ته خپل ژوند او

راتلونکې ته فکر کوې د هغه ښځه سل چنده زه ورته اندیښمنه یم او فکرونه کوم. ما د لومړۍ څه د بلقیس ښځه ښه نه راتلل هغه ستا لایقه نه وه، هغه ستا په قدر نه پوهېږي.

نا څاپه د هغې په خبرو کې و ولېدم او په غوسه مې وویل: ولې نه ده؟ څه کم لرې د نورو ښځه چې ستا د زوي لایقه نه ده؟ ها؟
زما په داسې تنده لهجه هغه لږ زما ښځه شا ته شوه او په همغه ژړا یې وویل: ته د دې ښځه د ښه ښځې حقدار یې.
په پوسخند مې وویل: یعنې ستا په نظر هغه ښځه و ماته عایشه ده؟ دا راته ووایسته عایشه کوم هغه هنر او غوره والې لرې چې ز.. بلقیس یې نلرې؟ هوم؟

زما په خبرې د هغه تندې تروش شو او ویې ویل: د عایشې یو ویښته په زردانو لکه بلقیس ارزی، بلقیس یوازی بې شرمې کول او ضد زده خو عایش..
بیا مې خبره ورپرې کړل او دا ځل په طعنه لرونکې لهجه مې وویل: که تاسو هغې ته خپل د انګور په نظر کتلې وایې او کوم ډالۍ چې ما ورته راوړې وه هغه مو ورته په خوشحالۍ ورې وایې نو شاید هغې هم بې شرمې او ضد نه وایې کړې ..

زما په خبرو هغې حک حیران راوکتل بیا یې په بند بند ژبه وویل: چ ... چا و...
وویلې موږ هغې ته ستا راوړې شیان نه دې ورې؟ تخو خپل شاهید وې چې ستا خویندو هغه شیان ویوړل خو هغې بېرته راوستول.

تر اوسه مې شک درلود خو اوس په یقین بدل شوو، یعنې فاتح ماته شیان راستول خو مور او خویندو یې ماته نه راوړل؟ په کرکه او نفرت مې دهغې خوا ته وکتل او ومې ویل: کاش پوهه شوې وایې چې اخر په څه دلیل مو ورځخه بد راځې؟

نور مې څه ونه ویل هغې هم هرځومره چې بې معنا او بې منطق خبرې وکړل ما غوږ ورپسې ونه ګرګو، اخر د مشر کاکا پر غږ چې نارې ورته وهل په تلوار له کوټې ښځه ووتل، حیرانه وم نه پوهېدم اخر ملامت څوک دې؟ ولې اخر زما خواښې داسې

کارونه کوې؟ ولې د فاتح خوېندې زما سره داسې چلند کوي؟ د زيات ولې، ولې؟ څخه مې سر په درد راغلو د پالنګ خوا ته لاړم غوښتل مې ورباندې کښېنم چې ناڅاپه ...

***

خپل د دروازې په کلک، کلک ټکولو له خوبه راپاڅېدم، د دروازې د غږ سره سم د پلار غږ مې واوريده چې نارې وهل، په تلوار د دروازې خوا ته لاړم او خلاصه مې کړه، پلار مې په غوسه د دروازې شاته ولاړ وو زما په ورختا لېدو يې په تروش تندی وويل: دروازه دې ولې قلف کړې وه؟ دا درې ساعت کېږي نارې وهم ولې ځواب نه راکوې؟

په بند بند ژبه مې وويل چې ويده وم، هغه هم په مشکوک نظر راوکتل او اخر د دې خبرې پر کولو چې مونځ قضا شو لاړو، د پلار د تلو وروسته بيرته خپل د ځاې خواته لاړم موبايل مې د بالښت له لاندې راوخيست نه پوهېږم ولې خو په تمه وم چې د فاتح لخوا کوم مسج يا هم زنګ راشې! خو کله چې د نيم ساعت انتظار وروسته هم کومه خبره ونشوه په نامېدې پاڅېدم اودس مې وکړو مونځ مې وکړو او بيا مې لاسونه پورته کړل او له خدايه مې وغوښتل چې لاره راته وښايې او ما د دې ګډوډ حالت څخه وباسي.

تر ماذدېګر يوه سترګه مې پر موبايل وه بل د کور پر دروازه، فاتح پرون ويلې وه چې پلار مې دراستوم د واده د نيټې د ټاکلو لپاره! زه په تمه وم چې يا به هغه راشې او يا به هم مشر کاکا! خو يو هم رانغلو، کرار کرار نامېده کېدلم د هغه د رتالو څخه چې د کور دروازه وټکېدل، په ژوند کې لومړی ځل مې د فاتح د ليدو لپاره د زړه درزا پورته شوه غوښتل مې د هغه سره خبرې وکړم او پوهه شم چې چل څه دې؟ خو نن چې زه ورته په تمه وم هغه خان راته په نخرو کې نيولی وو! د دروازې شاته زما د خاله لور سيرت وه نه فاتح!

د سیرت په لیدو هم خوشحاله شوم څه ناڅه د هغې سره په مجلس کولو مې فکر د فاتح څخه اوړېده. سیرت ماته دومره ګرانه وه چې حد یې نه درلود زما ټول راز او نیاز ورسره شریک وو. د ماښام د ډوډۍ وروسته ترموز چاې مې دم کړل او لاړم خپل کوټې ته دروازه مې هم قفل کړه، سیرت چې هرکله زموږ کور ته راتلل مطلب هغه شپه باید موږ دواړو په ویښه تیره کړې واې! دومره مو مجلس کاوه او د هر خوا مو خبرې راکش کول، هغې له وخت زموږ دواړو ځایونه څنګ په څنګ اچولې وه.

زما په راتلو هغې په شیطنت زما پر نالې چې د دې و څنګ ته هوار وه لاس کش کړو او د یو 60 کلن بوډا پشان چې کلونه د ښځې په ارمان کې اوسیږی او نن ورته نصیب شوی ویې وویل: اخ زما د زړه ټوټې نه د مینی شپه ده مینه ...
د هغې په داسې خبره زما خندا راغله خو پر خوله مې یو څو کنځل ور واچول.

سیرت بیحد شوخه او ټوکې انجلۍ ده البته د شبنم خبره چې یوځل یې سیرت لېدلې وه و ماته یې وویل: د خاله لور دې ښه شوخه جنۍ ده، خو بی حد بی ادب، بی شرمه او بیحد د اطرافیانو خبره مسته ده.
د شبنم د خبرې په یاد راوړلو مې خندا پر شونډو راوستوه، چې سیرت په خندا وویل: هی په دې سرو شونډو اناري دې خاندې و موږ ته او ورکوې هغه ډیره ور ته!؟

– بلا بلا ډیره بې ادبه شوې یې سیرت.
سیرت په همغه خندا وویل: خو رښتیا وایم یوه.. نه رښتیا دا یې دویم هفته ده د نکاح تېرلو دې، او خاله ویل چې هره ورځ فاتح خان صیب دلته دې او مزی...

په غوسه مې بالښت وریسی ګوزار کړو چې هغې ونیو او همغه خندا او شیطنت باندې لګیا شوه، ځان سره یې د مینی داستانونه تعریف کول، ما دواړو ته چاې واچوه بیا راغلم خپل و ځاې کې کښېناستم کمپل مې پر ځان کش کړو سیرت خالې چایو ته وکتل او ناځاپه یې وویل: ای مرګ دی شه بلقیس، ای زهر دې شه بلقیس.
په حیرت مې وویل: څه؟ ولې؟ څه مرګ مې پر تا کړې؟

سیرت- ما ته دې خالې چاې راوړې، زهر او مرګ دې شه هغه ککونه او شیرنۍ چې هغه ډیره ور کوژدن دې درته راوړې او ته یې ماته نه راکوې، بخیلې،وړې، تږې.

– نوش جان مې زما کوژدن دې و ماته یې راوړې تاته خو یې نه راوړې چې زه یې درکړم! او هوو ستا یې د هغه په ډیره څه؟ چې دومره وایې ډیره ور کوژدن، ډیره ور کوژدن؟ زما د هغه همدا ډیره خوښېږی که ستا نه خوښېږی کله چې دې کوژده وکړه خپل کوژدن ته ووایه چې خپل ډیره واخلې.
سیرت په خندا وویل: اوووو جان یعنی ډیره دې خوښېږی ورنه؟؟ جان جان!
زما هم خندا راغله او داسې حال کې چې د هغې لاس مې کلک چونډې کو ومې ویل:مرګ،مرګ هسې د انسان له خولې کفر باسې، زما مطلب داسی نه وو، یعنی زما په نظر د هلکانو سره ډیره ښه ښکارې.

سیرت په شیطنت وویل: هومممم هغه دې چې کوژدن دې داسې ببره ډیره او بریتونه پریښودلې! نه پعذاب کېږی کله چې غواړې ...
پرې مې نخوده خپل خبره پوره کړې او پر بالښت مې ووهل: ځومره ته بی شرمه شوې یې، اوس د شبنم په خبره مې سر خلاصیږی کله چې ویل یې د خاله لور دې ډیره مسته ده.
سیرت په حیرت وویل: ماته یې ویل مسته؟
– هو، او له حق تېره نشم رښتیا یې هم ویل.

سیرت- بلا، بلا زه ستا په نظر داسې انجلۍ ښکارم؟ زه ستا سره هسې ګپ لګوم، کنه زه تا پیژنم هغه بدبخت بیچاره به دې دا یوه، دوه هفتو کې ولاکه خپل سل متری کې نږدی پرېخودلې وې، دا خبری خو لرې.

او بیا په کټ،کټ پر خندا شوه، د سهار تر اذانو د هر خوا مو مجلس او غیبت وکړو، سیرت راته خپل د فسبوک د ملګرو کیسې کولې او ما ورباندې خندل.
سیرت- باور وکړه بلقیس نه پوهېږم له کوم خوا زما ابډی پیدا کړی وه، په مسنجر کې راته زر رقم مسجونه کیخودلې وه، کله چې لاړم نه سلام نه کلام لیکلې وه راشه

زما سره جوړه شه!
په خندا مې ورته وویل: تا به ورته یوه خبره کړې وی چې هلک امید درته پیدا شوې؟

سیرت په غوسې وویل: مرګ ته خو ما پیژنې زه ټوکې او شیطنت کوم، خو یوازې ستا سره یا هم خپل د ملګرو سره، زه د یو هلک سره هېڅکله داسې لفظ نه استعمال کوم چې هغه دې داسې مردار فکر زما په اړه وکړې، دا خبري چې زه ستا سره کوم دا خو زموږ منځ کې هسې د ټوکو دې زه خو دا خبرې څه په مجازی نړۍ کې د نورو خلکو او بلخصوص هلکانو سره خو نکوم، منم چې زما کورنۍ ماته ازادۍ راکړې خو د هغه معنا دا نه دې چې زه دې ورڅخه داسې ناوړه ګټه پورته کړم.

د هغې په خبرو ما سر وښوراوه، سیرت رښتیا ویل هغه شیطانه او شوخ وه، خو یواځې زما او نور انجونو سره، ما د هغې یو داسې مسج په فسبوک یا کوم بل ځاې کی نه وو لېدلی چې ووایم سیرت بده جنۍ ده.
په مشکوک نظر مې وروکتل او ومې پوښتل: نو دا څوک وو چې داسې مسج یې ستا پسې کړی وو؟
سیرت- د مسج په لېدو یې پوهه شوم چې کوم خپل دې.
په حیرت مې وویل: خپل؟
هغې په شیطان نظر راوکتل او ویې ویل: هو خپل وو ځکه ایډی تازه جوړه کړې وه او خاص زما د په عذاب کولو لپاره راغلې وو، ما ورته وویل څوک یې؟ دا څنګه بې ادبانه خبره ده ته خور او مور نلرې؟

په خندا مې وویل: ښه بیا؟
هغې هم په خندا وویل: بیا دا چې څه مې پر خوله راتلل ورته ومې ویل، او لاړم بلاک مې کړو چې ..

په هیجان مې وروکتل هغې چې زما مشتاق نظر ولېده نو کرار یې چاې څښنل پیل کړل، په غوسه مې پر پښه ووهل او ومې ویل: مضریت مکوه ووایه بیا څه وشو؟

سیرت په کرار خپل چاې وڅښو او په همغه هیجان یې وویل: بلقیس باور کوې ما دلته فسبوک کې بلاک کړو هلته وټساپ کې راپسې مسج راغلو!

په حیرت مې وویل: وای، ستا نمبر یې له کومې خوا پیدا کړې وو؟
سیرت- خبره خو همدلته جالبه کېږي، زه هم داسی ستا پشان حک حیرانه شوم او ورپسې مې وټساپ کې مسج وکړو چې ته اخر یې څوک؟ هغه پوهېږي څه وکړل؟
په حیرت مې وویل: څه؟ څه یې وکړل؟
سیرت په بې خوند خوله وویل: خیرن نه سلا نه مشوره غرت خپل درې عکسونه راوستول..
د حیرت څخه مې سترګي خلاصې شوی او ومې ویل: څوک وو؟ و دې پېژنده؟ خپلوان وو؟ څوک وو؟ ها؟؟
سیرت څو شېبې خاموشه شوه بیا یې وویل: زموږ د کور مخکې چې کوم دوکاندار او زموږ همسایه دي ...

په فکرمند انداز مې تندی تروش کړو ترڅو په یاد راوړم د دوي د کور مخکې کوم دوکاندار دي چې د دوې همسایه هم راځي؟ خو زما د فکر کولو مخکې سیرت په غمجن او غوسه ناک لهجه وویل: وحید وو!

د وحید د نوم په اوریدو مې خوله له حیرت وازه پاتې شوه، خو څو شېبې وروسته مې د خندا غړ ټوله کوټه ونیول، سیرت په کنځلو او وهلو غوښتل ما چوپه کړې خو ما خپل زړه نېولې وو او په کټ، کټ مې ورباندې خندل، د سیرت غمجن څهرې ته مې کتل لا مې خندا زور اخیسته، دومره مې وخندل چې له سترګو څخه مې اوښکې روانې شوې همغسې خندا حال کې مې وویل: و ... وحید ... ت... تاته ... مسج ... کړې ... وو ... یعنې ... هغه ... پر ... تا ... مئین ... دی ...؟

او بیا مې خندا زور واخیسته.
سیرت په غوسه دوه درې سوکه په اوږو راکړل او ویې ویل: خداې دی هغه واخلې د عاشقي سره یې لکه څنګه چې ورک یې هم کړو رزیل.

وحید د سیرت دوي همسایه وو چې تقریبا ماشالله یو ۲۰۰ کیلو وزن خو یې درلود داسې خیشت،پیشت سړی وو، ښځه او ماشومان یې درلود خو بېحد بې لاري وو، یعنې په زر وارو موږ خپل په دې ګنهکاره سترګو لېدلې وو چې د انجونو پسې خپل په هغه دیب مانندہ تنه ورپسې کېدو او مزاحمت به یې ورته کاوه، خو د طالبانو په راتګ هغه د وېرې څخه نور دا کارونه پرېښودلې وه، خو لکه چې اصلې نرۍ کې پرېښودلې وه او مجازی کې د انجونو پسې شوی وو.

د وحید هغه قواره او جسم مې ذهن ته راتلو او بیا مې سیرت ته کټل خندا مې راتلل، سیرت تل د هغه څخه بد راتلل او نن هغه ورپسې مسج کړې وو او خپل د ځوانۍ عکسونه یې ورته استولې وه.

په خندا مې وویل: ومنه سیرت دا ستا اصلې سینه چاق عاشق دې! کنه داسې حال کې چې همسایه ګان یاست او ستا ورونه او پلار پېژنی، څنګه دومره جرئت کولې شي چې تاته مزاحمت وکړې داسی؟
سیرت- که خندا دې خلاصه شوې وې نو زه به ووایم ادامه یې؟!
– یعنې ادامه هم لرې؟ خو بلاک کړې به دې وې؟ البته د کنځلو سره!؟

سیرت په شیطنت سترګک راته ووهل او ویې ویل: نه نو تا زه سم نه یم پېژندلې د خاله لورۍ.
په مشکوک انداز مې وپوښتل: څه دې کړې بلا؟ شابه ووایه.
سیرت- د دې څخه وروسته چې خپل د مردارې قوارې عکسونه یې راوستول، او لګیا شو خپل د مینی د داستان پر ویلو.

د سیرت خبره کې و ولېدم او ومې ویل: یعنې څه یې وویل؟ مطلب ویې ویل مئین یم درباندې یا که څنګه؟
سیرت- ورک دې شي بېحیا انسان، زه یې سم صحیح پېژندلې وم چې څوک یم؟ او څوک نه؟ بیا یې هم نه د همسایه توبې خیال وکړو نه خپل د عمر څخه وشرمېده او نه هم کوم بل شي ته یې وکتل مخامخ یې راته وویل ..

سیرت څو شېبې خاموشه شوه، ما په راوتلو سترګو ورته کتل غوښتل مې ژر تر ژره د کیسې په اصل موضوع سر خلاص کړم، سیرت داسې حال کې چې د زیات غوسې څخه غاښونه یو پر بل چیچل او خپل لاسونه یې موټ کول ویې ویل: راته ویې ویل" ته یو با سواده، آزاده فکره، او هوښیاره جنۍ یې، زه درڅخه زیات څه نغوارم کله ناکله زما سره خبرې کاوه او خپل اخوا، دیخوا عکسونه راستوه نور مخامخ درڅخه څه نغوارم په بدل کې زه هم درته ایزلوډ کوم او هر څه چې غواړې هغه درته برابر کوم.

د حیرت څخه مې خپل شونډه پر غاښ کړل او ومې ویل: وای باور مې نه کېږي ...
سیرت- زما هم باور نه کېدو، یعنې زه پوهېدم چې دې زنکه باز او پلیت انسان دې خو نه پوهېدم چې تر دې حدد به رزیل اوسېږي..
په بند بند ژبه مې وویل: ب...بیا ...بیا تا څه وویل؟ څه وشول؟

سیرت- هېڅ هغه لګیا وو او دا رقم مرداري خبرې کول چې زه مخامخ ورغلم د پلار کوټې ته مې، دپلار کوټه کې مې محسن او بلال هم وه ما هم پلار ته د وحید هغه مسجونه او خبري وښودل ..

په خلاصه خوله مې ورته کتل خپل پر غوږو مې باور نه راتلو چې داسې څه مې اورېدلې اوسېږي! خو سیرت په نرۍ مسکا باندې خپل د چاې پیاله راخیستې وه او چاې څښل، زما داسې رډې راوتلې سترګې چې ولېده، په خندا شوه.ما په تلوار د هغې د لاس څخه د چاې پیاله واخیسته او ومې ویل: څن... څنګه یې ژوندې پریخودي؟
سیرت- چا؟
— پلار او ورونو دې؟

زما په خبرې سیرت تندی تروش کړو او ویې ویل: زما سره د چا څه کار وو؟ ما خو څه مسج نه وو کړې!
— یعنی تاته یې هېڅ ونه ویل؟

سیرت- ولې راته یې وویل..
– څه.. څه یې وویل؟
سیرت- پلار مې لږ ورتېلم او ویې ویل" چې کله دې څوک نه پېژنده نو نه باید یو مسج دې لا ورسره کړې وایې، که کوم شناخته وایې لومړۍ درته ځان معرفې کاوه او بیا خبرې کول نه دا چې ته ورځخه وپوښتې څوک یې؟ او هغه درته عکس درواستوی."

– بس همدومره؟
سیرت- هوم.
– او وحید؟ ستا پلار او ورونو هغه ته څه ونه ویل؟
زما په خبرې سیرت په پوسخند وویل: محسن او بلال غوښتل په همغه شپه لاړشې د کور مخې ته یې او پوست یې ورباندې وباسې، خو پلار مې وویل هېڅ کار مه کوې او خبره ماته پرېږدي، ځکه همسایه دې او بیا خبره زما وه ویل یې شاید نام بدې جوړه شې.

مورږ هم خبره پلار ته پریخودل او لاړو کرار ویده شو، سهار وخت د خلکو په شور ماشور باندې سترګي مې خلاصې شوې چې و مې کتل نو د طالبانو رېنجر کوڅه کې ولاړ دې او د وحید پر سر یې توره کځوړه را کش کړل او رېنجر ته یې پورته کړو.
په حیرت مې وویل: په څه جرم؟ ولې؟ یعنې مړ یې کړو؟ خو ولې؟
سیرت په خندا وویل: بلقیس ته هندې فلمونه زیات ګورې که څنګه؟ مرګ خو دومره اسانه هم نه دې.
– نو څنګه چل وشو؟ طالبانو د هغه سره څه کار وو؟

سیرت- اه ته څومره ساده یې، طالبانو ته زما پلار خبر ورکړې وو، او دا یې هم ویلې وه چې هلته کوڅه کې به شور ماشور نه کوې ځکه خبره د ناموس ده! هغوې هم خپ او چوپ راغلل او وحید یې په دې پلمه ګیر کړو چې یو چا ورباندې شکایت کړې بغیر له دې چې ووایې چا شکایت کړې؟ او په څه خاطر یې کړې؟ طالبانو هغه

حوزې ته ویوړو او هلته یې موبایل ورځخه چک کړې وو،او ځکه چې بیحد ټنبل دې نو ټول مسجونه او د هغه نور ۴۲۰ بازیانو او مردار کارونو شواهید او ثبوتونه یې موبایل کې تیار موجود وه، نو طالبانو هم ناځوانې نه وه کړې غو ښه جوړ یو کټک یې ورکړې وو.

خدای دې ورته جنتونه نصیب کړې هر هغه طالب ته چې دغه رزیل یې وهلې وو، د وهلو وروسته یې یو څو ورځي بند کې وساته او بیا په دې شرط یې خوشې کړو چې زموږ د کوځي څخه دې لاړشي! البته زما په نظر دغه خبره او شرط زما پلار کېځودلې وه، وحید په څلورم ورځ، په ګوډه،ګوډه پښه او شین مخ راغلو او خپل د کور او دوکان وسایل او سامان یې بار کړل او ورک شو زموږ د منطقی څخه خیرن.

– یعنې پوهه شو چې ستا د لاسه دا بلاوي یې پرسر راغلې؟
سیرت- څه ناځه پوهه وو، خو باور یې نه راتلو خو د تلو مخکې کله چې کډه یې بار کړې وه او دې خپل موټر کې کښېناسته ما خپل د کور د دروازی څخه ورپسې غږ کړو او کله چې راوکتل ...
سیرت په شیطان مسکا زما خواته راوکتل او خپل د لاس منځنې ګوته یې ماته وښوده او په خندا یې وویل: نو ما هم دا ورته وښوده، اخ داسې خوند یې وکړو ...

سیرت خندل او ما ورته کتل، یعنې هېڅ مې دا موضوع هضم کولې نه شوه، یعنې یوه جنۍ لاړشې خپل پلار او ورونو ته ووایې فلانکې هلک ماته داسې وایې، او هغوی دی د دې لځایه چې دې ته څه ووایې لاړشې هلک د حکومت په ګیر ورکړی داسې ښکاریده لکه یو تخیلي سینماي فلم داستان! ځان سره مې وویل که د سیرت لځایه دا کار زما سره شوي وایې ایا ما خپل کورنۍ ته خبر ورکو؟ ځواب مې ښکاره وو هېڅکله هم نه، ځکه هغوي د دې لځایه چې د هلک پسې لاړشې لومړۍ زه مړه کولم بیا د هلک پسې تلل، البته ځکه چې کورنۍ مې وه نو لږ په اسانه مرګ یې راکو خو که فاتح خبر شوي وایې بیا نو لومړۍ ټوټه، ټوټه کولم بیا یې راځخه پوست باسو او بیا یې مړه کولم!

د دې فکرونو پر کولو مې ټول بدن ولړزېده، د سیرت خواته مې وکتل چې په خندا یې ځانته د چایو پیاله ډکول، څومره خوش نصیبه وه چې داسې یوه کورنۍ یې په نصیب شوی وه، سیرت ځکه چې خپل پر کورنۍ باور درلود او پوهیدل چې هغوی به دا ملامته نکړې سم قدم یې واخیست او یو فسادي انسان ته یې د هغه حق وروښود، داسې حال کې چې دغه چل که پر هر بلې جنۍ وشي نو 100% کې 99% سلنه انجونۍ دا خبره خپل د کورنۍ څخه پټ کوی!

ځکه باور نلرې خپل پر کورنۍ او وېرېږي چې کورنۍ د هلک لځایه دا را ونه نیسی، او مره یې نکړې، زمو په ټولنه کې چې هره جنۍ بدبخته کېږی او یا هم کوم غلط کار ته مخه راوړي د هغه 99% سلنه ملامت د هغه جنۍ کورنۍ ده، که هغوي خپل په خور، لور، ښځه باور وکړي او د وحشت او وېرې لځایه ورته د امنیت او تکیه کوونکي او مرسته کوونکې کس حس ورکړې نو هېڅکله به دا خراب اړیکې رامینځ ته نشي.

هېڅکله به یوه جنۍ د یو هلک د ګواښونو لاندې رانه شې، دا کوم کسان چې وایې جنۍ ته ازادۍ مه ورکوه بیا نخرۍ کوې، دا ټول مفت خبري دې زما په نظر کله چې یوه کورنۍ خپل لور یا خور ته ازادۍ ورکړي او پر هغې باور وکړې بیا هغه وخت تاسو وګورې یوه انجلۍ به ځان مره کړې خو داسې کار به ونکړې چې د کورنۍ اعتماد او باور یې له مینځه لاړشې، که تاسو سختې وکړې یا په کور کې د شل دیوالونو شاته هم وساتې او خپل په خیال به فکر کوې چې دا خو د شل دیوالونو شاته ده او نور نو نه یې انس وینې او نه جن! بیا به هم هغه د دې شل دیوالونو شاته داسې کارونه وکړې چې تاسو خپله ورته حیران شې.

ما چې څومره د بدنامې او ناموسې جنجالونو کیسي او خبرې اوریدلې سلو کې 85%سلنه داسې خبرې په اطرافو کې پیښ شوې نه شهر کې! زه نه وایم چې شهري جنۍ ټول ملایکي دې، نه هېڅکله هم نه، خو بیا هم څومره چې د دهات ساده خلکو کې ناموسې خبرې راځې هغومره د ښار په تعلیم یافته انجونو کې نشته، د ښار

انجونۍ د درس شوقیاني دي او د کار کولو او په راتلونکي کې یو هدف ته د رسیدلو، خو د دهات انجونۍ سلو کې 98%سلنه یې د خاوند، میني، او داسې خبرو شوقیانې وې، ما یوه ملګري درلود انسټیوټ کې د هغې زیاتر اقوام اطرافیان وه ما او شبنم ته به یې کله ناکله خپل د قومي انجونو کیسې کول، زموږ خولې به د حیرت ورته خلاصې پاتې وې.

هغې به ویل زما د خاله لور د عمه پر زوی مینه ده، د کاکا زوی مې د ماما په لور مئین دې، د ماما هغه لور مې بیا د خاله پر زوی مینه ده، حتا ویل یې یو د خاله لور مې په نوم د عمه د زوي ده، خو دا مینه زما د کاکا په زوي ده او یارانه یې د یو دوکاندار سره اچولې چې ازبک دې؟ یعنې ما او شبنم چې به دا خبرې واورېدل، مغزه به مو ګنګس شول چې دا نو څه چل روان دې؟ د دې خبرو د اورېدو وروسته زیاتر اوقات به مې ویل د کلې د انجونو څخه خو د ښار انجونۍ زیات ښه دي، خپل پردي پېژني، عزت او ناموس پېژني، البته زه ټول د ښار انجونۍ هم ښه نه ګڼم او نه هم ټول د اطرافو انجونۍ بد! خو زما په نظر مهم هدف او یو فکر دې!

موږ هدف د ژوند درس ویل دي اینده کې د یو شې جوړېدل! خو هغوي زیاتر پیغلۍ انجوني د میني پسې ګرځې او ځکه چې موبایل او انټرنټ نلرې نو خپل په کور او منطقه کې د کاکا زوی،عمه زوی، خاله زوی سره لین او دین جوړه وی! بیا وایې ټول فساد په ښاریانو کې دې! نه زما په نظر ټول فساد نه په ښاریانو کې دې او نه هم په کلیوالو کې؟ ځکه ښاریانو کې هم ما داسې بې لاره خلک ډېر لېدلې! زما په نظر ټول فساد په جاهلیت او ناپوهې کې دې، ټول فساد به بې سوادې کې دې، که دوي سواد درلود د خدای او رسول څخه خبر وایې نو داسې کارونه به هېچا هېڅکله نه وایې کړې.

سیرت- اووو چیرته لاړې؟
د سیرت پر غږ مې وروکتل او بې اختیاره مې وویل: افرین دې ستا پر پلار او ستا پر کورنۍ شې، چې داسې یې خپل لور را لویه کړې چې د هېڅ شې څخه نه وېرېږی او

که ورسره زیاتې وشې نو خپل د حق غوښتنه کولې شې، له خدایه غواړم د افغانستان هر پلار او هر ورور ستا د پلار او ورونو پشان وګرځوي، ترڅو خپل خویندو او لوڼو ته د امنیت او پناه ځاې اوسېږي نه د وحشت او وېرې.

موږ همدې خبرو کې وو چې زما موبایل ته مسج راغلو، په حیرت مې موبایل راوخیست په دې نیمه شپه چا ما ته مسج کړې؟ موبایل صفحه چې مې خلاصه کړه نو د فاتح په نوم مې سترګې ولګېدې او د هغه مسج چې لېکلې وه: ولې نه وېده کېږې؟ نیمه شپه ده.

نه پوهېږم ولې خو دا چې نن راغلې نه وو او زه ورته په تمه وم، غوسه راغله او مسج مې ورپسې وکړو: زما په خوب هم اوس کار لرې؟
یو دقه لا تېره شوې نه وه چې مسج ځواب راغلو: دومره مو عجیب غریب شیان ولېدل چې درته که ووایم ترڅو چې ته ویده نه شې زه هم نه شم ویده کېدې نو شاید حیرت ونکړې، که څنګه؟
په حیرت مې د هغه راستلو شوي مسج ته کتل، یعنې څه ترڅو چې زه ویده نه شم هغه نشي ویده کېدلې؟

زه په همدې فکرونو کې وم چې سیرت په شیطنت وویل: نور نو به زه ویده شم لکه چې تاسو عاشقانو مجلس په نیمه شپه پېل کېږي...؟
غوښتل مې د هغې ځواب ورکړم چې موبایل مې بیا لاس کې وښورېدو، بغیر له دې چې د سیرت شیطانه خندا ګانو ته کومه توجه وکړم موبایل په لاس پاڅېدم د کوټې ګروپ مې خاموش کړو او خپل ځاې ته راغلم، داسې حال کې چې د هغه را لېږل شوي مسج مې ویلو کمپل مې خپل پر سر کش کړو..

فاتح- ولې تر اوسه ویښه وې؟

بغېر له دې چې د هغه د خبرې ځواب ورکړم ومې پوښتل: ولې ترڅو چې زه ویده نه شم تاته خوب نه درځې؟

د مسج د استولو وروسته په شیطنت او هېجان منتظره وم چې د هغه ځواب راشي، نه پوهېږم ولې خو زړه مې شیطنت پېل کړې وو، او امید مې درلود او په تمه وم چې هغه یو مینه ناک یا څه پوهېږم یو داسې خبره وکړې چې پر ما ښه ولګېږي!
د څو شیبو انتظار وروسته چې ماته لکه کلونو پشان تېر شو د هغه مسج راغلو.

فاتح- نه پوهېږم، د هغه شپې وروسته چې دواړه هغه خوب ته لاړو تر اوسه زما د ویده کیدو وخت بدل شوی، یعنې زه تل لس بجو خوا ته ویده کېدلم خو اوس مې خوب خپل په کنټرول کې نه دې، او فکر کوم چې ستا سره زما خوب یو رقم نه پوهېږم څنګه ووایم خو څنګه چې خوب کې جسمونو مو یو دبل سره بدل شوي همداسې دلته هم زما خوب ستا په ویده کیدلو تړلی دې، هر کله چې تاته خوب راشي نو ماته هم راځي، البته زه داسې فکر کوم، او زما په نظر همداسی به هم وی!

د هغه د مسج په لېدو مې حال بې خوند شو، نه پوهېږم ولې خو زه د دې وحشي څخه د یو ښه، ښکلی یا حتا عاشقانه مسج د راتلو په امید وم! خان سره مې ویل شاید اوس یو مینه ناک خبره وکړې نه دا چې ماته علمې بحث تشریح کړې! زما په بیرته مسج نه کولو د هغه دویم مسج راغلو.
فاتح- ښه نو وه دې نه ویل ولې ویښه وي؟ خیرت خو دی؟
په نیولی انداز مې ورته ځواب ورکړو: هو خیرو خیرت دې، هغه زما د خاله لور راغلې وه نو د هغې سره ناسته وم.
فاتح- ښا؟ ښه دې وکړل.

غوښتل مې یو رقم ورسره خدای پامانې وکړم، د اول مې هم ورڅخه زړه نیولې وو او په دې خبرې نور هم زړه مې ورڅخه ونیول شو، هغه هم څه نه ویل نه پوهېږم خبري زده نه وه یا که زړه یې نه غوښت! البته شپه هم تیره وه ناوخته و، د خداې پامانې مسج مې ولیکو خو د دې څخه مخکې چې وایستوم هغه مسج وکړو.

فاتح- اوممم ما مسج کې تر اوسه د چا سره خبری نه دي کړې نو نه پوهېږم څه ووایم؟

بیا یې د یو خندا سټېکر راستوه او ورپسې یو مسج چې لیکې وه: ژر ویده شه راشه زما پسې خپل کور ته، ما تر اوسه فکر کاوه ستا پلار ډېر نرم خوې کس دې! خو بیا یې دوه د خندا اسټیکر راوستول او ویې لیکل: خو دومره ظالم دی اجازه نه راکوی قدم واخلم له کور هر دقه زما پسې دی څه کوې؟ څه نکوې؟ دا راته ووایه دا اصل کې هم داسې دې یا که یوازې خوب کې ماته داسی بلا ګرځېدلې؟

د دې خبری وروسته دوه درې د خندا اسټېکر هم راستول.

خو ماته خندا رانغله، بلکې څو ګډوډ احساسات مې را وپارېدل، یو خوا له دې چې فاتح هغه څه سره مخ کېږی کوم چې زه کلونه ورسره مخ وم او عذاب مې ورڅخه لیده، زړه مې خوشحاله کیدو خو له بلخوا بد احساس مې درلود، له دې چې هغه زما د ژوند په هغه شیانو پوه شو کوم چې ما نه غوښتل هېڅکله پوه شې! زما کورنۍ تل پر ما سختګېره وه خو ما تل فاتح ته داسی ښودل لکه هغوي چې بیحد پر ما مهربانه وی!

دا یو تریخ حقیقت دې، زما پر پلار زما څخه زیات فاتح ګران دی،خو ما نه غوښتل هېڅکله په دې خبر باور وکړم. کوم څواب مې ورنکړو موبایل مې بند کړو او د بالښت لاندې مې کیخود. زړه مې ونیول شو. پلار، پلار وې هر رقم چې اوسيږی ښه، بد، ظالم، مهربان بیا هم پلار وې. زما پلار باندی شاید زه ګرانه اوسیږم خو دومره نه! یعني زموږ اړیکه د نور لورګانو او پلرونو پشان نه وه. پر هر لور باندې د مور څخه لا زیات ګران پلار وی! څکه پلار یې تل خوا نیسې، ناز یې وړې خو پر ما دومره ګران نه وو. هغه زما خوا نه نیول، ماته یې ناز نه راکو د هغه لڅایه تل زما مور زما خوا نیول زما مور زما په ډېر کیسه کې وه، پلار مې یوازې هغه وخت زه یاد ته راتلم چې د فاتح نوم منځ ته راتلو.

همدغه فکرونو کې خوب وړې وم.

***

سترګي مې چې خلاصې کړې د فاتح کوټه کې وم، انسانان هم عجیب مخلوقات دی! یعنې دوه ورځو کې زه کرار کرار د دې خوب نرۍ سره عادت شوې وم، د دې کوټې سره د دې نوي حالاتو سره حتا د دې جسم سره! ما تل د فاتح د جسم او بدن څخه وېره او کرکه درلود، یعنې فکر وکړې یو تقریبا دوه متر اوږد قد سړی په غټ،پېټ بدنه او هغه رېږه او څهرې داسې راته وحشي ښکارېدو خو اوس یو رقم عادت شوې وم ورسره او د پخوا پشان ورڅخه خوف مې نه درلود.

د کوټې هوا روښانه وه، لکه چې دلته سهار شوې وو؟ دا یې لا بل عجیب کار! هلته ماښام شو دلته ورځ؟ لکه دلته چې امریکا وه هلته افغانستان؟ په دې فکر مې خندا راغله لځایه پاڅېدم د تشناب خوا ته لارم زړه مې غوښت حمام وکړم! خو زړه او جرئت د حمام کولو مې نه درلود، اخر پر سل بنې اسرائیلې روایتو مې ځان قانع کړو، او حمام ته لارم همدا چې کمیس مې له سر وباسو او خپل جسم ته مې وکتل وشرمیدم، ژر مې په پټو سترګو یو حمام وکړو او همغه کالې مې بیرته واچول، او راووتم، د حمام څخه د راوتلو وروسته په الماری کې د کالو پسې په ګرځېدو شوم ښه څه واغوندم؟

باید هغه څه واغوندم چې فاتح تل اغوندې! فرض خو نه دې اوس لپاره کولې شم خپل په خوښه کار وکړم، په دې فکر مې شیطان مسکا پر شونډو راغله او الماری کې پر کتلو لکیا شوم..

د نکاح په ورځ فاتح یوه جوړه بور رنګه جوړه اچولې وه، داسې حال کې چې چندان حالت مې ښه هم نه وو خو بیا هم د سترګو لاندې چې یو نیم نظر مې وروکتل نو هغه رنګ کالې بېحد ښه ښکارېدل ورسره او خوښ مې شول. اوس هم د هغه پسې ګرځېدم د څو شېبو وروسته هغه جوړه کالې مې د الماری اخری کونج کې پېدا کړل او بغیر له دې چې ورسره واسکټ واچوم هغه مې واغوندل، پټو مې هم راونه خیست، د کالو اچولو وروسته بیا الماري کې په ګرځېدو شوم او یو ښایسته ساعت

مې پیدا کړو چې چرمې لاسې بندونه یې درلود، هغه ساعت مې خپل په چپ لاس کړو، او بیا همداسې کرار، کرار لګیا شوم د هغه په شیانو کې هر شې مې ورځخه چک کوو، حتا د کالو جیبونه مې لا ورځخه وکتل!

د الماري د کتو وروسته راغلم د کوچني میز خوا ته چې د پالنګ و څنګ ته کېښودل شوې وو، لومړی مې موبایل ورځخه راواخیست چې د لپټاپ په سر وو، هغه ورځ ما د مجبورۍ څخه خبل نازنین موبایل ورکړو فاتح ته! نو اوس د ده موبایل زما دې، ترڅو چې بیرته زما موبایل و ماته راکوې، تر هغه وخت به د هغه دا موبایل زه ګریوګان نیسم، په دې فکر مې خندا راغله، موبایل مې روښانه کړو، ځان سره لګیا شوم، فاتح به خپل و موبایل ته څه پاسورډ ورکړی وې؟ ما خو یو داسې پاسورډ ورکړې وو چې ډاډمنه یم د ټول نړۍ استخبارت هم که راشې بیا هم نه شې کولې زما د موبایل پاسورډ خلاص کړې.

نو فاتح به خپل موبایل ته څه پاسورډ ورکړی وې؟ یو څو دانې مې همداسې توکلې ووهل خو یو یې هم کار ونکړو، ناڅاپه د شبنم خبره مې ذهن ته راغلل هغې به تل زموږ د زیاترو د انسټیوټ ملګرو د موبایل پاسورډ خلاصه وو! یوه ورځ چې ما ورځخه وپوښتل، چې څنګه داسی کوې؟ نو هغې راته وویل: آسانه خبره ده، کوم نفران چې زیات ټنبل وې نو هغوې اکثریت خپل د موبایل پاسورډ Z.L.M.N ږدې یا هم خپل د نوم لومړې تورې، او کوم کسان چې لږ سماټ او ټنبل وې هغوې بیا انګلیسی پاسورډ ږدې لکه abc12345 یا هم khan12345 او یا اخرې او مشهور ترینه پاسورډ 123456789 ما هم همدغه و وهلو، او باور می نه کیدو موبایل خلاص شو. د زیات خوشحالۍ څخه په پالنګ مې خیزکې وهل پېل کړل، وای دا څومره ساده انسان دې؟!

خپل د موبایل پاسورډ یی یو، دوه، درې نمبر کیخودلې وو ...ض
موبایل چې خلاص شو د زیات استرس او هیجان څخه مې لاسونه لړزیدل لومړی لاړم ګالرې شریفې ته یې، یو، یو عکس مې ورځخه د دروبین لاندې په مشکوک نظر

تېره وو، خیرن نادیده دومره ډیر عکسونه یې هند کې اخیستې وه چې نه ورځخه ټولګي پاتی وو، او نه هم کور او تشناب! هر چیرته یی اخیستی وه، ټولو کی هم داسی دریشې کرې ولاړ وو چې باور مې نه راتلو چې دا اوس اطرافې قواره چیرته او هغه دریشې کرې سرې چیرته؟اوس خو داسی ښکارېده لکه تازه چې د زندان زاویرا څخه راخوشې شوې وي.

په دې فکر مې پر شونډو یو طعنه لرونکي مسکا خپره شوه او ځان سره می وویل: هو نو ځوانی، عیش، نوش او تماشه یې د هغه تورو هندو انجونو سره وه، او غوسه، قهر، غضب او صوفې ګرت یې زما بدبختۍ په قسمت وو. په دې فکر ناڅاپه غوسه راغله او ټول عکسونه مې ورځخه ډلیټ کړل، ستاسو په نظر یو سړی د څه لپاره عکس اخلی؟ بې له شک خپل د کوژدن یا هم ښځې لپاره اخلې ترڅو هغې ته یې واستوي، خو کله چی نه یې استوې نو د څه لپاره عکس اخلې؟ بیخیبدې اخلې نه، او نه دې هم عسکونه ساتې، د ګالری وروسته لاړم وټساپ ته دا نو جالب ځاې دی ښه نو ښه..

د یو ساعت جاسوسي وروسته کله چې هېڅ مرګ هم د هغه د کوم شیطنت او مضریت لاس ته رانغله نو ډاډمنه شوم چې څومره بی خوند ژوند لرې دا فاتح خان صیب! اوس مې سر خلاصېږی چې ولې فاتح درسته ورځ زما پسې دې؟ هغه خپل ژوند کی بغیر زما څخه نور کوم هدف نلرې، نو ځکه هر قدم کې لکه سایې پشان زما پسې دې، زه چې جنۍ یم او دومره کورنۍ می سختګیره هم ده، لا می یو د هلکانو اکانټ جوړ کړې په فسبوک کې د ګل اغا شیرزي په نوم او خپل د انسټیوټ ملګري ورباندې پعذاب کوم.

خو دې یواځې یو اکانټ، او یو نمبر لرې او بس نور داسې کوم خلاف کار بیخې نه دې کړې، نچ نچ موبایل مې بند کړو زړه مې غوښت لپټاپ یې هم چک کړم چې، د کوټې دروازه وټکېدل او د هغه وروسته نجلا د فاتح کوچنی خور راننوتل او ویې ویل: لالا پلار وایي راشه لاندې.

هغې دا خبره وکړه او روانه شوه، له دې چی مشر کاکا بیا ځانته غوښتې وم، د زړه له تل وېرېدم. ما تل فکر کاوه مشر کاکا یوازې ځهری خطرناک ده، خو نه وم خبر چې د رښتیا هم خطرناک دې او داسی دروند لاس لرې! داسې حال کې چې د قران ۳۰ سپارې مې پر ځان چوف کړل او ایت الکرسي مې ویل د کوټې څخه ووتم په دهلیز کی لوې سرخان هوار وو او ټول ترېنه چار چاپېر ناست وه او د سهار چای څښل! کاکا د ټولو څخه لومړۍ د سرخان مخې ته ناست وو،راسته لاس ته یې نعمان ناست وو .

زما په لیدو د څو شیبو لپاره ټول د ډوډۍ خوړلو څخه لاس واخیست، نه پوهېدم څه وکړم هملته د بت پشان ولاړه وم چې کاکا راغږ کړل او ویې ویل: اوریدلې مې دې ډوډۍ نخورې؟ څنګه چل دې؟
د هغه په دې خبره په تلوار می وویل: چا ویلې؟
زما ځواب د مشر کاکا لځایه زما خواښې په ژړا راکړ: کله دې خوړلې؟ له هغه ورځې څخه چې د شفخانې راغلې تر اوسه دې یوه ګوله ډوډۍ نده خوړلې، ځان دې په کومه ګناه نیولې، بیا یې ژړا زور واخیست او همغسی حال کې وویل: ای زما بدقسمته زوی ...

د کاکا تندی تروش شو همدا چی خوله یې خلاصه کړه خبرو ته ما بیړه وکړه او ومې ویل: زه پرون ماښام تللې وم د بلقیس سره هوټل ته!
زما په خبرې ټولو په حیرت راوکتل چې ما هم خپل د خواښې خوا ته مخ کړو او د هغې د ښه سوځولو پخاطر مې ویل: هغه مې ویوړل بیرون، ترڅو خپل د کار بخښنه ورڅخه وغوارم، زه د ځینو کسانو د خبرو د تاثیر لاندی راغلم او پر هغې مې لاس پورته کړو داسی حال کې چې هېڅ ګناه یې نه درلود، ما ورڅخه بخښنه وغوښتل او اوس هم روان وم د هغوې د کور خوا ته ترڅو یوځل یې وګورم. چې څنګه ده؟ ښه ده؟ کوم شي تخو ضرورت نلرې؟

زما په خبرو د ټولو خولې خلاصه پاتې شوې، خو یو نفر په دې منځ کې بېحد خوشحاله ښکارېده او پر شونډو یې نرۍ مسکا خپره وه هغه وو مشر کاکا، زما د خبرو د خلاصیدو وروسته مشر کاکا وویل: زما هم نن اراده وه د میرویس(بلقیس پلار) کور خوا ته لاړشم د بلقیس لور پوښتنې ته، که ته هم هلته روان یې نو دواړه به په ګډه لاړشو، هسې هم وخت ډیر تېر شو غواړم د میروس سره ستاسو د واده د نېټې په ټاکلو خبري وکړم، خیر کار کې چې هرڅومره ځنډ وکړو هغومره به جنجالونه لا پسې زیات کېږي او ستاسو دواړو په منځ کې به خلک منافقت کوی، نو زما په نظر ژر تر ژره باید دا مبارک کار پاې ته ورسه وو.

مشر کاکا دومره خوشحاله وو چې د ډوډۍ خوړلو بغیر پاځېد او ماته یې ویل راځه چې لاړشو، کاکا د فاتح د موټر مخې ته و درېد او لکه چې په تمه وو زه موټر روښانه کړم! ما یو نظر موټر ته وکتل بیا مې کاکا ته وکتل هغه چې زما حیران نظر ولېده نو ویې ویل: موټر روښانه کړه چې لاړشو د کاکا کور ته دې!
— ه ... هغه ...کا... بابا وام موټر لږ خراب دې نو ټکسي به ونیسو؟
مشر کاکا د موټر خوا ته وکتل او بیا په بې پروای وویل: سمده درځه.

دواړه کرار کرار د کور څخه ووتلو او د سړک خواته روان شو، دا چې د مشر کاکا سره څنګ په څنګ روانه وم هغه هم داسی یو حال کې، بیخې بل ډول احساس مې درلود، یو ټکسې مې خپل تر کوره ونیول او روان شو، ما د موټر د ښېښې څخه بیرون فضا ته کتل، بیحد عجیب وو هر څه لکه د رښتیا وه، خلک،ځایونه،خبري، کارونه ټول داسی وه لکه رښتېنې نړۍ چې ویې او یوازی زموږ ځایونه بدل شوی وی.

موټر د یو سلمانې د څنګ تېرېده چې ما غږ کړو او ومې ویل موټر و دره وه،موټروان موټر د سړک غاړې ته موټر ودرو، زه د موټر ښکته شوم داسې حال کې چې موټروان ته مې د کرایې پیسې ورکول مشر کاکا ته چې زما خوا ته یې راکتل او پوښتنه یې

کول څه خبره ده؟ ومې ویل: زه تر سلمانې ځم خپل ویښتیان لږ سم کوم، تاسو لاړشې زه ستاسو پسې بیا درځم څه ناڅه شیان هم اخلم بلقـــیس ته!

مشر کاکا په ورین تندی وویل: سمده، بیا زر راشه په تمه یم درته.
– په سترګو.

موټر حرکت وکړو او زه د سلمانې خواته لاړم، سلمانې ته په داخلېدو پر شونډو مې شیطانې مسکا خپره شوه، یو نفر باندې سلمانې والا لګیا وو، او ویښتیان یې ورته جوړه ول، و ماته یې فکر نه وو زه د هندارې خواته لاړم او د فاتح څهرې ته په کتو شوم! ښه نو ښه ږیره یې یو څه زیاته شوې، ږیره باید دومره ویې چې موټ کې راشې اسلامی طریقه یې همدومره ده. دا دوه متره ږیره نه ښه ښکاری او نه هم اسلامی! او ویښتیا هم داسې ښه نښکارې د دې ویښتیانو سره یې عمر زیات ښکارې، باید لږ یې کم کړم او خولې نور نه په سر کوم!

زه په همدې چورتو کې وم چې سلمانې والا راغږ کړل، هغه نفر تللې وو او نمبر زما وو. په څوکۍ کښېناستم او خپل د زړه فرمایش مې ورکړو، د نیم ساعت وروسته چې سلمانې والا لاس ونیو او ما د تازه جوړ شوې فاتح څهرې ته وکتل نو مسکا مې پرشونډو راغله، ږیره یې منظم اصلاح کړې وه ویښتیان لاندې خوا یې اخیستې وه او مخکې خوا یې پریښودی وه د اوس وخت هلکانو پشان راته پیکې پریخودلې وو، په خوشحالۍ پاڅېدم پیسې مې ورکړل او روان شوم، احساس مې کاوه اوس ښکلۍ ښکارم، کور ته ترتلو مخکې یو څه میوه او جوسان مې د فاتح لپاره واخیستل مثلاً مریض و.؟؟!

کله چې کور ته ورسیدم ټولو راته حیران، حیران راکتل خو ما شاوخوا د فاتح پسې کتل، غوښتل مې وګورم څه ریکشن ښکاره کوې زما په دې رقم لیدو؟ یعنی مطلب خپل د دی نوې شکلک په لیدو؟ ټولو ته مې سلام واچو او د مشر کاکا څنګ ته کښېناستم الهام راته یوه پیاله چای راوچول او په خندا یې وویل: ماشالله فاتح جان ځوانۍ دې معلوم شوه دا څو وخته بیخې د پل سوخته معتاد معلومېدی.

د هغه په خبرې ټولو وخندل او ما د ټولو څخه زيات، ځکه الهام بيحد ښکلی مثال بيان کړې و، زما په نظر هم د فاتح څهره زيات د معتادانو پشان شوې وه، هرڅه يو حده لرې، فاتح اورېدلې وه چې ډېره پريخودل ښه شئ دې نور نو اصلاح کول يی نه وه اوريدلې، د نيم ساعت خبرو وروسته چې د هر خوا څخه مجلس وشو مشر کاکا اصل خبرې ته لاره جوړه کړل او زما پلار ته يې وويل: د ادم تر دې دمه زموږ رسم او رواج دې ميرويس!

چې جنۍ بايد تر کاله د کوژدي حال کې پرېښږدو او واده يې کړو، خو دا رواج د ځينو نور غلطو رواجونو لکه ولور، جيز، او داسې نور خبرو کې راګېر شوي او اوس وخت ځوانان کوژده کوي او کلونه، کلونه واده نه کوې او همدا خبره د زيات خبرو لاره خلاصه وې او زر رقم زړه بدې او ناخوالې منځ ته راورې. دا چې ښځه په نوم د يو نر وې، خو هغه ورسره نږدې نه وې، لېدلې نه شې، خبرې کولې نه شې ورسره، دا خپل د زر ستونزو د را ولاړېدو سبب دی، څه ورسيږی که دې منځ کی يو دوه نفر شيطنت هم وکړې بيا نو بيخی شيطان لاره برابره وې د نکاح د خراب کولو ته.

دا غلطي زما وه چې زوې ته مې واک ورکړو او واده مې ورته ونکړو،او خبره تردې حده ورسيده، که څو کاله مخکې می ورته واده کړې وايي اوس به يی يو دوه اولادونه پيدا شوې وايې او دا مشکلات ولاکه تا په سترګو ليدلی وايی، خو بس خدای زه کوڼ او ړوند کړم او د ده په خبرو مې وکړل او خبره تر دې حد خرابه شوه، خو اوس هم دومره موضوع نه ده خرابه شوي، زه راغلط يم ترڅو که ستا اجازه وی دغه راروان جمعي ته د دغه دوه ځوانانو واده وکړو او دا ستونزی او مشکلات له مينځه ويسو، دا چې دوي دواړه هرڅومره يو د بل څخه لرې وی هغومره شيطان د دوي دواړو په زړونو کې يو بل ته کينه او کرکه پېدا کوې.

د مشر کاکا په خبرو مې پلار يوازې سر ښوراوه او" تاسو سم وايست" تاسو صحيح وايست" ويل او بس. نيم ساعت نور هم د واده به چيرته کو؟ او څنګه به يی کو؟ او څو نفر به راغواړو؟ به اړه وغږيدل او زه کراره ناسته وم، اخر مې زړه تنګ شو و دې

خبرو ته، زه راغلې وم فاتح وګورم او دا نوې ځهره یې ورته وښایم بس! نور مې د دې خبرو سره کوم کار نه وو، هغوي لا خبرې کول چی زه لځایه پاڅېدم زما په پاڅېدو ټولو زما خوا ته راوکتل چې ما په بند بند ژبه وویل: ه... هغه زه کار لرم نو زه به لاړشم تاسو خپل خبرې وکړې، او هر امر او خدمت چې وماته وو زه به یې ترسره کړ ان شاءالله.

مشر کاکا- سمده بچی ورځه خدای دی مل شه.

په تلوار له کوټې ووتم خو د دې ځخه مخکې چی له کوره و وځم، د فاتح پسې په ګرځیدو شوم، د اشپزخانې ځخه د مور غږ مې راتلو چې د یو چا سره لګیا وه او خبري کول.کله چې هغه خواته ولاړم نو فاتح می ولید چې د ګاز مخي ته ولاړ وو او دریجې پخه ول، او مور مې ورباندې شاباس ویلو او هغه خندل! په حیرت مې ورکتل چې مور مې زما خواته پام شو او په تلوار یی ویل: وې فاتح زوی ته کله راغلی؟

د مور په غږ فاتح زما خوا ته فکر شو، زه د هغه و دې ماهرانه اشپزي ته حیرانه وم او هغه زما دا نوې ځهری ته په کتو حیران وو، کله چې مور مې زمونږ دواړو داسې نظر ولید نو په تلوار یی فاتح ته وویل: شابه لوری لاړه شه وګوره فاتح زوی ځه کار درسره لری؟
ما په همغه حیران نظر وویل: ه ... هغه زه روان وم .. ویل مې د تلو مخکې یوځل د بلقیس پوښتنه وکړم!

د مور د بیا ځه ویلو بغیر فاتح کرار وویل: زه به تر دروازې درسه لاړشم.
او د اشپزخانې ځخه راووت، دواړه په حیرت کرار، کرار د حویلې خواته روان شو، داسې حال کې چې ځنګ په ځنګ روان وو ما کرار ورځخه وپوښتل: دا تا دومره ماهرانه آشپزي چیرته زده کړې؟

زما په پوښتني هغه راوکتل او ویې ویل: هندوستان کې چې وم هلته مې خپل ځانته خپله بووډۍ پخول نو ځکه مې څه ناڅه زده کړې.
څو شېبې خاموش شو او بیا داسې حال کې چې په ځېر،ځېر یې زما خواته راکتل نرۍ مسکا پر شونډو وویل: هوم سم خرابات دې کړې.
په خندا مې وویل: خوښ دې نشو که څنګه؟
فاتح په شیطنت وویل: زما خو خپل جسم دې څه رقم چې راوړې زما خوښ دې، ته وایه خوښ دې شو او کنه؟
د هغه په داسی شیطانه او بې ادبانه لهجه د شرم څخه تکه سره شوم.
— ډېر بې ادب یې.

زما په خبري هغه وخندل او ویې ویل: خو رښتیا وایم مهم ستا نظر دې، زما خو د اول هم خوښ وو ځان.

دا چې داسې شیطانت یې کاوه او غوښتل یې ما پعذابه کړې، راته جالب ښکارېده! هغه هېڅکله داسې شیطانت نه کاوه، البته موږ هېڅکله تر شیطانت رسیدلو هم نه، موږ تل رښتینې نرۍ کې یوه خبره د کرارۍ کول خو دویم د جنګ، نو دریمې خبرې ته وخت نه رسېدو چې وغواړې شیطانت او ساتیری وکړی!

— ښه نو زه به لاړه شم نور.
فاتح څو شېبې راوکتل بیا یې کرار وپوښتل: په رښتیا نرۍ کې هم ستا ژوند داسې تېر کېږي؟
د هغه په داسې ناڅاپې پوښتنې په ګنګس انداز مې وپوښتل: څنګه؟
فاتح د حویلۍ شاوخوا وکتل، خپل پر پښه یې ځمکه ووهل او کرار یې وویل: داسې، د څلور دیوالونو شاته! درسته ورځ یا د دیګ پوخ کولو حال کې یا دې ورور ته څه راوړه یا هغه ته، یا د مور کار کول یا د پلار!

څو شېبې خاموش شو بیا یې وویل: نه پوهېږم زه داسې احساس لرم یا که د رښتیا هم داسې خوفناک ژوندچ لرې ته؟

ځو شېبې خاموش شوم، زما ژوند همداسې وو ځنګه چې فاتح بیان کړو درسته ورځ همدغه زما کار وو، البته انسټیوټ ماته ډېر ښه وو هلته په درس ویلو او یو ځو انجونو لیدلو او خبرو کولو مې زړه خلاصېدو، زما چې خاموشې اوږده شوه هغه را غږ کړل: چیرته لاړې؟
– هېڅ همدلته یم..

بیا مې یاد ته راغلل چې دې هم د هغه کسانو د ډلې ځخه وو چې تل یې غوښتل ما د کور د دیوالونو شاته وساتې، په پوسخند مې ورته وویل: دا لا ستا سره مراعات کېږي ځکه د ځان وژني کوښښ دې مثلا کړې وو، او دوي درسره نرمه رویه کوې کنه دا زندان چې تا او زما کورنۍ په دې ۲۳ کلونو کې زما لپاره جوړ کړې وو د دې ځخه زیات دردناک دې، جناب فاتح خان.

زما په خبری د حیرت ځخه د هغه سترګي خلاصې شوي او کرار، کرار یې تندی تروش شو، غوښتل یې چې څه ووایې خو ما ورته اجازه ورنکړه او په تنده لهجه مې رویل: زما ډوډۍ خوړل، ویده کیدل، ویښ کېدل، خبري کول، او هر څه پر یو چوکاټ دې، زه حتا نشم کولې خپل په کور کې خپل په کوټه کې په لوړ غږ لا وخاندم! ځکه چې ...

د هغه حیران سترګو ته مې وکتل او ومې وی: ځکه چې زما لوړ غږ حرام دې! زما تګ حرام دې، زما خبري کول حرام دی، زما تعلیم کول حرام دې، حتا زما ....
داسې حال کې چې سترګې مې د اوښکو را ډکېدي په ستونزه مې وویل: زما خپل په خوښه واده کول لا حرام دې.

دا خبری مې وکړل او مخ مې ورځخه وګرځه وو، غوښتل مې لاړه شم، کرکه لرم له دې چې بیان کړم زه د دوي په نظر یوازې یو د نیاز رفع کولو، کور پاک کولو، او د ماشوم راوړلو فابریکه ښکارم او بس، ولې دوې نه درک کوې چې زه هم انسانه یم! زه هم زړه لرم، خواهش لرم، امید لرم، هیله لرم، ولې ما نه درک کوې؟ اخر ولې؟ لا

دروازي ته نه وم رسيدلې چې لاس مې د شالخوا کش شو، مخ مې چې ور وګرځوه نو هغه مې خپل و مخ ته په تروش تندی وليد چې په دروند غږ يې راته وويل:

فاتح- دا چې کله ناکله يو موضوع تر يو حده بيان کوي هغه هم په نا معلوم توګه او په کرکې باندې، او بيا سر لاندې اچوې او روانه کېږې دا کار دې ډېر غلې دې. ستا دا کار د دې لځايه چې ستونزه حل کړې لا پسې هغه ستونزې زياته وې! ته بايد ما ته خپل د ځو شيبو کړې خبرو يو، يو ځواب راکړې ...

بيا يې زما لاس نور هم کلک ونيو او ويې ويل: د يوه، يوه ويل شوې لفظ ځواب درځخه غوارم، دا ژوند نه يوازی ستا دې او نه هم زما! دا زمونږ دواړو ژوند دې ...
زما لاس يې خوشې کړو د عادت مطابق يې غوښتل چې خپل ويښتيانو کې لاس کش کړې، خو کله چې پوهه شو خپل جسم کې نه دې نو کرار يې ځو ځله ځمکه پر پښه ووهل او ويې ويل: زه د رښتيا تا غوارم بلقيس.
را ويې کتل او په کلک لهجه يې وويل: او دا غوښتل د يو يا هم دوه ورځو لپاره نه دې، زه د ټولو عمر لپاره مې تا غوارم چې راسره اوسېږې.

په حيران نظر مې وروکتل چې فاتح په همغه جديدت وويل: زه غوارم ستا سره يوه کورنۍ جوړه کړم، يو ژوند پيل کړم، خو د دې ټولو خبرو مخکې مونږ بايد لومړې دا نا ويل شوی خبري او ستونزي حل کړو، ستا زړه له څه ډک دې بلقيس؟ پر تا کوم ظلم شوې چې ته داسې په کرکه د هغه يادونه کوې؟

ځو شيبې خاموش شو بيا يې وويل: دلته نه کيږی، نغوارم ټول خبری مو د خوب او خيال په نړۍ کې اوسيږی غوارم مخامخ درسره خبرې وکړم په حقيقی نړۍ کې.

د هغه په دی خبره په پوسخند مې وويل: لکه هغه بل وار پشان؟
زما په خبرې د هغه تندی تروش شو او ويې ويل: انسان واجب الخطا دې! ما لومړۍځل غلطي وکړل خو زه داسې کس نه يم چې خپل يوه غلطي دې دوه ځل تکرار کړم، زه نن لومړۍ پلار مې ستاسو کور ته دراستوم ترڅو زمونږ د واده په اړه

ستا د پلار سره خبري وکړې، همغه وخت زه هم ستا پسې درځم ترڅو موږ بيا په ګډه خپل د ژوند په اړه خبرې وکړو!

***

سهار همغسې وشول څنګه چې فاتح خوب کې راته ويلې وه، لومړې کاکا راغلو د واده نيټې ټاکلو لپاره او بيا فاتح! د فاتح په ليدو دومره حيرت چی ما وکړو شايد هغه خوب کې لا نه وو کړې خپل پر ليدو! فاتح همغه کالې اچولې وه کوم چې ما ورته خوب کې انتخاب کړی وه! همغه رقم يی ږيره او ويښتيان جوړ کړې وه حتا ساعت او ګوتمې يې هم اچولې وه! په ګنګس انداز موټر کې کښېناستم او داسې حيرانه، حيرانه مې ورته کتل چې هغه په خندا مخ راواړو او ويې ويل: که خبر وايې دا بېول کالې اچول او ږيره اصلاح کول دې خوښيږي نو د اول مې همداسې کول ترڅو ته داسې راوګوري.

د هغه په شيطانه لهجه د شرم څخه سره شوم او ژر مې ورڅخه نظر واخيست، فاتح موټر د همغه آشنا هوټل څنګ ته ودره وو، همغه هوټل چې ما نه په دې نړۍ کې ورڅخه ټوټۍ وخوړل نه هم خوب کې ...
فاتح- يو دوه دقې په تمه شه زه ژر راځم.
فاتح دا خبره وکړل او د موټر څخه ښکته شو، څو دقې وروسته د لرې څخه مې ولېد چې د هوتل راووت او د هغه بل ځل پشان يې لاسونه ډک د خوراکي شيانو څخه وه، موټر ته راپورته شو او خپل د کور خوا ته روان شو، همغه کور چې زه دوه ورځې مخکې خبره شوې وم چې د فاتح کور دې.

دا ځل د لومړۍ ځل پشان دومره وېرېدلې او ګنګسه نه وم، فاتح راته د کور کليانې راکړل او خپل يې موټر قفل کړو ما د کور دروازه خلاصه کړه او د ننه ولاړم، کور شيان د همغه ورځ پشان وه او کوم خاص بدلون پکې نه و رامنځ ته شوي، البته

يواځې يوه نالې پکې اضافه شوې وه سره د يو سپين پرده چې پر کړکۍ غوړېده! داسې حال کې چې هغه ځل کړکۍ پرده نه درلود.

فاتح د کښېناستو ست وکړو او ما هم بغېر د څه ويلو پر نالې کښېناستم، فاتح و ماته مخامخ په فرش خپل پټو هوار کړو او کښېناست، ټوله څهره يې راته بدل، بدل ښکارېده داسې ناشنا غوندي، هغه زما ومخ ته خوراکې شيان کيخودل او په نرمه خندا يې وويل: که نن راباندې هرکار وشو ټولو ته وايم بلقيس دومره راوکتل چې نظر يې کړم.

د هغه په داسې شيطانه لهجه د شرم څخه سره شوم او سر مې ښکته کړو، چې د هغه د خندا غږ نور هم پورته شو، د څو شېبو وروسته په بيحد محترمانه لهجه يې وويل: ښه نو اغلې بلقيس لومړۍ خو مننه چې خپل ارزښتمند وخت دې ماته راکړو ترڅو يو دوه دقی خبري وکړو، که څه هم ستا سره خبرې کول ډير شيرين دې خو لومړې به يوه ګوله ډوډۍ وخور البته که ستا خوښه وې ميرمن.

زه خو لومړۍ د هغه داسې څهرې حيرانه کړې وو او اوس د هغه داسې محترمانه خبرو بيخې حک حيرانه کړم، تر دې حده چې بې اختياره مې له خولې ورته ووتل: فکر کوم د خوب نړۍ مو بدله شوې! او اوس د يو خوب لځايه په رښتينې نړۍ کې هم خوب وينو؟

زما په خبره هغه په لوړ غږ وخندل، او خندا خندا کې وويل: يعنې زه تاته دومره بد انسان ښکارېدم چې اوس زما په دومره لږ توجه ته فکر کوې خوب وينې؟

هېڅ مې ونه ويل نه پوهېدم اخر ووايم څه؟ هغه هم نور موضوع کش نکړل او ماته يې اخيستلې خوراکې شيان رامخکې کړل ترڅو ډوډۍ وخورم، په همغه ګنګسه او حيرانه حالت مې يو څو ګولې ډوډۍ وخوړل او لاس مې ونيو هر څومره چې فاتح ټېنګار وکړو خو ما ورته ووېل نور نشم خوړلی بس دې، زما د لاس په نيولو هغه هم لاس ونيو او خپله يې کرار کرار شيان ټول کړل د دې وروسته چې شيان يې ټول

کړل نو ماته مخامخ کښېناست او په کرار او خاص انداز داسې حال کې چې زما په سترګو یې سترګې ښخې کړې وه وپوښتل: ښه نو اوس راته ووایه ستونزه دې څه ده؟ او ولې دې هغه خبرې وکړل؟

د هغه په داسې لهجه خوله مې بنده شوه او نه پوهېدم څه ووایم.
— ه... هغه ... هغه ...
فاتح- صبر زه یې درته اسانه کړم تا ماته وویل: "څکه چې زما لوړ غږ حرام دې! زما تګ حرام دې، زما خبرې کول حرام دی، زما تعلیم کول حرام دې، حتا زما خپل په خوښه واده کول لا حرام دې." ښه دا راته ووایه چې ستا لوړ غږ چا حرام کړې؟ او په کوم ځای کې حرام کړې؟

زما خوله د هغه د داسې دقیقې حافظې څخه خلاصه پاتې شوه، ده څنګه زما د خولې وتلې الفاظ بغیر د څه کمې او زیاتې څخه پوره د حفظ څخه زده کړې وه؟ خو هغه بغیر له دې چې زما حیرت ته پام وکړې یو ځل بیا په پوره جدیدت وویل: سم په تفصیل سره راته ووایه چا تاته ویلې چې ستا لوړ غږ حرام دې؟ او په څه دلیل یې دا خبره درته کړې؟

زما خاموشې چې اوږده شوه هغه لږ رانږدې شو او داځل په دومره جدیت یې خپل پوښتنه تکرار کړل چې ما بې اختیاره خوله خلاصه کړه او ومې ویل: زما د شعر او شاعرۍ سره زښت شوق او مینه ده.

زه لږ خاموشه شوم چې هغه رانږدې شو او خپل سر یې "د سمده بیا؟" پشان وښوراوه چې ما په بند بند ژبه وویل: یو... یوه ... و.. .ورځ مې ځان ... سره همداسې یو ... زده کړې لنډې ویلو ... خپله کوټه کې چې .. چې پلار مې راغلو او راته یې کنځل وکړل.. ویل یې پر .... پر ... حیا دې لعنت شه ...

د دې خبرې سره سم مې د سترګو څخه لومړۍ څاڅکې د اوښکو وغورځېده چې د هغه تندی تروش شو خو لا هم په تمه وو چې زه خبره وکړم ...

– ویل یې غږ دې راښکته کړه ... چې ... چې نامحرم یې اورې ... ستا غږ حرام دې ...

فاتح په همغه تروش تندې وویل: او دا چې وه دې ویل تګ دې حرام دې؟ څه مطلب؟ چیرته تګ دې حرام دې؟

دا چې بغیر له دې چې زما حالت ته وګورې، لګیا وو خپل حساب کتاب یې راڅخه اخیست سخته غوسه راتله، خو له یوې خوا خوشحاله وم! فکر مې کاوه یو چاته دومره ارزښت لرم چې زما د یوې، یوې خبرې د دلیل پسې ګرځې، د هغه انتظار مې چې ولېد خپل اوښکې مې پاکې کړل او په ژړغونې غږ مې وویل: وای ښځه دې کور کې لا داسې نه ګرځې چې د پښو غږ یې بل سوک واورې ځکه حرام دې، نو ځکه مې وویل زمونږ تګ او ګرځېدل لا حرام دې.

فاتح څو شیبې په ځېر،ځېر راوکتل او بیا داسې حال کې چې خپل د ږېرې څو ویښته یې پر ګوتو پېچل ویې ویل: عجیب ده! دا چې ستا ټول خبرې 99% سلنه ماته بې منطق ښکارې.
د هغه په دې خبره زما سترګي له حیرت خلاصې شوي او همدا چې جنګ لپاره مې خوله خلاصه ول هغه خپل لاس زما مخي ته ونیولو او د خبرو کولو څخه یې منع کړم او ویې ویل: دومره زه غوږ شوم تاته، یوه دقه ته راته غوږ شه.

په غوسه مې خوله بنده کړه چې هغه په کراره او نرمه لهجه وویل: ګوره زه درسره دا خبرې چې ته وا کړل تر زیاته حده منم، یعنې په دې څو روځو کې مې خپله تجربه کړل په خوب او خیال کې، نو ځکه تر زیاته حده دې درک کوم، خو دا چې جنګ کوې او د خدای د رحمتونو څخه هم انکار کوي نو دا غلطه خبره ده، ستا غږ حرام نه دې خو ستا غږ باید په پرده کې اوسیږی، دا خبره نه زه درته وایم او نه هم درته پلار دې

وایې، بلکې دا خبره درته اسلام کوې، ستا غږ عورت دې ته نه پوهېږې خو ستا دا نرم او خوږ غږ پر سړیانو څنګه چمونه کوې، تا ویل ستا شاعرۍ خوښېږي!

نو وکړه شعارې و وایه شعرونه زموږ ام المومنین حضرت عایشه رضی الله عنه غټه شاعره وه، تر دې حده چې هغې رضي الله عنه به تل د پیغمبر صلي علیه وسلم غلطي نیول د شعر ویلو وخت کې. نو شعرو ویل تاته حرام نه دې بلکې هم شعر ووایه هم په لوړ غږ وخانده، خو نامحرم مخکې نه ..

ستا پلار کار غلط وو، ځکه هغه ستا پلار دې او ستا محرم، نو که ستا غږ یې اورېدلې وایې کومه ستونزه نه وه، خو خپله خو پوهېږې چې د پښتنو جامعه ده او سړی نه خوښه ي د ښځې غږ دې پورته شې هغه هم بلخصوص د شعر او سندرې ویلو وخت کې. خو زه درته قول درکوم زما مخکې شاعرې وکړه، سندرې ووایه په لــــوړ غږ یې ووایه زه درته هېڅ نه وایم.

په حیرت مې ورته وکتل چې هغه په خندا وویل: ځکه زه دې محرم یم، ستا غږ به د نورو لپاره حرام وې خو زما لپاره حلال، حلال دې لکه د مور شیدې.

او خپل د خبرې سره سم په لوړ غږ په خندا شو، چې ما د شرم څخه سر ښکته واچو، خو هغه بغیر له دې چې زما حالت ته پام وکړې خپل خبرو ته دوام ورکړو او وې وویل: تک دې یاد کړو، نو دې که څه ووایم؟ ګوره اسلام حجاب حکم لومړی سړیانو ته وکړو بیا ښځو ته! خو دا سړي په خبره نه دې زر ځله ورته ووایې د بل چا ناموس ته مه ګوره بیا هم دوي لکه اوړی سپي پشان د سترګو د کونجو ورګورې، نو زما یا ستا د پلار زور خو په ټوله نړۍ نه رسیږی.

نو ځکه تاته وایو حجاب سم وکړه، سم لاړه شه، ترڅو کوم بې ناموس در ونګورې، او ها! دا چې ستا جګې څپلې خوښېږي نو زه یې درته اخلم یو نه چې زر جوړې درته اخلم دلته ...

لاس يې د کور شاوخوا ونيو او ويې ويل: دلته وګرځه،راوګرځه يا که کوم چيرته ميلمنه وې واچوه، خو لارې کې تګ د دې درې لوېښت څپلو سره ستا لپاره ښه نه دې، اصلاً کله تګ کېږي په هغه کې؟ خدای نکرده پښه به دې قات شې او لاندې به را وغورځېږې.

دا چې داسې په خندا او نرمه لهجه يې ځوابونه راکول،که څه هم ځېنې الفاظ يې بې منطقه وه، او زه ورسره موافقه نه وم خو دا چې لهجه يې مهربانه وه مخالفت مې نشو کولې.

فاتح- دا چې و دې ويل تعليم مې حرام دې، نو دا خبره دې لږ څه کليشه يې وه! مطلب د فسبوک او نور خلکو پشان،خو عموماً زه ستا د درس ويلو سره کومه ستونزه نلرم، خو...

بد بد مې وروکتل دا دې نو لغمان چل، لومړۍ زما خبره تاييد کوې بيا وايې خو ... او ټول خبره راته رد کړې.

زما د بد بد نظر په ليدو هغه کرار وخندل او ويې ويل: خو کاش دا انسټيوټ همغسې وايې څنګه چې ستا خيال او فکر دې ورته، ته ډېره معصوم او ساده يې، هلته زر خبري او زر رنګ کارونه نور کېږي د درس ويلو په نوم، اصلاً که دا خبرې ايله هم کړو ته فکر وکړه تا سند واخيست او يو دولتي يا هم شخصي شفخانه کېدې کار پېل کړ، د دې هلک نرسانو او ډاکترانو او همکارانو څخه به راتېر شم، خو د شفخانې پر اصولو به څه وکړو؟ خبره خو يې د روغتون پر اصولو او قوانينو؟

بغېر د څه ويلو مې وروکتل.

فاتح- د شفخانې يو اصول دا دې چې ته به هفته کې يوه شپه ضرور نوکرې يا هم شفټ پاتې کېږي! مطلب يوه شپه تر سهاره به ته شفخانه کې اوسېږي، ما ببخې په نظر کې مه نيسه، اصلاً فکر وکړه ما درته د کار اجازه درکړه، ته راته دا و وايه چې

ستا دا کار به زموږ کورنۍ کې څوک ومنې، چې ته دې یوازې ځان شفخانه کې ټوله شپه پاتې شې؟

خوله مې خلاصه کړه ترڅو ورته ځواب ورکړم، خو هغه بیا اجازه رانکړل او ویې ویل: پوهېږم، پوهېږم اوس د دې فسبوکې او ازاد طبعیت انجونو هغه مشهوره ډیالوګ راخلې چې" که انجونو ته تاسو د درس ویلو، او کار کولو اجازه ورنکړۍ، نو سبا ورځ به خپل ښځه یو نر ډاکتر ته ورښکاره کوې، او هلته به چغې نه وهې چې ولې ښځه ډاکټره نشته؟!" دغه دې ویل کنه؟

د هغه په خبره مې خوله بنده شوه، ځکه زما د زړه خبره یې وکړل ما هم همدا غوښتل ووایم.

فاتح- ګوره ما لومړۍ کې وویل زه ستا د درس ویلو سره ستونزه نلرم، ما و دې خبرو ته ښه فکر کړې، او زه درته بیا هم وایم زه زر کاله وروسته هم په داسې شرایطو تا کار ته نشم پرېخودلې، چې یو نر دې د ډاکټر، سر طبیب او نور بهانو باندی ستا شاته او وروسته شې، ستا په نظر زه شاید یو جاهل ښکارم، شاید هو زه اوسم جاهل! خو زه خپل ناموس د خلکو د خدمت په نوم دوه لاسه دا رقم ځاې ته نشم استولې چې شاوخوا یې وږې لېوه اخوا دیخوا کېږی خو ...

دا ځل مې "خو" ته پرېنخود او په غوسه مې ورباندې خوله خلاصه کړه او ومې ویل: نو ستا په نظر دا ټول ښځې خرابې دې؟ دا چې ډاکټراني دې او د خلکو خدمت کوي؟ دا چې په نیمه شپه ته خپل خور، مور، ښځه ورځغله وې چې هله مریضه ده او مرسته وکړې! او هغوي علاج کوې، ستا په نظر هغوي ټول د نرسانو او ډاکټرانو سره جوړې دې؟ ته څنګه داسې یو فکر کولې شې؟ دا ته یې زموږ تعلیم یافته باسواده! که ته داسې ذهنیت ولرې نو د دا نورو څخه به موږ څه ګیله وکړو؟

هغه بغیر د څه ویلو په تروش تندی راکتل، چې زما طاقت ونشو او بیا مې په همغه کرکه او پوسخند وویل: اه افسوس، له یو باسواده ځوان چې نرۍ لېدلې، خلک یې

لېدلې داسې يو جاهلانه خبره! زما د فکر او تصور څخه وتلې ده، تر اوسه دې ماته اسلام، اسلام ويلو نو هغه اسلام تاته دا نه دې ويلې چې ترڅو مو چې خپل په سترګو يو شئ ليدلي نه وي هيڅکله په اوريدونکو خبرو قضاوت مه کوئ؟

ډاکټري يو ډېر سپيڅلې او پاک مسلک دې، لکه څنګه چې يې نوم سپيڅلي دي همداسې سپيڅلي خلک يې هم روزلي. د هغه په داخل کې داسې شخصيتونه تر سترګو کېږي چې هر يو يې، يو ويښ ضمير، غيرتي وجدان او سوچه فطرت لري، هغوي په کلونو، کلونو زده کړه کړې، خوارۍ يې کښلي، زمونو درد يې خپل درد ګڼلې، او د يو واحد هدف لپاره يې په ګډه ټولني ته د خدمت لپاره ملا تړلې، او هو پاتې شوه زما رشته! نو زما رشته د قابلګي ده، او زموږ بخش جدا دې او هلته نران نه وي پرته له ښځينه پرسنل څخه، او هو بله خبره دا چې ...

د هغه قهرجنو سترګو ته مې په ځېر وکتل او بغير له دې چې د هغه د غوسي څخه د غاښونو چېچلو ته کومه توجه وکړم ومې ويل: او دا چې ته وايې بيرون ټول ډاکټران لکه وږي ليوان دي! دا به تاته ښکارې، خو ته ما نشې درک کولې، ته يوه ښځه نه شې درک کولې او نه پوهېږې کله چې يو قابله يا ډاکټره د يوې دردمندې مور يا خور درد درمنله کوي څومره ثواب ګټي، او څومره د زړه سکون حاصلوي، او هو جناب فاتح خان،که انسان خپله سم وي چې څومره بد خلک يې تر خوا وي هغه خپله تربيه نه هيروي او ځان ساتي، خبره د ذات ده! او الحمدالله زما ذات کچه او خراب نه دې، ستونزه ستا په ذ...

خبره مې پوره شوې نه وه چې د مخ يوه خوا مې وسوځېده او د هغه سره سم هغه د ستونې څخه را ونيولم، د هغه د غوسي څخه ډکې سترګي او راوتلې رګونه د مغزی او سر زه د وېرې څخه تر مرګه ورسولم، ژبه مې د وېرې څخه بنده شوه په رډ،رډ سترګو مې ورته کتل چې هغه په غوسه داسې حال کې چې شېبه په شېبه يې خپل د لاس زور زما په مرۍ زيات کاوه ويې ويل: زما ذات کچه او خراب دی؟ او ستا ذات سم دي؟ بې شرمې! که زما ذات خراب وې خو ستا د هم خراب دې، دواړه

له يوه ذات او تخم يو، که زه خراب يم نو ته هم خرابه يې، پوهېږې ټولو ويل خارجيان خو لاړل خو د هغوي روزل شوې بچې همدلته دي! زه تر اوسه د دغه خبرې په مطلب نه پوهېدم خو نن ...

دومره يې مخ زما د مخ سره نږدې وو چې د هغه د غوسې څخه سا اخيستل لا زما پر مخ لګېدل، لکه يو وحشي حيوان پشان يې ستمې کاوه د هغه د هر ټهرجن سا اخيستلو سره زما زړه درزا پورته کېدل، نږدې وو چې خفه شم دومره يې زما مرۍ په زوره نيولې وه د مخ رنګ مې شين شو او ساه مې نشوه اخيستلې.

فاتح- خو نن پوي شوم هغوي ولاړل خو ستا رقم بې شرمه، پدر لعنتې يې مورِ ته زمورِ په کور کې وروزل، را شنه کړل او مورِ ته يې را پرېښودل، تاسو د خارجيانو پرکټېيانې ..

د دې خبرې سره سم يې زما مرۍ خوشې کړل او زما د جسم څخه پاڅيد، د ستونې د لارې په خلاصيدو په ټوخ وولېدم، هغه په غوسه زما د څنګ پاڅېد څنګ ته کېخودل شوې خوراکې شيانو قوطيان يې پر پښه و وهل، او لکه ليونيانو پشان پر کنځلو لګيا شو، يوه کنځل يې ماته کول، دوه يې ځانته کول، يو يې زما مور او پلار ته کول دوه يې خپل قوم او قبيلې ته کول، تر نيم ساعت لګيا وو د کوټې اخوا ديخوا تلو او کنځل يې کول.

د هغه د داسې حالت په لېدو زه لکه سپې پشان خپل په کړې خبرو پښېمانه شوم، ځان سره مې ويل دا ليونۍ مې ځانته را وپاره وو که همدلته مې مړه کړې ولاکه څوک خبر لا شې، په دې فکر مې ژړا نوره هم زياتېده زما د ژړا په غږ هغه ناڅاپه د کوټې منځ کې و درېد او په غوسه يې راوکتل د څو شېبو وروسته په غوسه ناک او دروند غږ يې وويل: دغه ستا ادب دې؟ دغه ستا تعليم دی؟ دغه ستا هغه دومره من، من او پښتنه يم،پښتنه يم ويل دې؟ ايا ستا تعليم او سواد تاته همدغه در ښايې چې خپل ميړه ته ووايې جاهل خراب ذات والا؟ ها؟

د ها په لورِ غرِ د وېرې څخه زما اوږې وپرېدلې، او اوښکې مې لا په تېزی سره پر مخ روانې شول، هغه څو ګام رانږدې شو چې زه د وېرې څخه د دیواله خواته لاړم، پر دوه پښو و ماته مخامخ کښېناست او ویې ویل: ته ماته ووایه دغه تعلیم تاته ښوونځي او انسټیوټ کې در کول کېده، چې خپل پلار ته بد رد ووایه، که ورور دې یوه خبره وکړل هغه سره خوله واچوه که خاوند دې ستا په خیر باندې هم یوه خبره وکړل ته ځان څخه رېږدې جوړه که او پرتوګ په سر کړه او ورته کنځل وکړه؟ ما درته دا دومره خبرې په مینه وکړل، په عقل او منطق مې وکړل حتا ...

څو شېبې راوکتل او په تاسف یې وویل: حتا غوښتل مې تا کار ته پرېږدم ..

د هغه په دې خبره مې سترګې له حیرت خلاصې شوې، څه یې وویل؟ ویل یې غوښتل یې ما کار ته پرېږدي؟ خو ده خو همدا څو شیبې مخکې وویل زه زر کاله وروسته هم تا هغه ماحول کې نه پرېږدم چیرته چې سرې دې بیا ولې داسې وایې؟ لکه چې زما په پوښتنې پوهه شو چې سر یې وښوراوه او په تروش تندې کرار وویل: تا زه تر بسم الله، الله اکبر پرینخودم لکه یو فا...
خبره یې پرې کړل او په کلک لهجه یې وویل: لکه د یو بې شرمې ښځۍ پشان زما خبره کې را وغورځېدې، کنه ما درته غوښتل ووایم چې زه دومره هم جاهل نه یم چې ستا دا دومره درس حرام کړم او تاته دې اجازه درنکړم ترڅو ورڅخه ګټه واخلې.

په منتظر نظر مې وروکتل څه مطلب؟یعنې څه چې زه دومره هم جاهل نه یم چې ستا درس ضایع کړم؟ ده همدا څو شیبې مخکې ویلې وه کنه چې زه دې کار ته نه پرېږدم؟ نو اوس دا څه لګیا دې؟

د څو شېبو خاموشۍ وروسته هغه کرار وویل: که ما ته کار ته نه پرېږدې اول کې مې درته ویل ضرورت مې دومره بهانو ته نه درلود، زه ستا څخه څه ډارېږم یا ستا د پلار او کورنۍ څخه چې خبره کش راکش کړم ها؟

هېڅ مې ونه ویل یواځې د ژړا څخه په ډک نظر مې وروکتل د مخ یوه خوا مې درد کاوه او پوهېدم چې د دغه وحشي ځناور د لاس نښې دې وربانديې، زما د اوښکو ډک نظر په لېدو یې وویل: زه چې هندوستان کې وم، یوه ورځ ستا پلار زنګ را وواهه او اجازه یې اخیستل ستا د انسټیوټ تلو لپاره.

په حیرت مې وروکتل یعنې څه؟ پلار مې زما د انسټیوټ تلو اجازه د ده څخه اخیستې وه؟

فاتح- کله چې ویې ویل ته زیات ټېنګار کوې، نو څه مې ونه ویل او خبره مې کاکا ته پرېښوده، بیا خبر شوم چې کاکا اجازه درکړې نو همدلته مې ځان سره وویل چې د افغانستان دولتي او شخصي شفخانو ته د کار لپاره خو یې زر کاله وروسته هم نه استوم خو دا پرېکړه مې وکړه چې راځم به او شخصاً به تاته یو ځای نیسم چیرته چې ته وکولې شې یو کوچنې معاینه خانه جوړه کړې او د ښځو سره مرسته وکړې، ترڅو نه دې درس ویل ضایع شي او نه هم زما غیرت ته زیان ورسېږي، او هو ما تاته دا ونه ویل چې هغه انجوني خرابې دي او د ډاکترانو سره یارانې لري.

په ځېر، ځېر یې زما د غمبرې خواته وکتل او په تروش تندې وویل: ما درته وویل د هغه ځای سر طبیب، نرس یا هم کوم یو بل نفر به اراده ورته خرابه شي. ته خپله فکر وکړه زر نارینه هلته کار کوې ټول خو ملایکې نه دي؟ که ستا په نظر ټول فرښتې دي که څنګه؟ یو نه یو خو یې شاید یوه ورځ تاته په بد نظر وګوري، د شهوت او بې ناموسې په نظر وګورې، ته یې زغملې شې؟ دا زه بیخې څه نه وایم دا ته یې منلې شې؟

ګوره کله چې درته وایم ساده یې ومنه زما خبره، ستا د خولې څخه تر اوسه د شیدو بوې ځې، ته د دې نړۍ په قوانینو نه یې خبره دا ډاکترانو چې تا یې دومره خوا ونیول او دومره دې نیک او صالح کړل او د خدای بیخې ولیان دې وګرځول دا اکثریت قصابان دي، دا د انسانانو قصابان دې په زر رقم دروغو او چل او چلبازی یو نفر څخه پیسې شکوی او زر نور حرامیتوب کوې، نه وایم ټول خراب دې. وې به نیم دانه سم هم خو ټول نه دې سم، لکه ته چې طالبانو ته خوله نیسې او وایې طالبان خراب دي او جاهلان او وحشیان دي هغوې کې هم ښه او بد شته هر څېز کې ښه او بد شته هېڅکله یو شې پوره ښه یا پوره بد نشته، مورې انسانانو هم پوره ښه او پوره بد نه یو مورې نیکي او بدي دواړه لرو.

لږ خاموش شو بیا یې زما د مخ خوا ته راوکتل او ویې ویل: وګوره څه دې وکړل. په همغه حال کې مې بد بد وروکتل، وهلې هم زه یم بیا وایې څه دې وکړل؟ هغه لږ رانږدې شو او داسې حال کې چې خپل لاس یې زما د غومبرې خواته راوړ کرار یې وویل: ګوره تا تعلیم کړې ما هم ستا د تعلیم قدر کړې، ته کار غواړې ما هم درته قول درکړو چې یو ځای به نیسم او تاته به شخصې یو معاینه خانه جوړه وم، چیرته چې ته وکولې شې د یو څو نور انجونو سره د ښځو سره مرسته وکړې.

لاس یې زما پر مخ کش کړو چې ما ورڅخه مخ وګرځه وو او د سترګو څخه مې اوښکې لا پر بهېدو شول چې هغه په تلوار وویل: وبخښه.. باور وکړه دا زما لاس کې نه دې کله چې تنده لهجه کوې، کله چې زما خبرې نه اورې، بې اختیاره مې درباندې لاس پورته کېږي.

ورومې کتل د پخوا څخه لږ ارامه ښکارېدو، د هغه ارامه لېدو باندې بیا مې زړه وکړو او په کرکې مې وویل: پر ښځې باندې لاس پورته کول د بیغرته سړي کار دې.
هغه خپل لاس زما پر مخ کوم ځای چې خپیړه راکړې وه، تېره وو کله چې زما خبري واوریدل نو ویې ویل: کومه ښځه چې ژبه یې لکه مار غوندې وې او نیش لګوې د هغه د ادب کولو لپاره وهل اخرې چاره ده.

– زما ژبه لکه مار نه ده، زه نیش نه لګوم. تا زما حق کې بې انصافې کړې او دا ..
خپل و مخ ته مې اشاره وکړل او ومې ویل: دا یې لومړۍ ځل نه دې هغه ځل دې د دوه شعرونو په سر ووهلم، ورټلم، او زر رقم تهمتونه راباندې ولګول، او اوس..
اول خبره تا غلط پیل کړل..

فاتح- تا اجازه رانکړل مکمل یې کړم.
په پوسخند مې وویل: ته چې اوس زر ځله هم ځان په اب زم زم پرېوي او قسمونه واخلې بیا هم زه ستا په خبرو باور نلرم، ته فکر کوې تا وویل زه درته معاینه خانه جوړه وم، نو زه به وزرې وکړم او الوتنه به وکړم؟ چې هله خاوند مې راته شخصي روغتون جوړه وې؟

په پوسخند مې خپل خبره پوره کړل: تا چې 23 کالو کې و ماته یو مات بنګرې وانخیستلې شو اوس غوارې وماته شخصي روغتون جوړ کړې؟

زما په خبرو د هغه تندی تروش شو او ویې ویل: ما تاته میاشت په میاشت پیسې دراستول، د راتلو وخت کې مې درته ډالۍ واخیستل خو تا..
خبره مې ورپرې کړل او ومې ویل: تا ماته یوه روپې هم نه ده راستولې او هو پاتې شول د ډالۍ خبره هغه سپینه جوړه پنجابې کالې یاده وي؟

فاتح په حیرت راوکتل، چې ما په تریخ مسکا وویل: هغه جوړه کالې ستا مور ورکړې وه روقیه ته!
مسکا مې لا پسې ترخه شوه او ومې ویل: ما د هغې په ځان د اختر پر ورځ ولېدل، په خوشحالې ویل دا راته فاتح جان راستولې.

هغه ورځ مې یاد ته راغلل چې روقیه او د فاتح خویندو څنګه پر ما ملنډۍ وهلې وه، او بیا مې د ده اوسنې کار چې زه یې په څپېړۍ ووهلم رایاد شو. په کرکه مې وروکتل نه پوهېږم زما سترګو کې هغه څه ولېدل چې په تلوار یې وویل: داسې ماته مه ګوره.

– ته کنځل کوې، رټل کوې، تهمت لګوې، وهل کوې، بیا هم امید ساتې چې درته په مینه وګورم؟ تا ماته وویل راشه خبرې وکړو او بیا دې وهل پیل کړل، تا کوم د میني کار کړې چې زه درته په مینه وګورم؟
فاتح زما لاسونه خپل لاسونو کې ونیول هرڅومره چې کوښښ مې وکړو خپل لاسونه ورڅخه جلا کړم اجازه رانکړل او ویې ویل:

فاتح- ګوره ... ګوره دا خبری مکوه چې کرکه درڅخه لرم، او بد مې درڅخه راځي،او تا زما حق کې کوم د میني کار کړې؟

زه پوهېږم زه خپل ملامتي منم، خو ته یې هم ومنه! تا ځان داسې نیولې لکه چې بیخې غلط کار دې نه وې کړې او دا ټول غلطي زما ده، ته دا درې ساعت کېږي لګیا یې زما حق، زما حق، او زما حقوق او زما حقوق، دا موږ حق نلرو؟ دا ټول حقونه ستاسو ښځو دي؟ ګوره زه ستا څخه په عمر کې پنځه کال مشر یم، یعنې ته نړۍ ته نه وې راغلې ما پنځه کاله دې مردار نړۍ کې تېر کړې وه. ګوره ته د ورځې یو ساعت شاید بهر لاړه شې د یو کار لپاره، خو زه ۲۴ ساعت بیرون یم، زه دا ټول خلک داسې په رسمیاتو او داسې په زبر او زیر پېژنم چې تا به هېڅکله خیال کې لا نه وې لېدلې.

دا نړۍ هغسې نه ده، دا ډاکتران چې تا ماته داسې مفتیان او قاریان او اولیا د خداې کړل دا داسې نه دي،په قسم که دا رقم وې، که زما په خبره باور نه کوې زه به درته په قران لاس کېدم او قسم به واخلم چې دا ټول داسې نه دي څنګه چې ته فکر کوې، ها! دا رقم درسره منم چې ځینې انجونۍ شاید روغتون کې کار کوې او د هغوي سر څوک دومره غرض نلرې، او د هغه دلیل دا دې چې د هغه انجونو پلار، کاکا، ورور، ماما، خاوند یا هم کوم بل خپلوان هملته دې د سرطبیب په شکل یا ډاکټر، نرس یا هم یو بل مرګ او درد په شکل هلته موجود دي وظیفه کوې یا کورنۍ کې یو دوه ډاکتران دې او فامیلي د نور ډاکترانو سره شناخت لرې نو د هغوي په خاطر دا جنۍ باندې نظر ساتې او په هغه ماحول کې چې سرې دې د دې جنۍ سره مخامخ کوم کار نه لرې او کوم غلط سوچ نه ورته ساتې.

ځکه پوهېږي چې دغه جنۍ د فلانکي ډاکټر یا سرطبیب یا مدیر خور ده، لور ده، وریره ده، خورزه ده، یا کوژدن ده یا بل بلا بتر ده، نو په هغه دلیل ورته څه نه وایې، خو کوم انجوني چې هېڅ واسطه شاته ونلرې او کوم شناخت ونلرې هغوي چې کله لاړ شې په سلو کې د 98% سلنو سره داسې خبرې پیښ شوي چې ویل یې لا بده ده. اصلاً دا ټول دې سم وې دا د روغتون ډاکټران دې سم، د روغتون مدیر او رئیس دې سم، اصلاً ستا په خبره د روغتون ټول پرسونل او کاروکونکي دي سم، دا ټول دې ملایکي، ته فکر وکړه د یو مریض سره یو سړی راغلو او هغه سړي بد سترګه مردار وو او هغه تاته یوه خبره وکړل ستا سره یې په یو موضوع خوله واچول، یو کنځل یې درته وکړل ...

خاموش شو بیا ځان سره د شونډو لاندې لګیا شو: اه څنګه دې پوهه کړم، سنګه دې پوهه کړم؟ ولې نه پوهېږي، ولې نه پوهېږي؟

بیا یې ماته مخ کړو او ویې ویل: ګوره وظیفه اخیستل په افغانستان کې ډېر مردار شرایط لرې، زه درته خپل ځان یاده وم زه چې نر یم زه چې کله وظیفي پسي ځم نو زر رقم داسي بنې اسرائیلې، کفري شرایط راڅخه غواړې چې مجبور واسطه ولګوم شاهید راوړم، پیسي ورکړم او خلاصه باید زر رقم 420بازی وکړم، هغه هم داسې حال کې چې زه د خارج څخه ماسټری سند لرم، ته فکر وکړه هغه وخت ته چې جنۍ یې او سند دې..

په پوسخند یې وویل: ستا سند چې دوه کلنه قابلګي ده! تاته به څه کار درکړې؟ ته لاړه شه ورته ووایه زه کار غواړم او دوه کلنه د قابلګي سند لرم، هغه هم د یو شخصي انسټیوټ څخه چې بیخې انسټیوټ لا په حساب نه راځې، ته د دې سند سره لاړه شې، پوهېږي ستا د سند په حساب ستا وظیفه د روغتون پاک کارې ده، خو!

تندې تروش کړو او ویې ویل: خو د دې لپاره چې جنۍ یې، ځوانه یې، شاید د یو خدای ناخبره ډاکټر د لاس لاندې نرسه دې کړې او هغه به دربانديې فرمایشات کوې دا

چاقو راکړه دا قیچي راکړه، دلته لاړه شه او هلته لاړه شه، اصلاً ته ماته دا ووایه چې زه ستا لپاره بد غوارم؟ یا ستا مور او پلار ستا لپاره بد غواړي؟ ګوره زه چې یو شې وایم یو خبره کوم ستا د خیر لپاره یې کوم نه ستا د بد لپاره، دا چې زه تا منع کوم د هر ځاې تللو څخه د ایله خبرو یا ایله کارونو څخه دا زه ولې کوم؟

بغیر د څه ویلو څخه مې وروکتل پوهېدم اوس غواړې د تل پشان ووایې ځکه ته زما ناموس یې زما ښځه یې، او همغسې هم وشول هغه وویل: ځکه چې ته زما ناموس یې، زما ښځه یې، زه پر تا غیرت لرم نغوارم د یو مردار، هوس باز سړی سترګې دې پر تا ولګېږي، زه ولې دا غیرت او دا قیدګیری او سختګیری په نور کاکا لورګانو نه کوم؟ ولې د خپلوانو په نورو انجونو نه کوم؟ ماته وګوره قسم درته اخلم که خدای نکرده خدای دې ونکړې که مثال د خبرې زه ستا خور یا خپل د کاکا بله لور د یو بیګانه هلک سره وګورم ولاکه ورته څه لا ووایم!

په حیرت مې وروکتل چې هغه په بې پروا یې وویل: ځان سره وایم پر ما یې څه؟ ورور لري پلار لري، خاوند لري، هغوي دې فکر وربانديې وساتې پر ما یې څه؟ خو ته زما ناموس یې زه درته نه وایم چې ته زما مال یې، ځکه چې ستا خبره ته هم انسانه یې او حق او حقوق لری، خو ته زما ناموس یې زه ستا پر سر ستا د حیا او عزت په خاطر هم یو نفر مړ کولې شم او هم مړ کېدلې شم. ته پوهېږی نکاح په څه معنا؟ نکاح مطلب ستا ښه او بد زما پورې وتړل شې، هره خبره چې پر تا مربوط ویې د نکاح وروسته پر ما هم مربوط شې، ستا فکر بیحد سر سرې او ماشومانه دې، ته لکه خارجی فلمونو او سریالونو پشان فکر کوی.

ته د یو کار اخر پاې ته نګورې ته حتا خپل د خبرو پاې ته لا نګوری. تا ځان سره یو پلان جوړ کړې وو چې درس به وایم کار به کوم، سهار به ځم روغتون ته او ماښام به راځم کور ته، ته ماته وایه ژوند داسې کېږي؟ زه نه وایم چې ستا پلان خراب دې خو پلان فکر او ذهنیت دې مشکل سل په سلو کې لرې، تا درس وویل ښه کار دې وکړو نوش جان دې، ته غواړې کار وکړې، د هغه روغتون د دننه ستونزو څخه که راتیر شو

ته فکر وکړه موږ واده وکړو او زه به سهار په شپږ بجو روان یم وظیفی ته، او ته به هم د سهار په شپږو بجو روانه یې وظیفي، ته زه به هم د شپي اته بجي کور ته راځم او ته به هم دشپی اته بجې کور ته راځې، ستا په نظر دغه ژوند شو؟ دغه زندګي شول؟ زه د کور ځم چې کار وکړم خپل کورنۍ ته یوه ګوله حلال رزق راوړم، ته هم ځې چې پیسي نه .. پیسي نه ..ته ځې وظیفه کوې چې ستا په خبره د خلکو خدمت وکړې.

د خلکو مرسته وکړې، تخو ان شاءالله اسلام منې؟
داسې بد بد مې وروکتل چې هغه وویل: د دې نظر پر کولو دې مطلب هو منې، نو اسلام کې پر تا اول د خدمت حق د چا دې؟
نظر مې ورځخه واخیست پوهېدم غواړې څه ووایې.
فاتح- ها زما خوا ته وګوره اول په اسلام کې پر تا د خدمت حقدار څوک دې؟
خپل ځان ته یې اشاره وکړل او ویې ویل: اول حق زما یعنې ستا د خاوند دې، ته چې زما حق ادا نکړې ته که دا ټول نړۍ د دې ټول افغانستان د ښځو درملنه وکړې او هغوې په تهجد په ویښه او ناسته درته دعاګانې وکړې بیا هم ولاکه د جنت بوې لا احساس کړې.

خوله مې خلاصه کړه ترڅو ورته ووایم "چې ښه ده د جنت ټېکټونه هم ته ویشې" خو اجازه رانکړل او ویې ویل: داسې ماته مه ګوره زه درته حق وایم البته که حق منې، ستا هغه ټول خدمتونه هسې باد پر هوا دې ولاکه د غنم اندازه هم ثواب ویسې ترڅو چې زما زړه رضا نه وې. اسلام ته ګوره لږ د هغه حقوق زنان څخه را ووځه اسلام ته وګوره، زه درته زر ځله نور هم وایم زه ستا د درس ویلو سره مخالف نه یم، زه ستا په کار کولو مخالف نه یم، خو زه وایم دا ټول په چوکاټ کې په یو نظم، په یو اصول کې، زه زر کاله وروسته هم تا و داسي روغتون ته نشم استولې د کار لپاره او نه دې هم هغه ځاې استولې شم چې سهار په شپږو لاړه شې او د ماښام په اتو راشې.

شاید ستا خبره صحیح وي زه به یو جاهل انسان اوسیږم ځکه زه نه سم کولې تاته ووایم: ګرانې ته لاړه شه کار ته او زه به درته کور پاک کړم، لوښي ومېنځم او که ماشوم مو درلود نو هغه به هم زه ساتم، ځکه زما ښځه د خلکو خدمت کوي.

نا څاپه غوسه شو داسي لکه چې زه د رښتیا سهار تللې یم کار ته، او ده کور پاک کړي، لوښي مینځلې، او زموږ هغه نه پیدا شوي ماشوم یې هم کرار کړي؟
فاتح- دا خدمت دې زما سر وخورې دا روشنفکرې دې زما سر وخورئ.

***

د هغه دومره خبرو، جنجالونو، وهلو وروسته موږ دواړه هېڅ پایلې ته ونه رسېدو او د هغه بل ځل پشان فاتح په تروش تندي او زه په مات زړه د هغه موټر کې ناسته وم او دکور خواته روان وو، نه پوهېدم څه وکړم؟ فاتح درې سوه کتابه نصیحتونه راته وکړل خو یوه خبره یې هم زما په زړه ونکړل، کاش د نصیحت لځایه په مینه یوه خبره راته کړې وایې، کاش د وهلو لځایه په مهربانه لهجه ویلې وایې، کاش د دې لځایه چې په منطقي او اسلامي توګه راته خو، خو ووایې په مینه یې راته یو خیالي !نرۍ جوړه کړې وایې، کاش خپل فکر او ذهنیت یې راته نه وایې ویلې

یوازي خندلې وایې لکه څنګه چې هغه اول کې زما خبرو ته سر ښوراوه او ویل یې هو ته شاعرې وکړه زه درته غوږ نیسم او زه درته جکې څپلې اخلم او زما مخکې وګرځه، کاش لږ په مینه یې سر خلاصیدو او له دې لځایه چې بحث وکړې شاعرانه توګه ویلې وایې زه به دې مریض شم ته مې طبابت وکړه!

د دې خبرې سره سم مغز مې راته وویل: ستا رشته قابلګي ده! نو ته به څنګه دهغه علاج وکړې؟ هغه خو څه ماشوم نه دي په نس؟
تازه چې خپل دې خبرې ته مې فکر وکړو نو خندا مې راغله، یا الله لاړم لیونۍ شوم خپل ځان سره خبرې کوم؟ او خپل هم ځانته دلیلونه راوړم؟ او هو زما هوښیاره

مغزه زما مطلب دا نه وو چې دې مريض شې يا هر بل مرگ ما مطلب داسې وو چې د جنگ لڅايه دلدارې راکړې، زه خپله د هغه په دې خبرو پوهېدم، ما پخپله خپل دا نمونه قوم پېژندانه.

زموږ ټول قوم کې يوه جنۍ تر دولسم ټولگي درس لا نه وو ويلې انسټيوټ ويل او کار کول خو لرې خبره، په ټول قوم کې زه په بې شرمې او ژبه ورې مشهوره وم! ځکه زه لومړې جنۍ وم چې ښوونځي مې خلاص کړو، زه لومړۍ جنۍ وم چې انگليسي کورس ته لاړم، زه لومړې جنۍ وم چې فسبوک مې جوړ کړو، هو زموږ ټول قوم کې جنۍ فسبوک نه درلود لومړۍ ما جوړ کړو اول خو ټولو راپسې بد رد وويل، خو وروسته ټولو جوړ کړل حتا د دغه جناب چې تندی تروش نيولې ټول خويندو يې ځلور، ځلور اکانټونه جوړ کړل ما خو لا يو جوړ کړو، او هغه هم قسم پر خداې خپل د يوازينې کار څخه چې تر اوسه پښېمانه يم همدا فسبوک جوړه ول وه.

ما خپل فسبوک بيرته ژر خراب کړو، البته داسې ژر هم نه يو څه لږ قدرې شيطنت مې وکړو يو د هلکانو په نوم مې اکانټ جوړ کړو، خو زه په درس ويلو شوم او فسبوک راڅخه پاتې شو، خو د ده محترم خويندو، دهغوي په ياد راوړلو په شونډو مې پوسخند راغلو زړه مې غوښتل ورته ووايم جناب باغيرت صيب ته چې دومره سينه ټکوې او ناموس او غيرت واې، ايا ته خبر يې خور دې په فسبوک کې سل دانې يارانې لرې؟

ما د شيطنت خپل د هلکانو په اکانټ "گل اغا شيرزی" باندې ورته مسج وکړو، سلام څنگه يې ښکلۍ؟ البته تر اوسه پښېمانه يم د کوم خوا ښکلۍ وه چې ما داسې خبره وکړل؟ خو غوښتل مې د هلکانو پشان لهجه وکړم! او باور مې نه کيدو همغه دقه يې ځواب راکړو او د هغه څخه لا حيرت ناکه خبره دا چې په يوه هفته کې مې گپ ورکړو او عکس مې ورڅخه واخيست! يعنې دا جناب باغيرت صيب خور څخه ما د يو هلک په دروغجن اکانټ باندې عکس واخيست؟ د عکس راستولو وروسته د هغې لڅايه زه و ويرېدم ټول فسبوک مې خراب کړو او ترننه بيا نه يم تللې فسبوک ته.

البته د الهام خبره فسبوک نه! فساد بوک، د رښتیا هم چې فساد وو، یعنې هلته ما داسې خبرې واوریدل او پوهه شوم چې حد یې نه درلود. یعنې په دې خبرې فاتح خبر دي چې خور یې داسی یارانې لرې فسبوک کې؟ ور ومې کتل نه امکان نلرې چې خبر اوسیږي، دي دومره تریخ او وحشي انسان دې که خبر شوی وایې اوس له وخت یې پر ګل پرې قیامت جوړه وو، یعنې ورته ووایم؟ که مثلاً ورته ووایم جناب فاتح خان با غیرت صیب چې هر دقه سینه ټکوي او د غیرت خبري کوې لاړ شه خپل خور درکنټرول کړه چې ټول کابل سره یې عکسونه دې.

نه که داسې ووایم اول شک یې پر ما راځې چې زه څنګه خبره یم؟ او که زما د هغه "ګل اغا شیرزی" د اکانټ څخه خبر شو بیا ماته مصیبت جوړېږي، او بل دا چې دومره وحشي دې چې امکان لرې ګل پري مړه کړې! یعنې ده چې زما دوه خبرو باندې داسي تند ریکشن ښایې او وهې مې، که خپل د خور د کارونو څخه خبر شې همداسې به یې پرېږدي؟ زړه مې راته ویل بلقیس هسې د ضد له لاسه داسې کار مکوه چې اخر پښېمانتیا یې تاته پاتې کېږي، زه په همدي فکرونو کې وم چې د موټر دننه د راډیو پر غږ پر خود شوم.

په حیرت مې د هغه خوا ته وکتل، ته وخدای دا دومره ښایسته موټر کې ناست دې راډیو اوری؟ هغه هم د یو مولا خبري چې خلک ورته زنګ وهې او پوښتنې ورڅخه کوی، د ده پر دې کارونو ما ته زړه کې شک راځې چې دې اوس هند ته تللې وو د درس لپاره؟ یا که هلته تللې وو د تبلیغانو جماعت ته؟ ټول کارونه یې راسته چپه دې، په قران.

په نامیده نظر مې مخ د ښېښې خوا ته واړو چې راډیو کې یوي ښځې مولا ته زنګ وواهه او پوښتنه یې ورڅخه وکړل چې مولا صیب ایا اسلام کې جواز لرې ښځه خپل د خاوند لاس ښکل کړې؟

په دې پوښتني ناڅاپه موړ دواړو د راډیو خواته وکتل، دواړه په تمه وو چې مولا صیب څه وایې؟ فاتح یو نظر ماته وو یو نظر د راډیو خواته! او پر شونډو یې هم

پوسخند وو! لکه چې د مولا په ځواب پوهېدي نو ځکه یې داسې راکتل او په سترګو سترګو کې راته ویل غوږ شه ورته څه درته وایې، او ما هم ورته کتل چې مولا که لږ داسې کړه تعصبې خبره وکړې ښه مې زړه ورباندې یخ کړم، خدایه دا نو څنګه عذاب دې؟ ولې باید دا ښځه داسې پوښتنه وکړې؟ ولې پوښتنه نکول چې ښځه پر خاوند څه حق لرې؟ یا که خاوند مې بد اخلاقې وې زه څه وکړم؟

ولې باید حتماً داسې یوه پوښتنه وکړې؟ شیطان راته ویل چې دا به فاتح له قصد راوړې وې؟ خو نه راډیو د همدا نن ورځې لایف برنامه وه!

مولا صیب د څو نور پوښتنو د ځواب کولو وروسته همدې پوښتنې ته راغلو او ویې ویل: نه دې کې هېڅ ستونزه نشته که ښځه خپل د خاوند لاس یا پښه ښکل کړې.
ما نور د هغه تفسیري بیان وا نه وریدو چې څه یې ویل؟ او څه نه؟ ځکه فاتح په زوره په خندا شو او داسې حال کې چې موټر یې د سړک څخه زموږ د کوڅي خواته ګرځوه په پوسخند وویل: لکه چې مولا صیب ټول افغانستان سرپيان بې ښځې کوې که څنګه؟ وایې لاس او پښې ښکل کړې؟

بیا یې زما خواته راوکتل او د شونډې لاندې وویل: دوي زموږ خبره لا نه منې او دې وایې لاس اوپښې ښکل کړې د خاوندانو.

– ښه خبره کوې، مولا!
زما په خبرې هغه په حیرت راوکتل چې ما وویل: حتا پیغمبر"ص" فرمایلي: که د خدای څخه بغیر سجده چاته روا وایې نو ما ویل ښځې دې خپل خاوندانو ته سجده وکړې.

هغه بغیر د څه ویلو موټر زموږ د کور مخکې و دره، ما غوښتل د موټر څخه ښکته شم چې هغه زما لاس ونیو او په تروش تندې وویل: دا خبري دې څه مطلب؟ یعنې اوس غوسه یې؟

بغیر د څه ویلو مې وروکتل او ومې ویل: نه ولې غوسه؟ دا حق خبره ده اسلام همدا ویلې.

فاتح په شکمن انداز راوکتل، خپل شونډې یې د غاښ لاندې کړل او کرار یې وویل: که فکر کوې ما له قصد د راډیو دا چینل راوړې وو چې تا پر غوږ و وهم یا خفه کړم نو باور وکړه داسې کوم مطلب مې نه درلود.

– ما تاته څه ویلې؟ یا که ستا خبره مې رد کړې؟ هم ستا خبري سم وه او هم د هغه مولوې خبري، زه په غلطه وم منم خپل غلطي او بخښنه هم غوارم، او قول درکوم د دې وروسته به هېڅکله د کار کولو نوم وانخلم.

د دې خبرې سره سم مې غوښتل د موټر څخه ښکته شم چې هغه اجازه رانکړل او داسې حال کې چې زما لاس یې کلک نیولې وو او خپل خوا ته یې کش کولم په اندیښمن انداز یې وویل: په دې خبرو دې بیخې ډاډمن شوم چې خفه یې..

څو شیبې په ځېر ځېر راوکتل بیا یې په اندیښمن لهجه وپوښتل: ستا دماغ کې خو بیا کوم غلط سوچ روان نه دې ها؟

پر شونډو مې غمجن مسکا راغله او ومې ویل: تشویش مکوه زه ځان نه وژنم، نور هېڅکله داسې کار نکوم چې تاته یا هم زما کورنۍ ته دې کوم رسواې او بدنامې جوړه شې.

فاتح په بې قرار انداز وپوښتل: ناڅاپه دا یوه دقیقه کې پر تا څه وشول؟ ولې داسې شوې؟ تخو ...

فاتح غوښتل څه بل څه هم ووایې چې د همسایه د کور دروازه خلاصه شوه او د همسایه زوی راووت د هغه په راتلو فاتح زما لاس خوشې کړو او داسې حال کې چې خپل ویښتیانو کې لاس واهه ویې ویل: لاړه شه کور ته زه درته بیا زنګ وهم.

بغیر د څه ویلو روانه شوم د کور خوا ته، کور ته چې لاړم نو مشر کاکا تللې وو، ادې راته وویل چې زما د واده تاریخ ټاکل شوي د جمعي په ورځ یعنې د نن څخه درې ورځي وروسته زما واده وو! بغېر د څه ویلو خپل کوټې ته لاړم خپل نالې مې هوار کړه او بغیر له دې چې خپل حجاب لرې کړم کمپل مې پر ځان کش کړو او پریوتم، غوښتل مې ویده شم یو داسې خوب چې نوره راویښه نه شم. ۲۳ کال ما خپل د قوم، کورنۍ، کوژدن، پلار، مور، ورونو او ټول نړۍ سره جنګ کړې وو ترڅو ټولو ته ثابته کړم چې زه هم د ژوند حق لرم، او زه هم حق لرم خپل د ژوند په اړه پریکړه وکړم.خو نن د مولا په هغه یوه خبره راته ثابت شوه چې زما دا ټول کارونه هسې دې .. هسې ...

زه اول او اخر د یو سړي نوکره یم او بس، که نوکري ونکړم ټول راته د یو فاحشې، رنډې، او بې شرمې په نظر ګوري او د فاتح خبره زما د کنټرول کولو لپاره د وهلو لاره چاره مخ ته نیسې، هغه و ماته زر کنځل وکړل، زر رقم تهمتونه یې د دوه شعرونو لپاره راباندې ولګول ویې وهلم، ویې رټلم او اخر کې بیا هم بده زه شوم! ځکه چې د خاوند سره مې ژبه ووهل، دا شل کاله د هغه کورنۍ مور، خویندو ماته پیغورنه راکړل زه یې په خپل او بیګانه کې د ټولو مخ کې شرمنده او ذلیله کړم حتا مور یې ورته بله ښځه انتخاب کړه د هغه راستول شوي ډالۍ ورواستول خو دا ټول خبرو پوهېدلو با وجود فاتح زما په حق کې یوه خبره ونکړل یوازې ویې وهلم، ځکه چې ما ورته ویلې وه بد ذات!

او فاتح چې هغومره کنځل وکړل هغه خیر، ځکه نر دې! غوسه کې کنځل کوې، وهل کوې، نر دې هېڅ ستونزه نلرې خو ته باید خپل ژبه کنټرول کړې، په دې فکرونو بې اختیاره مې اوښکي پر مخ وبهیدلې، هر جنۍ ته د هغې د پلار غېره د امن ځاې دې خو ماته هغه لا نه وو حتا زما کورنۍ لا نه وه، حتا زما خاوند چې زما مرګ او ژوند ورسره تړلې وو حتا هغه لا نه وو، زه یوازی وم، ما تل په دې دومره وخت کې غوښتل یو نفر ولرم چې ما درک کړې، ما چغي وهل بې شرمې مې کول ځکه هېڅکله زه چا نه وم درک کړې.

د ماشومتوب څخه تراوسه ما خپل حق په چیغو وهلو اخیستي وو په ژړا او زارۍ مې اخیستې وو، لسم ټولګي کې پلار مې ویل نور بس دې ښوونځي ته مه ځه په ژړا او چیغو مې ورڅخه اجازه واخیستل، ترڅو درس ووایم انسټیوټ کې همداسې، انګلیسي کورس ویلو کې همداسې، ما یوازې غوښتل د دې کور څخه لرې اوسیږم د دې قید څخه، زما پلار ډېر تند خویه او بد خولې سړی وو او اوس هم دې، هغه تل زما مور ته کنځل کول البته تر اوسه یې کوې هغه به تل مورږ وهلو، ماشومتوب کې کور کې به لوبو ته یې نه پریښودو او وهلو به یې چې ستاسو غږ زما عصاب خرابه وې، بیرون کوڅي ته به چې لاړم بیا به فاتح د ویښتیانو څخه نیولم چې دلته هلکان دي.

زه د ماشومتوب مجبوره وم کوټه کې یوازې کینم خور مې درلود خو په نوم، هغې تل ځان د کور څخه باسه او تلل به د کاکا کورنو یا هم د نیکه کور ته خو زه به دلته یوازې پاتي کېدلم، زه یې نه ورم ځکه مور یوازې وه او بل دا چې زه د فاتح په نوم وم نو پلار به را باندې پېره کوله، چې کوم غلط ګام وانخلم. ما ډېر کوښښ وکړو ځانته لږ نرمال ژوند جوړ کړم وخاندم، خوشحاله اوسیږم خو د چا قسمت کې چې بد قسمتي لیکلی وی هغه هیڅکله نه بدلیږي، زما مشکل د فاتح سره د کار کولو او نه کولو په سر نه دې زموږ اړیکه د جړ څخه خرابه وه، او فاتح د هغه د صحیح کولو لځایه هغه یې لاپسي خراب کول.

ما نه کار غوښت، نه مې د هغه پیسي غوښتل، نه د هغه ډالۍ، او نه هم کوم بل شې ما یوازې غوښتل راسره مینه وکړې د یو انسان پشان، نه د یو شئ او حیوان پشان، ما غوښتل زما خبرو ته غوږ شي زما خبره ورته ارزښت ولرې زما درد وګوري، د هغه کورنۍ زه درده ولې وم دا شل کال ما غوښتل فاتح د هغه زخمونو مرحم شې خو ده هرځل په هغه زخمونو مالګه وشېندل.

ما ورسره ضد کاوه بې شرمې مې کول زه یې منم، خو ما دا ځکه کول ځکه ده درد را رسه ولې وو او ما غوښتل په هغه تنده او بد لهجه ورباندې جبران وکړم خو اوس

فکر کوم زما ژوند یو بې معنا ریشخند دې او بس، زه یو بدبخت جنۍ یم چې هېڅوک ورسره مینه نه لرې کورنۍ ډوډۍ ورکوي او ساتې ځکه که مړه شول سبا ورځ دوي ته پیغور دې، زما د ژوند څخه زیات زما کورنۍ ته خپل عزت مهم دې، خاوند مې ورې خپل کور ته ځکه پر نوم یې یم او د خلکو له شرمه مې وړې او غواړې خپل د زړه خبري راباندې ومنې کنه خلک به څه وایې؟

هلته به د هغه د مور او خویندو خبره منم کنه ټول به راته وایې بې شرمه راغلې نه ده او خپل د خواښې سره یې جنګ شروع کړې، دې منځ کې زما هېڅ حق نشته هېڅ، او بیا دا فکر مې ذهن ته راغلو چې خاوند دې یوه ګوله ډوډۍ درکوي نو لاس او پښې ورته ښکل کړه، په زوره زوره مې وژړل او وژړل ځان راته په دې ټول نړۍ کې یوازې ښکاریده هر خوا ته مې چې کتل نو راته زور او زیاتې ښکارېده، پلار او کورنۍ مې نه غوښتم او ژر یې ځان راڅخه بیغمه کوو، فاتح ورلم ترڅو د کور نوکره یې شم.

پوهېدم چې هلته په تګ د هغه د مور نخري راباندې پیل کېږي او فاتج به تماشا کوونکي جوړېږي د هغوي د ظلمونو چې پر ما یې کوي، په دې ټولو خبرو پوهېدم خو نور مې وجود کې د مقابلې انرژی نه وه پاتې. زړه مې تر هغه حد ډک وو چې یوازې مې غوښتل خوله بنده کړم او یوځاې خاموش پریوځم، او یو سره لیکه خپل شاوخوا راکش کړم او ولیکم چې زما خوا ته مه راځې، او مه هم راسره خبري کوې.
او خپل پر حال مې پرېږدې، زه د دې ټول نړۍ څخه نامیده شوي یم.

دوه شیان زموږ ژوند کې نعمت دې البته زما ژوند کې نعمت وه چې اوس هغه هم راڅخه خدای اخیستې وه، یو ژړا، چې کله انسان ډېر زړه تنګ شې نو ژاړې او په ژړا باندې زړه سپک کېږي او هغه ستونزي څه ناڅه لیاده وځې، خو زما ژړا زما زړه نور هم ډک کاوه هرڅومره مې چې ژړل هغومره مې خپل بدبختۍ یاد ته راتلل، او دویم خوب! کله چې انسان د ټول نړۍ څخه نامیده شې نو خوب هغه وسیله ده چې موږ د دې نړۍ څخه جدا کوي او د څه وخت لپاره مو د بیخبرې نړۍ ته وړې، خو اوس

خوب هم حرام وو، خوب هم زه بيرته همدی نرۍ او همدې خلکو ته راوستم البته په بل جسم او شخصيت.

ماښام خواته مور مې راغله بيچاره مور مې فکرې کړې وو چې زه خپل د واده د خبر په اوريدو غمجنه او خفه يم! راغله او ماته يې نصيحت پېل کړو او دلدارۍ راکول، خو ما هېڅ نه ويل نه پوهېږم ناڅاپه ولې داسې شوم؟ خپله هم حيرانه وم، غوښتل مې خبري وکړم خو يو حس مې ويل هېڅ فايده نلرې هېڅوک تا نشې درک کولې ستا هره خبره ستا پر ضد ده، ستا هر خبره و دوې ته بې شرمې او کفر ښکارې. دا خبرو هڅه ولم چې خاموشې اختيار کړم، او هېڅ و نه وايم. مور مې د نيم ساعت خبرو او دلدارۍ راکولو وروسته کله چې زما له خولې يو سپړ هم وانه وربدو د کوټې څخه لاړه.

د هغې د تلو وروسته د موبايل زنګونه مې يو د بل پسې په ټنګ، ټنګ شروع شوه، پوهېدم چې فاتح دې خو حوصله مې د هېڅ شي نه درلود، موبايل مې بند کړو او فکرونه مې پېل کړل.

***

درې ورځې ما داسې حال باندې تېر کړل چې لفظ خبره مې د چا سره ونکړل، نه په خوب کې مې خبره وکړل نه په ويښه. فاتح څو ځله زموږ کور ته په بېلابېلو بهانو راغلو او هرڅومره چې کوښښ يې وکړو ترڅو ما د پخوا پشان په خبرو کړې خو ناکام شو، د هغه و هر خبري ته ما سر خوځاوه او د هغه هر امر مې بغير د چون او چرا څخه منلو، راغلو او د دې لپاره چې ما په خبرو کړې ويې ويل" زما واده کې سپين کالې بد راځې چې ناوي واچوي!" منتظر وو زه د تل پشان بې شرمې وکړم او ژبه ووهم او بحث وکړم، خو ما يوازې ورته وويل سمده هر رنګ چې ستا خوښ وې "همغه رنګ کالې اغوندم

کله چې دا پلان یې ناکام شو نو د بل بهانې سره راغلو او ویې ویل "زما د ښځو د سینګار څخه بد راځي نو د واده په ورځ زیات سینګار مه کوه" ما بیا هم بغېر د کوم مخالفت څخه وویل"سمده آرایش نه کوم." پوهېدم چې فاتح غواړي په دې رقم خبرو ما تحریک کړي ترڅو ورسره ژبه ووهم او جنګ وکړم، خو خبر نه وو چې ما د دې ژوند څخه نور لاس مېنځلې وو، او بغیر د مخالفت مې د هغه هر خبري ته غاړه کېخودل. ا بل دا چې هسې هم طالبانو آریشګاوي بندې کړې وه، نو که ما غوښتلې هم وایې آریشګاه نه وه، او ما هم کوم شوق او هیجان و دې واده ته نه درلود چې وغواړم بې شرمې وکړم چې نه زه باید فلانکې کالې واچوم او بیستانکې اریش وکړم.

هغه چې هر رقم بنې اسرائیلې شرطونه او خبري وکړل ما یواځې د یو کنیزط او نوکرې پشان ورته "هو صیب"سمده صیب "وویل بس. پلار مې امر وکړو ما ویل په سترګو، ورور مې خبره وکړل ما ویل په سترګو، مور مې خبره وکړل ما ویل په سترګو، فاتح امرونه وکړل ما وویل په سترګو، خواښې مې د نکریزو په شپه زما د لاسونو لځایه لومړۍ نکریزې د عایشې په لاسونو ووهل ما هېڅ ونه ویل، کوم کالې چې د نکریزې د شپې لپاره ماته اخیستل شوي وه، د همغه دوکان څخه بهترینه جوړه یې زما خواښې عایشې ته اخیستې وه ما څه ونه ویل، د فاتح خویندو په محفل کې د دې لځایه چې زما مخکې نڅا وکړې، او ماته وریندار و وایې د عایشې شاوخوا وګرځېدل او هغه یې کش راکش کړل خو ما هېڅ ونه ویل.

خو د هغوي کار تر دې حده بې احترامې او سپکاوي وو چې پر مور مې لا دهغوي کارونه بده ولګېدل او تر منځ یې لږ لفظي شخړه پېښ شول، خو ما هېڅ ونه ویل، زما د واده ورځ داسې وه لکه فاتح چې د عایشې سره واده کړې وي او اوس خپل د پلار او خلکو په جبر زما سره دویم ځل واده کوي! همدومره خراب همدومره کرکجن، زما خواښې د دې لځایه چې خوشحاله اوسیږی چې د زوی واده یې دې، تندی درې من تروش نیولې وو، لکه زه چې د هغې په خورزې باندې د بنې په توګه ورغلې اوسیږم!

البته دا حال یوازی زما د خواښي نه وه بلکې د فاتح د ټولو ماماخیلو همدا حال وو، د ټولو څخه حیرت مې عایشي ته راتلو داسې راکتل لکه یو بنه! داسې حال کې چې هغه زما د خاوند پسې وه نه زه، د هغې دومره وقاحت او سپین سترګي ته مې غوسه راتلل خو بیا مې زړه ویل شاید دوي خبره کړې وي، شاید فاتح غوارې د هغې سره واده وکړې؟ شاید کوم امید یې ورکړې وي؟ کنه یوه جنۍ دومره جرئت کله کولې شي چې داسې د یو نر پسې خپل نوم وتړي! او ټول کورنۍ او خپلوان یې هم د هغې پر خوا اوسېږي؟ ضرور فاتح خپل مور ته ویلې چې دا مې راواده کړل پر سبا یې راته روقیه وکړه؟

د هغه څخه هېڅ کار هم ناممکن نه وو، په هغه اخلاقو یې او دا چې بیا خپل د مور خوا او سیل هم دومره نیسي بېخې نو دا شک مې په رښتیا بدل کېدو. پوهه نشوم چې واده کې مې څه ډوډۍ ورکول شوه؟ او څومره کسان راغلل؟ او څوک وه او څوک نه؟ لکه بت پشان خپل د کوټې کونج کې ناسته وم شبنم او سیرت په زور راباندې یوه جوړه شنه کالې چې فاتح اخیستې وه راباندې واغوندل او لږ سینګار یې هم خپل په رقم راته وکړو، بس همدا زما واده وو، نه کوم شوق وو نه کوم خوشحالی.

د خداې پاماني وخت کې مې یو څاڅکې اوښکه هم توې نکړل، د څه پسې مې ژړلې وایې؟ د هغه پلار پسې چې ماشومتوب کې زه خپل د غاړې لرې کړم او خپل په وراره یې خرڅ کړم؟ هغه پلار چې عمر کې یو ځل لا زما په سر د مینې او شفقت لاس نه و تېر کړې. یا د هغه ورونو پسې مې ژړلې وایې چې د دوې په مخ کې فاتح په لس ورونو ځله زه وهلې وم او دوي زما د خوا نیولو لځایه زما د وهلو تماشا کوونکي وه. یا که د هغه خور لپاره مې ژړلې وایې چې تل یې زه یوازی پریخودلې وم او خپله د دې منحوس کور څخه یې سترګي پناه کول.

د مور غیرړه کې مې هم و نه ژړل له دې چې خپل قومې خوشې کړې وه او راغلې وه زما د دې بې سواد قوم او بې سواد پلار ښځه شوی وه او یو عمر یې کنځل خوړلې وه او خپل ماشومان یې هم په سر وهل او ویل یې که خاوند مړه کولې نو د دې لځایه چې منع یې کړې چاره هم په لاس ورکړه، ورځخه مې زړه نیولې وو. زما د مور کورنۍ او اقوام ډېر تعلیم یافته او با سواد خلک وه، هغوي زموږ د کورنۍ پشان داسې نه وه چې د جنۍ درس ویلو ته په بده سترګه وګوري هغوي زیاتر انجونۍ پوهنتون ویلې وه، خو زما د مور د بد قسمت ځخه دا زما د پلار ښځه شوه او داسی بلاوي په سر راغلل. د سیرت غیرړه کې مې وژړل د شبنم سره د خدای پامانې وخت کې مې وژړل، بس همدا دوه نفر مې د ژړا لایق بلل او بس.

فاتح سپین کالې او تور واسکټ اچولې وو په تروش تندې د ګل پوښ موټر ځنګ کې ولاړ وو، خپل کالو ته مې وکتل چې شنه جوړه وه! ما خپل د واده په ورځ سپین جوړه وانچول، ما خپل د واده په ورځ سینګار ونکړو، ما خپل د واده په ورځ په خوشحالۍ چیرته په پټه ونه خندل او زړه مې خوشحاله نه شو، فکر مې کاوه په بدو کې واده شوی اوسیږم هغه هم هغه سړی ته چې یوه ښځه لرې.

بغیر د ځه ویلو د موټر خوا ته روانه شوم، موږ رسم درلود د پلار له کور ځخه ناوی د خسر کور ته نبغ په نبغ نه وړې بلکې په موټر کې لږ ځرخه وې په ګل پوښ موټر کې او یو ځو نور موټر هم ورپسې روان کېږي او په دا ډول ښکاه کېږی چې دا تازه ناوی ده موږ کونډه او هغه ناوی چې بدل کې وی هغه بغیر د ساز او سرود مخامخ د پلار له کور ځخه د خسر کور ته وړی، خو د دوه سړکو ځخه د تېردو وروسته فاتح په تروش تندې خپل ورور ته وویل موټر د کور خواته وګرځوه او بس دې.

فاتح د دې لځایه چې زما سره شاته سیټ کې کینې خپل د ورور سره چې تازه د خارج ځخه زموږ د واده لپاره راغلې وو په مخکې سیټ کې په تروش تندې ناست وو، زه یواځې په شاته سیټ کې ناسته وم، دا هم زما واده! سر مې ګنګس وو زړه مې غوښتل ویده شم خو امکان یې نه درلود ځان مې لږ د موټر د ښیښې خواته کش

کړو او خپل سر مې پر ښېښه تکیه کړو احساس مې کاوه جسم مې د سر وزن نشي برداشت کولې او سر مې په ټول بدن درونډ دی.

د ښېښې د شا ښځه په هغه تپه تیاره کې مې هغه خلکو ته کتل چې ځېنو به خندا ځینو په حسرت او ځېنو په امید زموږ ګل پوښ موټر خواته راکتل، پوهېدم ټولو به ویل دا دومره لوکس موټر او دا دومره خلک چې د موټر شاته مخکې وروسې دې حتماً خانان خلک دي او څومره به خوشحاله او خوش نصیب وي! خو نه پوهېدل چې زه چمتو وم د سړک د غاړې هغه سوالګره اوسېږم خو نه دا ګل پوښ موټر کې ناسته ناوي ...

– مخ دې د ښېښې څخه را واخله خلکو ته ښکارې.

د فاتح په قهرجن غږ په تلوار د موټر د ښېښې څخه لرې شوم، د فاتح د ورور مصطفی غږ مې واورېده چې فاتح ته یې په نرمه او خندانه لهجه وویل: هغه درې من شال او ټېکری پر مخ دي، بلخوا هم شپه ده ولاکه چاته ښکاره شي او دیخوا موږ هم په تېزۍ روان یو، نو دومره به چا دروبین د وریندارۍ مخ ته نه وي لګولې، پرېږده لږ ارام وکړي دا د افغانستان ودونه خلک د لاس او پښو اچوي.

د هغه د خبرو په ځواب کې هېڅا هېڅ و نه ویل زه د ښېښې څخه لرې شوم او خپل د سر ټیکري مې لا پسې خپل په مخ را کش کړو، خپل سر مې ښکته واچو نظر مې خپل په سره کړو پښوا ولګېد، مور مې پرون ماښام په زوره راته لاسونه او پښې سره کړل، که څه هم ما نه غوښتل، سترګو کې مې اوښکې ډنډ شول، زړه کې مې وېره وه د راروان حالتو څخه خواښې مې تر کوره پرېنخودم او همغه د واده په شپه یې هم خپله او هم لورګانو یې راسره د دښمنې اعلان کړې وو.

د مصور ښځه هم لږ د دوې پر خوی او بوی وه او لږ داسې چینجن کارونه یې کول، خو نور د لیوره ښځې چې خارج کې اوسیدل هغوې داسې نه وه، لکه د مصطفی ښځه چې یو تعلیم یافته جنۍ وه، زما سره یې ډېر ښه رفتار وکړو او بیحد مهربانه

او خوش اخلاقه وه، حق هم داسې دې د ليوره ښځه نو پر ما څه کار لرې چې وغوارې تندې راته تروش کړې يا خوله راته کږه کړې؟ البته خواښې او ايندرورګانې هم حق د اسلامي نظر خو نلرې خو د پښتنو له نظر د خاوند څخه لا زيات حق همدا او د دې لورګانې لرې.

د فاتح پر غږ پر خود شوم، موټر د هغوي د کور مخکې ولاړ وو. د خولې لاړې مې تېر کړل يو خو معمولې زندان وې لکه زما د پلار کور. بل بيا د غټ مجرمانو لپاره خطرناک زندان وې چې بيخې د خلاصون او تيښتې لاره نلرې لکه د اوس وخت زندان ګوانتانامو! چې د فاتح دوي کور هم همغه زندان ګوانتانامو وو، دلته په يو وخت کې درې حکومتونو پاچاهې کول لومړۍ د فاتح د پلار يعنې زما د مشر کاکا ديکتاتورى نظام، بل زما د خواښې شوروي نظام او دريم د فاتح نيم اسلامي او نيم مغلوې نظام. البته په دې منځ کې يو څه جاسوسي انتظامات هم قايم وه، لکه د فاتح خويندي!

— څه استخاره کوې راښکته شه.
د فاتح پر غږ نور زړه نا زړه اوسيدل مې پريښودل او د موټر څخه راښکته شوم.

زموږ د راتلو څخه مخکې د کور نور غړی رارسيدلې وه، کور ته ننوتلم د کور د ماحول څخه دومره ورخطا نه وم، زما وېره په دې کور کې د موجود کسانو څخه وه، کور سره څه ناځه بلده وم دا يو مياشت کيدل راتلم، البته که څه هم خوب وو خو بيحد رښتيا ښکارېده، فاتح بغير د څه ويلو خپل د کوټې خواته روان شو، ما حيران، حيران شاوخوا کتل نه پوهېدم څه وکړم؟ ګل بې بې عمه مې خوا ته راغله او زه يې له لاسه ونيولم، ټول کسان خپل کوټو خوا ته روان وه او لکه چې غوښتل يې ويده شې. ما ځان سره فکر وکړو چې ايا د يو نوې ناوې سره داسی کيږی؟

د دی وضعيت څخه دومره غمجنه نه وم څومره چی د عايشي شتون غوسه کولم، نور هېڅوک نه وه راغلې يوازی دا راغلې وه، زما د ماما زامنو هم ودونه وکړل ولاکه يې ما کور ته شپه کړې وې، خو دا ...

د هغې دومره آرایش او دومره په نخرو خبرو ته حیرانه وم، عمه مې د فاتح د کوټې خواته ویورلم او همغه لاره، لاره کې راته یو څو نصیحتونه وکړل او د دې څخه مخکې چې لاړه شي یو سپین د سمال یې هم زما لاس ته راکړو او په بېحد کرار غږ یې وویل: دا کار ستا د مور وو چې راشي او دا خبرې درته وکړي، خو خپل پلار خو پیژنی ستا مور ته یې اجازه ورنکړل.

خپل د پلار خبري مې یاد ته راغلل د خدای پاماني مخکې مور مې غوښتل موټر کې زما سره کیني او راشي، زمورږ رسم و خور یا مور د ناوی سره د خسر کور ته د یو څو ورځو لپاره ځي خو پلار مې مور ته وویل"دومره لرې مو نه ده ورکړې چې ته اوس ورسره روانه یې، دوه قدم لاره ده سهار بیا لاړه شه."

د هغه خبرو په یاد راوړلو پر شونډو مې پوسخند راوسته، چې عمه مې زما لاس کې هغه سپین دسمال ته اشاره وکړل او ویې ویل: سهار بیا دا دسمال خپل خواښي ته ورکړه.

د عمه په دې خبري د شرم څخه مې سر ښکته کړو، او نرۍ خوله مې د ملا په تیر راغله، زړه مې غوښت ځمکه وچوي او زه پکې ننوځم دومره د خجالت او شرم احساس مې درلود. هغې په مهرباني زما تندی ښکل کړو او زه یې کوټې خواته هدایت کړم، په تلوار کوټې ته ننوتم او دروازه مې بنده کړه، د هغې د پښو غږ مې واوریده چې کرار کرار د کوټې د دروازې څخه لرې شوه، تراوسه د شرم څخه مخ مې تک سور وو، خپل لاس کې هغه سپین دسمال ته مې وکتل د دې رواج څخه کرکه لرم زه د پښتنو د زیات رواجونو سره کرکه لرم خو دا یې زما په نظر په ټولو کې بدترینه دی.

دا بېحد شخصي موضوع ده او دا چې حتا ستا د خوب د بسترې په شیانو هم دوي کار ولري دا نو بېحد رزالت دي، د یو جنۍ پاکي او ناپاکي یوازې د هغې په خاوند باندې مربوط ده نه په خواښې او نه هم پر بل چا. خدایه د هر هغه کارونو څخه مې چې کرکه درلود هغه ټول دې زما پر سر راوسته، بیا مې خپل و لاس کې هغه سپین

دسمال ته وکتل او د کرکي او غوسي څخه ټول بدن مې ولړزېده بې اختیار مې د شونډو لاندې ځان سره وویل: کرکه لرم ستاسو د دې کارونو څخه کرکه لرم ...

– د چا د کار څخه کرکه لرې؟

د فاتح په ناڅاپه غږ له وېرې څخه و پرېدم، تازه مې د هغه شتون ته فکر شو چې کرار د کوټې پر پالنګ پروت وو او په مشکوک او شکمن انداز یې زما خواته راکتل، د هغه په لېدو په تلوار مې هغه سپین دسمال خپل شاته پټ کړو، خو لکه چې هغه زما د لاس خواته فکر شو ځکه تندی لا پسې تروش کړو، او په تمه وو ترڅو زه یوڅه ووایم خو زه بغیر د څه ویلو ولاړه وم او ورته کتل مې، تل مې کیسو کې، فلمونو کې، ډرامو کې لېدلې او اورېدلې وه چې ناوې په کوټه کې په تمه وې او زوم راځې، د هغې د مخ شال لرې کوې.

خو دلته خبره سرچپه وه دې پر پالنګ پروت وو او زه د کوټې د دروازې سره ولاړه وم! بغېر د څه ویلو د سینګار میز خواته روانه شوم، په دې درې ورځو کې پلار او مور مې په تلوار دا دومره د واده خرید وکړو البته زما د واده تیارۍ دوې شل کاله مخکې پیل کړې وه هره ورځ یې یو شې اخیست چې دا بیا تاته درکو واده کې، دومره شیان مې اچولې نه وه خو همدا غاړکې او غوږوالې پعذاب کولم دوه ټېکرې راته په سر اچولې وه یو نرۍ شال وو خو دا بل ډبل ټیکرې و چې زیات د فاتح د پېټو پشان وو نه ټیکرې.

سپین دسمال چې عمه راکړې وو هغه مې د سینګار میز په روک کې کیخود بغیر له دې چې د فاتح خواته وګورم خپل د غاړې غاړګې مې غوښتل خلاصه کړم چې خپل شاته مې هغه احساس کړو او بیا د هغه نارینه لاس چې زما پر لاس کیخودل شو ترڅو غاړګې خلاصه کړې.د هغه لاس چې زما پر مغزی ولګېده ټول بدن مې ولړزیده خپل شونډه مې وچېچل، خپل په لاس مې سینګار میز کلک ونیو زړه مې غوښتل لاس یې ټېله کړم او چیغه کړم ورباندې چې ماته لاس مه راوړه.

خو هغه تازه احساس چې دا څو ورځې کېدل زما وجود کې پېدا شوی وو د دې کار څخه منع کولم او راته ویل یې دا دې خاوند دې ستا په دې منع کولو او بې شرمې هېڅ نه کېږي، یوازې خپل ځان د دې څخه لا زیات ذلیله کوې. په دې فکر مې سترګې کلکې وتړل د هغه ګرم سا مې خپل د غوږ شاته محسوس کولې شوه، غاړګې ختا کړل او بغیر له دې چې لرې شې خپل سر یې زما پر اوږې کیخود او پر یو لاس یې زما زنه ونیول، سترګې مې خلاصې کړې هنداره کې مې د هغه څهره واضح لېدلې شوه، د هغه سترګې په هنداره کې زما سترګو ته خښې وه او بیا کرار او په دروند غږ چې زما د غوږ څنګ ته پورته شو او زما ټول بدن یې ولړزوه وویل:

فاتح- تر کله غواړې د چوپتیا روژه ونیسې؟

ځواب مې ورنکړو چې هغه خپل ژوره سا زما د غوږ څنګ ته وکښل او سر یې زما د اوږې څخه پورته کړو، زما د غوږوالیو په لرې کولو اخته شو او همغه حال کې وویل: فکر کوم د دې هندوستانیانو رقم دې خپل خاوند ته روژه نیولې؟

بیا مې هم څه ونه ویل چې د هغه نرمه خندا مې تر غوږ شوه.

فاتح- هغوې یو رسم لرې نه پوهېږم کومه ورځ ده په هغه ورځ ښځه خپل خاوند لپاره روژه نیسي، البته زما په نظر هغه ورځ خبرې هم نه کوی!
بیا یې کرار وخندل او ویې ویل: څنګه تا هم هغه کار کړې؟

په دروند نظر بغېر د څه ویلو مې ورته وکتل، زما د داسې خاموش نظر په لېدو د هغه حوصله خرابه شوه او ویې ویل: ولې خبرې نه کوې؟ ها؟
— څه ووایم؟
فاتح- شکر چې غږ دې وکړو فکر مې کوو ګونګه شوې یې.
بیا مې هم هېڅ ونه ویل، چې هغه وویل: تا د هغه ورځې خبرې دا یوه هفته کېږي چې په زړه نیولې؟

زما په بیا ځواب نه ورکولو هغه کرار وویل: ما درته هغه دقه وویل چې کوم خاص مطلب مې نه درلود او وبخښه، بیا ولې تراوسه غوسه یې؟

بیا هم بغیر د څه ویلو مې ورته کتل چې هغه په غوسه ناک انداز خپل ویښتیانو کې لاس کش کړو، حیرانه وم ورته همدا ده به تل ویل" کوم ورځ به راشي چې ستا د دې مار پشان ژبه بنده شي؟" نو نن بنده شوي وه البته دا څو ورځي کېدل چې بنده شوي وه بیا ولې داسې غوسه وو؟ او غوښتل یې زه خبري وکړم؟ دې خو باید خوشحاله وایې خپل ارمان ته ورسیدو، په دې فکر مې پر شونډو پوسخند خپور شو چې هغه په غوسه راوکتل او ویې ویل: زما د دې حالت څخه خوند وړې؟ له دې چې دا احساس راکوې چې پر تا مې ظلم کړې او زه یو بد خاوند یم؟

بیا مې هم څه ونه ویل چې هغه د کټ خواته ټیله کړم، او په شیطان لهجه یې وویل: خبري نه کوې؟ سمه ده بیخې له سر کوه مه څوک دې د غږ پسې مړه دې؟ اصلاً اوس تازه هغه ښځه شوي کوم چې ما غوښتل، ارامه او عاجزه، ښځه باید یوازې "سمده" په سترګو ووایي او بس.

د هغه په دې خبرو مې سترګو کې اوښکي راغله، که څه هم پوهېدم همداسې جاهل دې خو توقع مې نه درلود داسې مخامخ راته ووایې، رانږدې شو غوښتل مې منع کړم خو بیا هم همغه لعنتي احساس د هر رقم کار او خبري څخه منع کړم، فاتح لکه هغه حیوان په نظر راته کتل لکه زمري چې خپل په لومه کې راګېر شوې هوسۍ ته ګوري، هغومره شرور او ناپاکه، داسې نظر چې زما د وجود ځانګه، ځانګه او ریښه، ریښه یې ولړزول.

فاتح زما پر شونډو سترګي خښې کړې وه، بغیر له دې چې زما خراب حالت ته پام وکړې په داسې لهجه چې زما زړه یې سینه کې په ټوپونو کړو ویې ویل: شل کاله کېږي د دې شونډو په ارمان وم، شل کاله کېږي د دې شپې په ارمان وم.

هغه خپل د دې خبرې سره سم زما خواته رانږدې شو د هغه د هر ګام رانږدی کیدلو سره زما معده سوځېده او فکر مې کاوه نږدې ده ټول هغه خوړلې او ناخوړلې شیان قې کړم، د هغه لاس چې زما پر لاس کیخود شول زما زړه راته وویل ورته زارۍ پیل کړه، ورته ووایه بد مې کړې خیر دې خوشې مې کړه، د هغه د سا اخیستلو څخه مې لا کرکه راتلل، د هغه د خبرو څخه، ناز ورکولو څخه، مهربانې څخه د هر شې څخه مې کرکه کیدل، هغه چې زما په ظاهر تسلیم شوی حالت خو سترګو کې کرکه ولېدل، لاپسې وحشي شو، خپل غوسه، خشم او قهر یې غوښت په هغه رقم پر ما خالې کړې

هرڅومره چې کوښښ یې وکړو ترڅو شاید زه وژاړم یا زارۍ وکړم یا حتا یوه بله خبره وکړم خو ما هېڅ ونه ویل هېڅ، کله چې کار یې خلاص شو او لکه یو وحشي ځناور پشان په ستمې راڅخه لرې شو، زما اوښکې پر مخ وبهېدې، خپل ټول ژوند مې په بربادې کې لیده، خپل سر انجام مې هغمه قوطي ګولې او ځان وژنه لېدل، لځایه پاڅېدم د سینګار میز خواته لاړم او د لاندې روک څخه مې سپین دسمال راوخیست، اوښکې مې بې اختیاره پر مخ په بهېدو وه، هنداره کې مې خپل رنګ پرېدلې څهرې ته وکتل، نور راته ځان په هنداره کې نه ښکارېده فکر مې کاوه هغه بلقیس چې پېژندل مې مړه شوی، شاید نن ماښام د هغې پاتې اخری نښې هم لمېنځه لاړل ...

***

سهار د مولا د آذان څخه مخکې د کوټې د دروازې خرپ مې واورېده او پوهه شوم، چې زما د جسم او روح قاتل له کوټې ووت، هغه هم تندی تروش نیولې او خفه وو، البته د هغه خفګان زما سره د کړې کار له امله نه وه، بلکې هغه خفه وو ځکه د خوب په نړۍ کې ما همدې کور او کوټې ته دې د ناوی په شکل راوستې وو! شاید که پخوانې حالت کې وایې د دې خبرې پسې مې ښه په زوره خندلې وایې له دې چې

خوب کې فاتح مجبوره شو سینګار وکړي،سپین جوړه جامې واچوی، او خپل کور ته را وداه شي، خو اوس راته دا خبره دومره د ارزښت وړ نه وه، اوس راته دا خبره با ارزښته وه او مهمه چې زه به هېڅکله فاتح د دې کار لپاره ونه بخښم هېڅکله هم نه، او نه به خپل کورنۍ وبخښم او نه هم د ده کورنۍ، که زه هم د خدای بنده اوسیږم او خدای راته څه حق او حقوق راکړي وي نو زه له خدایه خپل حق غواړم نه د هغه د بندګانو څخه، د هغه بندګان د انصاف کولو جوګه نه دي.

سهار شپږ بجو خواته خواښې مې په پوسخند او سپک کونکي انداز زما کوټې ته راننوتل، او داسې حال کې چې راباندې چغې وهل او ویل یې پاخه دا ستا د پلار کور نه دي چې تر غرمي ویده یې، د هغه سپین دسمال غوښتنه یې وکړه، زړه مې نه منل چې داسې کار دې وکړم، که هغه پخواني بلقیس وایې قیامت مې جوړه وو، داسې کار به مې کړې وایې چې دا خپله خپل د دې کړې خبرې څخه پښېمانه شوی وایې خو هغه بلقیس فکر مې کاوه کلونه، کلونه کېږي چې مړه شوي، او ما لیاده وتې چې داسې کوم شخص هم یو وخت موجود وو.

په کرار ګامونو د سینګار میز خواته نږدې شوم، د میز روک مې خلاص کړو او هغه سپین دسمال چې اوس په څو څاڅکو وینو لړل شوي وو خپل د خواښې خواته ونیو، له خدایه مې غوښت چې یا ما واخلي یا دا جاهل قوم چې زه یې تر دې حده یو سپک عمل تر سره کولو ته اړ ویستلې وم برباد کړې، خواښې مې په تلوار دسمال زما له لاسه واخیست او په خبرو لګیا شوه، خو زما حالت دومره خراب وو چې همدلته د سینګار میز څنګ کې پر ځمکه کښیناستم، خواښې مې یو څه نور چټیاټ هم وویل او له کوټې ووته، زه پاتې شوم او دا ژړا چې د راتلو نوم یې نه اخیست فکر مې کاوه چیغه او فریاد مې په ستونې کې بند شوي، او هرڅومره کوښښ مې چې کاوه نه مې شو ژړلې.

ګنګسه وم، زړه مې غوښت خدای یو معجزه وکړي او دا حالت خلاص شي، زړه مې غوښت کاش بیرته ماشومه شم او خپل د مور غېږه کې سر کېږدم او هغه راته

ویښتیان ګمنځ کړې او راته کیسې وکړې، ځان راته د ټول نړۍ بدبخته ښکارېده دومره مې بدن درد کاوه او دومره کمزوي شوي وم چې لځایه د پاځېدو توان مې نه درلود، هملته د سینګار مېز سره ناسته وم او ژړل مې چې ناڅاپه د کوټې دروازه خلاصه شوه، د دروازی په خرپ په تلوار خپل اوښکې مې پاکې کړل او لځایه پاځېدم فکر مې کاوه فاتح راغلې؟ نه مې غوښتل هغه زما دا حال وګورې او بیا خپل خرتوب را وښایي.

خو کله چې مې د عایشي طعنه امیز غږ واوریده فکر مې وکړو ځمکه او آسمان مې پر سر چپه شول، هغه دلته زما کوټه کې په دې سهار وختي څه غواړې؟ په تلوار مې مخ ور واړو هغه کوټې ته رانتوتل او داسې حال کې چې په پوسخند یې راکتل د کوټې شاوخوا په ګرځېدو شوه، د پالنګ خواته ورغله همغه خوا ته چې فاتح پروت وو همته کښېناستل، ژوره سا یې واخیسته او ویې ویل: د فاتح بوی کوې! دیخوا پروت وو کنه؟

د هغې د دې دومره بې شرمي او سپین سترګي څخه مې سترګي له حیرت خلاصه پاتې شوي، څنګه تر دې حده بې شخصیت کېدي شې چې زما کوټې ته، زما د خاوند ځاې ته راشې او زما د خاوند د ویده کیدو او د بدن د بوی په اړه خبري وکړې؟ هغې چې زما حیرت زده څهره ولېده نو په همغه مرداره پوسخند بغیر د کوم ځنډ وویل: د یو چا صاحب اوسیدل مهمه نه ده، مهم د هغه شئ او کس لیاقت درلودل دې، چې ته یې نلرې. ته د فاتح لیاقت نه لرې هغه تا نغواړې، فاتح د خلکو د شرم او خپل د پلار د کړې قول په خاطر ستا سره واده وکړو کنه، ټول پوهېږي چې فاتح ما غواړې نه تا، خو پوهېږي ما پر تا زړه سوځېږي.

په همغه تحقیر لرونکي انداز یې راوکتل او ویې ویل: پر تا هم اجبار او زور زیاتې شوې، زه پوهېږم چې ته هم فاتح نغواړې.

د هغه په دې خبري غوښتل مې خوله خلاصه کړم او ووایم ته حق نلرې زموږ شخصي موضوع کې لاس وهنه وکړې، خو ناڅاپه رایاد شول چې ما نن خپل د

شخصي ژوند او بيحد خصوصي او شخصي موضوع په اړه کوم چې اسلام د هغه په اړه ويلې وه چې بايد د ښځې او خاوند منځ کې راز اوسيږي او هېڅوک يې په اړه خبر نشي او نه دې هم دوي د هغه موضوع په اړه چاته خبري وکړې، ما نن د هغه کار دليل او ثبوت دوه لاسه خپل د خواښې په لاس ورکړې و، نو نور حريم شخصی چيرته ما ته پاتې وو؟

عايشه- ګوره زه دلته د جنګ په خاطر نه يم راغلې زه راغلې يم ترڅو ستا سره مرسته وکړم.

په مشکوک نظر مې بغير د څه ويلو وروکتل، دا راغلې زما سره مرسته وکړې؟
— څنګه مرسته؟
زما په پوښتني د هغې لږ تمه پيدا شوه او په خوشحالۍ وويل: ګوره ته فاتح نغوارې هغه هم تا نغوارې، اورېدلي مې دې ته په انسټيوټ کې پر يو هلک مينه وې!؟
د دې خبرې سره سم يې په شيطانی خندا وويل: البته پر ما مربوط نه ده ستا مينه او مينتوب زه غوارم پر تا احسان وکړم او درته لاره جوړه کړم ترڅو ته خپل ميني ته ورسيږې او زه خپل.

په سر کې مې د هغې خبري ګرځېدل راګرځېدل "اورېدلي مې دې ته په انسټيوټ کې پر يو هلک مينه وې!؟" البته پر ما مربوط نه ده ستا مينه او مينتوب زه غوارم پر تا احسان وکړم او درته لاره جوړه کړم ترڅو ته خپل ميني ته ورسيږې او زه خپل."
— دا ته څه وايې؟
عايشي په خندا وويل: دلته څوک نشته چې خبره ورڅخه پټه کړې،ټول کلې خبر دې چې ته پر يو چا مينه شوی وې..

بيا يې په يو مکار لهجه وويل: ګوره بلقيس زما تل ستا شخصيت او اخلاق خوښېږي، ته نه پرېږدي څوک درباندې زور ووايې او نه هم پرېږدې څوک درباندې په جبر يو کار وکړې. فاتح او ستا ذهنيت ډېر فرق لرې ته يو تعليم يافته او باسواده جنۍ يې، او فاتح که څه هم تعليم کړې خو تر اوسه د اطرافيانو پشان تريخ مزاج او بدخلق

دي، ته ولې غواړې خپل ژوند د هغه سره تباه کړې؟ زه درته لاره خلاصه وم خپل د مینې سره لاړه شه او دا ژوند چې سراسر پکې ظلم او ستم دې پرېږده.

غوښتل مې ورته ځواب ورکړم چې ناڅاپه دروازه خلاصه شوه او فاتح رانتوت، د هغه په رانتوتلو عایشه په تلوار د پالنګ پاڅېده او په یو ناز او نخرو د فاتح خوا ته ورغله او ورسره خبرې پیل کړل، چې ما د حیرت خوله خلاصه پاتې شوه، دا باید تللې وایې هندي فلمونو ته دلته څه کوي؟ خو فاتح بغیر له دې چې د هغې خبرو ته کومه توجه وکړې په تروش تندی لومړۍ زما خواته او بیا د کوټې خواته کتل، د عایشې په هغه ډول خبرو کولو زما خوا وګرځېده زړه مې غوښتل قې ووهم.

عایشه په شیطانه لهجه وویل: د ماما زو د واده په اول سهار څوک خپل ناوی یوازې نه پرېږدي، خلک ښه ګمان نه کوی.

فاتح داسې حال کې چې د دروازې له مخې لرې کیده او هغې ته یې د وتلو لاره ورکول په تنده لهجه یې وویل: چا ویلې ما یوازې پریخودلې؟
بیا یې خپل د لاس پلاستیکونه پورته کړل او داسې حال کې چې د عایشې مخکې یې ښوراوه ویې ویل: شاید تللې وم د واده په لومړۍ سهار خپل د میرمنې د زړه او فرمایش خواړه ورته راوړم.

د فاتح په خبره د عایشې د غاښونو د چیچولو غږ مې واضح واوریده، خو د دې څخه مخکې چې کومه خبره وکړې فاتح وویل: البته پاتې سوه د خلکو خبره، نو د ماما لورۍ ماته د خلکو داسې بیځایه خبرې د سپی د کوړنچېدو هومره هم ارزښت نه لرې، که زحمت کم کړې غواړم خپل د ښځې سره صبا نارې وکړم یوازې ...

د فاتح په خبرو چې واضح ویل ورکه شه زما له کوټې څخه، عایشه په غوسه د کوټې څخه ووتل او دروازه یې داسې بنده کړل چې د ټک څخه یې زما اوږې وپرېدې، او د فاتح غږ مې هم واوریده چې د شونډې لاندې په غوسه وویل: دا هم د ترکي سریالونو برکت، ای لعنت دې وې پر شیطان.

د هغې په تلو فاتح تازه زما خواته فکر شو او په ټُنده لهجه یې وویل: ته دومره عقل نلرې کله چې زمورږ ځایونه هوار دي نه باید څوک کوټې ته پرېږدي، بلخصوص دا، خو تا د اجازه ورکولو سره مجلس هم ورسره پیل کړې؟ یو شئ په نوم د شخصي حریم وي! ځینې شیان باید د ښځې او خاوند منځ کې راز اوسیږی او د دې کوټې څخه دباندې و نه وځي، ته څنګه تر دې حد ساده کېدلې شې چې، سهار داسې حال کې چې زمورږ د شپی د خوب ځایونه هوار دي یو نفر کوټې ته پرېږدې، دا خبرو باندې ستا سر نه خلاصیږی؟ دا خبري هم باید زه درته وښایم؟ اصلاً تا په دې سهار وخت د هغه شلی..

فاتح خپل خبره پرې کړل او داسې حال کې چې خپل ویښتیانو کې لا کش کاوه ویې ویل: ما د هغې څخه هېڅ ښه نه راځې نو کوښښ وکړه که نور نه وې زمورږ د کوټې څخه یې لرې وساتې کرکه لرم له دې چې زمورږ کوټه کې وګرځیږي.

بغیر د څه ویلو مې ورته وکتل، هغه ویل شخصي حریم؟ راز خبري؟ زمورږ کوټه؟ دا همغه انسان وو چې پرون ماښام یې لکه یو ځېرونکي ځناور پشان زما سره رفتار وکړو، او د همدغه کس مور راغله زما سره یې بد چلند وکړو او هغه خبره چې د ده پر وینا راز او خصوصي وه، هغه یې رسوا کړل، زه حیرانه و دې خبري ته وم، چې څنګه د دې دومره کارونو باوجود دې کرار ولاړ دې او وایي" زمورږ کوټه، او خصوصي حریم!"

کله چې زما ځواب یې وانه وریدو نو تندې لا پسې تریو کړو او غږ یې کړل: پوهه شوې او کنه؟

دومره مې ورڅخه بد راغلې وه چې حتا زړه مې نغوښت د دې وروسته غږ یې لا واورم، په همدي خاطر ژر مې سر وخوځاوه ترڅو نور خبره کش نکړې، هغه خپل د لاس پلاستیک پر پالنګ کېخود او داسې حال کې چې د الماری خواته څرخېدو ویې ویل: اممم تاته مې د بیرون څخه ډوډی راوړې، یو وخت د یو چا له خولې څخه مې

اوربدلې وه چې ستا بریانې وربژي خوښېږي! نو ما هم هغه راوړل البته ځکه چې سهار وختي وو نو په بېحد زحمت مې پېدا کړل.

بغیر د څه ویلو مې ورته وکتل، شاید یوه شیبه مې دا فکر له ذهن څخه تیر شو چې اخر چا ورته ویلې زما بریانې خوښېږی؟ خو دومره دا فکر ژر تېردونکې وو چې بیخې توجه مې ورته ونکړل.بغیر د څه ویلو د پالنګ خواته لاړم او پلاستیک مې راواخیست که بل هر وخت واې نو د دې وریژو لپاره به مې خولې اوبه کړې وایې خو اوس یوازې مې غوښتل یو څو ګولې وکړم چې هم د کمزورتیا له امله را ونه غورځېږم او هم د دې لپاره چې د فاتح خوله بنده شې او نور څه ونه وایې.

هغه په ظاهره و ماته شا کړې وه او نه پوهېږم الماری کې د څه پسې ګرځېدو، خو زه باډمنه وم چې د هغه ټول فکر او هوش زما خوا ته دې او هسې هلته لګیا دې. او شک مې هغه وخت په یقین بدل شو کله چې ما د دوه ګولې ډوډي خوړلو وروسته لاس ونیو او هغه په تلوار مخ راوګرځه وو او ویې ویل: ولې دې لاس ونیو؟
کرار مې وویل: مړه شوم.
فاتح- تا خو یوازی دوه ګولې وخوړل، دومره ژر مړه شوې؟

نه مې غوښتل ورسره خبری وکړم، د هغه داسې مظلوم نمایې زما زاره چول، د هغه دومره بلاو او مصیبتونو وروسته چې ده زما په سر راوړل، اوس یې ځان داسې مهربانه، مهربانه کاوه او زړه یې غوښت د ماشومانو پشان ما په یو وریژو ختا باسې! نه پوهېدم څه وکړم؟ نه مې بهر د تلو زړه غوښت او نه مې هم دلته یوازی د ده سره د پاتې کېدلو زړه وو، اخر د ناچاري څخه مې کمپل پر ځان کش کړو او څملېدم ترڅو شاید زما د سر لاس واخلې او لاړ شې خپل د کار پسې خو، د څو شېبو وروسته کله چې زما څنګ ته پالنګ ښکته شو او ورسره د هغه غږ مې خپل د غوږ څنګ ته واوریده پوهه شوم چې دا عذاب دایمي دې او د ده څخه نور و ماته نجات نشته.

ما کمپل خپل د سر لرې نه کړو نه مې غوښتل د هغه منحوس څهره وګورم، خو د هغه لاس مې محسوس کاوه چې کرار کرار یې زما د ویښتیانو سره تېره وه، د څو

شېبو خاموشۍ وروسته هغه په يو پښېمانه لهجه وويل: زه درڅخه بخښنه غواړم، باور وکړه ما هېڅکله نه غوښتل زموږ پېل دې داسې بد اوسېږي، خو ستا داسي ناڅاپه خاموشي او هېڅ نه ويل ما تر جنون رسه وې، زه غواړم ته راسره خبري وکړې را ته ووايې چې کوم کار مې صحيح دی او کوم غلط؟ دا چې ته څه و نه وايې او داسې چوپ کينې د دې څخه بتر حات شايد راپيښ شي، نو خواهش درڅخه کوم بلقيس! زما سره خبري وکړه.

د هغه په خبرو مې سترګي له اوښکو ډکې شوي، اوس چې هرڅه يې له مينځه ويوړل اوس وايې خبري راسره وکړه؟ زه د هغه پښېمانتيا څه وکړم کله چې هغه زما روح را ووژل، وايي خبرې وکړه ترڅو ستونزه حل کړو! همغه ژړا حال کې پوسخند مې پر شونډو خپور شو، ما چې هر ځل کوښښ کړې د ده سره خبري وکړم هغه ورځ يوازيني شئ چې نصيب شوي مې دې د دغه کس وهل وه او بس. ما نور د ده سره خبرو کولو زړه نه درلود نه مې غوښت ورسره خبري وکړم، ده يواځې خپل ځان ته کتل او خپل ځان ورته مهمه وو، نو د داسې انسان سره بحث کول داسې دې لکه د خر په غوږ کې د ياسين تلاوت کول.

فاتح څه کم او زيات يو ساعت زما و څنګ ته ناست وو او خبري کول خو ما د هغه د دومره خبرو په مقابل کې يو سپړ لا د خولې څخه ونه وت، ما د هغه څخه خپل ټول اميدونه شلولې وه، هغه هېڅکله نشو سم کېدلې داسې نه ده چې ما کوښښ نه وې کړې نه، ما د دې خبرو څخه ډېر مخکې په وار وار کوښښ کړې وو چې د ده سره خبرې وکړم او خپل ستونزه حل کړو خو هر ځل زموږ خبره وهلو او کنځلو ته رسيدلې وه، او بس.

څه کم يو ساعت يا هم نيم ساعت وروسته کله چې فاتح زما د خبرو کولو څخه نااميده شو، او پوهه شو چې زه خبري نه کوم ورسره نو په غوسي زما له څنګ پاڅېد، بيا د دروازه کلک ټک چې د هغه د تلو ګواهي ورکول، کمپل مې د سر لرې کړو سترګي مې چت ته ونيول، په دې ټول نړۍ کې ځان راته يوازی،يوازی ښکارېده، فکر

مې کاوه هر چا ته که خپل د زړه درد ووایم نو هغه به ما ته بد وایې، او ما به ملامته کړې، سترګي مې د اوښکو ډکي شول، او هغه یوازینی کس ته چې تر اوسه راسره پاتې و په هر غم او هر خوشحالۍ کې موجود او حاضر وو، و هغه ته مې د زړه ګیله پیش کړل "خدایه ته راسره مرسته وکړه، هر چا په یو بهاني زه یوازی پریخودم یوازی ته راته پاتې یې،زه نه پوهېږم چې د دې لارې په پای کې څه څېز زما په تمه دی؟

خو هر شي چې وي که شر هم وي خدای ته یې و ماته خیر کړه، زه ستا څخه بغیر نور هېڅ مرسته کونکي نه لرم. ته مې مدد کونکي اوسیږه ته هغه شئ را پیښ کړه کوم کې چې زما خیر وي، موږ انسانان بېحد بې صبره او جاهل یو موږ ډېر وخت خپل په خیر او شر نه پوهېږو، ته چې د هر شئ څخه با خبر ذات یې ته راته لاره وښایه.

ښه مې چې د خدای سره خبري او ګیلې وکړل لځایه پاڅېدم حمام مې وکړو خپل ویښتیان مې ګمنځ کړل، یو جوړه سم کالې مې واچول او اراده مې وکړل د کوټې څخه ووځم د غرمي وخت وو چې د کوټې څخه ووتلم که څه هم زړه مې نه غوښت او هغوي هم راباندې غږ نه وو کړې خو مجبوره وم چې لاړه شم، هسې خپل مکار خواښې مې پېژندل پوهېدم له قصد پر ما غږ نه کوې ترڅو کله چې فاتح راشې زما شیطنت ورته وکړي چې فلانکې او بستانکي راغلې وه خو ستا ښځه یو ځل سر دې خوا راښکاره نکړو، پر شوندو مې نرۍ پوسخند راغلو دا چې څومره زه پېژنم هغومره یې ولاکه زما کاکا چې د دې خاوند دې لا وپیژنی.

دې دواده مخکې څو ځله دا رقم کارونه او خبري کړې وه نو ډاډمنه وم چې بیا همغه کارونه کوې. کله چې دهلیز ته لاړم نو سرخان هوار وو او ټول د کورنۍ غړي بغیر د فاتح او مصور څخه په دسترخان ناست وه او ډوډۍ خوړل، دا چې داسې یوازی او بغیر د چا د ست څخه راغلې وم ځان راته بل ډول ښکارېده د شرم څخه تکه سره شوم، ځان سره مې وویل کاش کوټه کې پاتې وای خو داسې نه وای راغلې، د

دسترخوان سر ته مشر کاکا ناست وو زما په لېدو يې په ورين تندی وویل: پخير راغلې ناوي!

بغير د څه ويلو مې ورته وکتل چې مشر کاکا په خندا وویل: د ناوی پر ويلو عادت نه يم، ته ماته تل د ګل پرۍ او فاطمې پشان وې، اوس چې وايم ناوی! نو فکر کوم، کومه بيګانه جنۍ ده، نه زموږ بلقيس.
بيا يې وخندل او ويې ويل: راځه ولې ښه نيولې د دروازی سره ولاړه يې؟ بيخي په ښه وخت کې راغلې ما همدا اوس ګل پرۍ ته وويل لاړه شه او بلقيس لور ته غږ که چې راشې خو هغې ويل ته ويده يې! زه ښه شو چې راويښه شوې او راغلې، ډوډۍ په ګډ سرخان ښه خوند کوي.

په حيرت مې د ګل پرۍ خواته وکتل چې هغې په تروش تندی راڅخه نظر واخيست، ښه نو د همدې لومړۍ ورځې څخه دوست او دښمن معلوم شول، البته د اول هم معلوم وه خو دومره ښکاره نه! کاکا بيا ست وکړو او مجبوره شوم د سرخان خواته روانه شوم خو نه پوهېدم چېرته کينم؟ خو ښه و فاطمې راته خپل څنګ ته لږ ځاې راکړو، فاطمه لږ، لږ د زغمولو وړ وه، يعنې کله ناکله ښه کېدل زما ياد دې موږ دواړو به ماشومتوب کې يوځاې سره لوبې کول، خو ګل پرۍ دې خدای پر مخه نه راولې سم خپل د مور دويم ورژن ده، حتا د هغې څخه لا سل چنده بتره.

وريژی او غوښه يې پاخه کړې وه، ټولو ډوډۍ خوړل خو زما خوانښې لکه چې خپل د بدن غوښه خوړل؟ ځکه د قهر او غضب څخه يو ځل په دې څنګ کېدل بيا دا بل. د هغې نظر مې تعقيب کړو او سترګې مې په نعيم "د فاتح په دريم ورور" ولګېده چې زموږ د واده لپاره د خارج څخه راغلې وو، هغه خپل د ښځې سره يوزای ناست وو او خپل ښځې ته يې هر څه نږدې کول ترڅو ويخورې، د هغه په دې کار مې وربانديې افرين وويلو نر بايد داسې وي، نه دا چې خپل ښځې ته ووايې ته څومره نسه وره يې! د همغه ورځ څخه چې فاتح دا خبره راته وکړل له سر له ډوډۍ خوړلو و ولېدم.

بیا مې نظر خپل خوابنې ته شو چې د زیات قهر نږدې وه وچوې، د هغې د داسې حال پر لېدو په شونډو مې نرۍ مسکا راغله، دیته ویل کېږي قصاص! زړه مې ورباندې یخ شو، البته ما ته خو د هغوي دا کار غلط نه ښکاریده، میړه او ښځه وه که خاوند یې ورته یو ګوله ډوډۍ ورکړې یا یو شې ورته نږدې کړې ترڅو ویخورې نو په دې کار به څه قیامت راشې؟ البته منم چې هغوي یو څه بیحد با محبت کارونه کول، چې هغه هم د ګیلې وړ نه و ځکه خارج کې اوسیدل، البته ما د نعیم ښځه مسکان که څه هم دومره نه وه لېدلې خو همدا څو ورځو کې چې راغلې وه او یو څو لفظ خبرې مو سره رد بدل کړې وه نو زما په نظر ډیره ښه جنۍ ښکارېدل.

البته هر څوک چې زموږ په قوم او قبیله کې و نه اوسیږي هغه ښه خلک دې، یوازینې بدبخت، تنګ نظر، او جاهل قوم او قبیله همدا زموږ وه چې نه یې خدای درسره منلو او نه هم رسول.زما د خوابنې د داسې غوسې سبب دا وو چې مسکان او نعیم دواړه پوهنتون کې د درس ویلو وخت کې یو دبل سره اشنا شوي وه او واده یې وکړو، البته هغه هم څنګه واده وو! زما خوابنې نه منل او دومره تهمتونه او خبرې د بیچاره مسکان پسې وکړل چې اخر د مسکان کورنۍ پښېمانه شول او ویې ویل موږ لور نه درکو تاسو اوس چې زما په لور دومره تهمتونه ترې د واده وروسته به څه حال وي؟

خو د دوي دواړو مینه پاکه وه او هم د خداي رضا وه چې ټول یې یو رقم راضي کړل او همدا چې واده یې وکړو نعیم خپل د ښځې لاس ونیو او د وطن څخه لاړ، بس د هغه ورځې زما خوابنې د مسکان سره توره سترګه وخوړل او هر چیرته چې کښېناستل نو د دې بیچاره ګې بد به یې ویل" چې زما زوی راڅخه پردې کړو، زه یې پرېښودم او د دې سره د وطن لاړ" البته زما خوابنې خپل یو انګور هم نه خوښېدل که هغه مسکان وه، که زه وم، که مشر انګور یې زر بې بې وه، یا هم که د کشر زوی سلیمان چې فرانسه کې ژوند کاوه او ښځه یې د دې د طایفې وه او خورزه یې کېدل هغه یې هم نه وه خوښه، نه پوهېږم دې اخر څنګه انګور غوښته؟

بیا هم د دوي ټولو سره ښه وه څه ناخه ګوزاره یې کول خو زما سره، زما سره داسې وه لکه نسل تر نسل چې دښمني راسره لرې.

د ډوډۍ خوړلو وروسته غوښتل مې مرسته وکړم ترڅو سرخان او لوښي د نورو سره ټول کړم، خو خواښې په طعنه لرونکي انداز راته وویل: ضرورت نشته ته ځان دلته اوس په دې دوه لوښو اخته کړې چې بیا خاوند او خلکو ته ووایې چې ناویتوب ته یې پرینخودم او لا مې تخت ټول شوې نه وو چې کارونو ته یې راپاڅولم.

خپل د خوښې منطق او فکر ته حیرانه وم، نه پوهېدم ولې داسې رفتار زما سره کوې؟ ما و دېته څه بد رسه ولې وه؟ سرخان لا کامل نه وو ټول شوي چې ځېنې خپلوان ښځې راغله او موږ یو رسم درلود که څه هم زما په نظر چندان مهم نه وو خو موږ تل په کلک دا رسم ترسره ماوه، زما مور، خاله ګانې او خور هم راغلې وه، د مور غیږه کې مې ځان په زوره کنټرول کړو ترڅو ونه ژاړم، ماته له سر بیرته ځای هوار شو په دهلیز کې زه یې په ډېر عزت په یو نالې کښېنولم او زما غیږه کې یو دوه کلن ماشوم راکړې شو.

نه پوهېږم ترڅو ساعتو به هلته ناسته وم او هغوي مجلس کاوه او چای څښل د څو ساعتو وروسته، ټول یو د بل سره په مشورې شول او ګل بې بې عمه یې وټاکل ترڅو ما د دې عذاب خلاص کړې، هغې زه د ځایه پاڅه ولم او کوم نالې چې زه ورباندې ناسته وم پورته کړل، د نالې لاندې زموږ رواج وو د جنۍ کورنې پیسې کېږدې او ما مور هم دوه زرګونه کېخودلې وو.

دې رسم ته موږ ویل د تخت ټوله ول، او زما په خیال فارسیبانانو ورته ویل پاتختي! دا ماشوم ځکه د ناوي غیږه کې ورکوي چې د دوي د جاهلانه رسم په مطابق دوي عقیده لرې په دې رسم خدای به ناوی ته هم کوچني ورکړی، او جالب لا دا چې تل د ناوي غیږه کې هلک ماشوم ږدې نه جنۍ! او تخت ټوله ول مطلب هم داسې ده چې ناوې ته وایې میلمستیا دې خلاصه شوه او ته نور د دې کور یوه غړې یې.

یعنې که دا خبري زه یو فرهنګ دار کس ته وکړم، ولاکه زما په خبرې باور لاوکړې چې داسې عجیب کارونه دې هم کېږي، خو څه وکړم چې داسې رواجونه موږ درلود او تر اوسه یې عملي کوو، د ماښام د آذانو وخت وو چې راغلي کسان یو، یو روان شول اخرې کسان چې پاتې وه زما مور او خاله ګانې وه، مور مې چې چادرې په سر کړل ترڅو لاړه شي زما مقاومت مات شو او اوښکي مې پر مخ وبهېدل، زړه مې غوښت زه هم حجاب وکړم او د مور سره کور ته لاړه شم، هلته که څه هم تل د پلار ټُند مزاج او سختګیری وه

خو د دې ځاې څخه په زر ورو بهتره وو، مور او خاله ګانو مې په وار وار مخ ښکل کړو او خداې پاماني وکړه، تر دروازې ورسره لاړم، د دروازی مخکې ولاړه وم او خپل د مور قدمونه مې شمارل چې د کوڅي څخه ووتل او زما له سترګو پناه شول، نو زما اوښکو هم پر مخ لاره ونیول، په ژړا مې د کوڅې خواته کتل چې همدې وخت کې مشر کاکا د کوڅي د سر ښکاره شو، په تلوار مې دروازه بنده کړه او کور ته ننوتلم.

مشر کاکا اخلاق ما پیژندل هغه خپل د زوي څخه سل چنده بد زړه او شکمن وو، که زه یې لېدلې وایې د دروازی مخکې ښه یې بیابه کولم او د دې لیاظ یې هم نه کاوه چې تازه ناوي یم یا که د ده ورېره یم. خپل کوټي ته لاړم په پالنګ پریوتم او همغسی مې ژړل زړه مې خپل کور خپل کوټه او خپل ځاې غوښت، زړه مې مور غوښتل، زړه مې د الهام هغه بې نمک ټوکي غوښتل چې زموږ د خنده ولو لپاره یې کول، خو افسوس چې بغیر د ژړا څخه نور هېڅ کار مې نشو کولې، همغسې ژړل مې او پر پالنګ څملېدلې وم چې نظر مې ناڅاپه د فاتح پر ځاې ولګېده، همغه ځاې چې نن سهار عایشه هلته کښېناستلې وه او هغه بیځایه اپلاتې خبري و ماته ویلې وه، کرار د فاتح د بالښت خواته نږدې شوم د بالښت د لاندې څخه یې ماته یو تور تار ښکارېده چې لاندې راوتې وو.

په مشکوک انداز مې بالښت پورته کړو چې پر یوه کرې ستنې باندی مې نظر ولګېده چې په کامل توګه په بالښت کې ننوتې وه یوازی هغه تار یې چې لس دولس غوټې

درلود لږ راوتې وو، چې هغه هم که سم غور مې نه واې کړې امکان يې نه درلود ويې وينم، کړه ستنه مې د هغه تور تار سره چې لس دولس غوټې خوړلې وه راوخيست، د هغه په لېدو مې يوازې يوه خبره ذهن کې ګرځېدل او هغه دا چې دا جادو دې! خو ولې؟

د دروازې په خرپ په تلوار مې هغه کړه ستنه خپل په لاس کې پټه کړل، چې نظر مې په فاتح ولګېده په سترې ستومانې څهره کوټې ته راننوت او د شونډو لاندې په بېحد ستړيا يو سلام راوچو، داسې حال کې چې هغه کړې ستنې مې فکر ګډوډ کړې وو د هغه څواب مې د هغه پشان يا هم د هغه څخه لا بتره په کرار عليک کړو او لځايه پاڅېدم ...

فاتح په درانه ګامونو کوټې ته راننوت خپل پټو یې پر پالنګ کېخود او خپل د لاسې ساعت په خلاصیدو شو او همغه حال کې زما څخه چې د الماري څنګ ته جوخت ولاړه وم او هغه کړه ستنه مې لاس کې پټه کړې وه وپوښتل: څنګه یې؟ ورځ دې پخېر تېره شوه؟

بغیر د څه ویلو یوازې سر مې وښوراوه، هغه نیم نظر بغیر د سر ګرځولو زما خواته واچو، خپل د لاس ساعت یې د پالنګ څنګ ته په میز کېخود او هغه نرۍ جمپر چې اچولې وو هغه یې هم لرې کړو، او پر پالنګ کښېناست، دا چې د پالنګ هغه بلخوا زما پر ځاې کښېناستلې وو نو تندی مې تروش شو، زه نور هلته نه ویده کیږم خپل ځانته لاندی ځاې اچوم، زړه خو مې غوښته بیخې د هغه کوټه کې چې دې موجود وې او اوسیږی هلته ونه اوسیږم خو افسوس چې پوهېدم که داسې کار وکړم نو بېحد بدې پایلې به ولرې. هغه کامل زما ځاې کې څملېده خپل د کمیس د یخن یو دوه تڼې خلاصې کړل او بیا یې نظر زما خواته کړو او ویې ویل: ولې هلته په دوه پښو ولاړه یې؟ راځه کښېنه.

او خپل څنګ ته پالنګ خوا ته یې اشاره وکړل، له دې فکر چې بیا و هغه ته نږدې شم او د ده بوې استشمام کړم زړه مې بد کېده او زړه مې غوښت قی ووهم، شاید زما له څهري زما پر احساس پوی شوی وو چې تندی تروش کړو او ویې ویل: چې نه کینې نو هسې هم ولاړه یې ماته یو پیاله اوبه راوړه خپل د خیره.

بغیر د څه ویلو له کوټې ووتم، تازه مې سا واخیستل شوه، فکر مې کاوه د هغه په شتون کې سا لا نشم اخیستې، د آشپزخانې خواته لاړم هلته زر بې بې او ګل پرۍ لګیا وه د ماښام لپاره یې دیګ پاخه وو، زما په لېدو له ورایه ښکارېده چې د دواړو تندي تروش شوو،د هغوي په دې کار پښه نیولې د آشپزخانې دروازی سره ودرېدم نه پوهېدم ولې داسې رفتار راسره کوې؟ ما د دوي په حق کې اخر څه کړې وه؟ ما خو د دوي د ورور سره په زور خو واده نه وو کړې؟ یا ما خو څه وربانديې ناره نه وه

وهلې چې د مجبورۍ او د خلکو له شرم یې راسره واده کړې وي؟ اخر د دوي ستونزه زما سره په څه خاطر ده؟

د دوي په دې کار مې زړه په درد شو، ما خپل ټول کورنۍ مور، پلار، ورونه، خور هغه بیغمه ژوند ټول پریخود او د دوي کور ته را واده شوم، او هغه وخت دوي د یو ګوله ډوډۍ، او د سر له پاڅه د یو چت په خاطر پر ما احسان بار کوي او داسې تندی راته تروش کوي کنه نور خو ما د دوي ځای نه دې تنګ کړی، په خفګان مې یو پیاله د اوبو ډکه کړل او بغیر له دې چې د دوي سره کوم خبره وکړم د کوټې خواته روانه شوم، دروازه مې چې خلاصه کړه نو فاتح زما ځای کې څملېدلی وو او خپل لاس یې هم خپل په سترګو کېښودلی وو د دروازې په خرپ یې لا سترګي خلاصي نکړې، لکه چې ویده شوي وو؟

نه پوهېدم غږ ورباندې وکړم او کنه؟ د څو شېبو کش مکش وروسته و دې پایلې ته ورسیدم که ترې اوسېږي نو خپله راویښ کېږي او ماته ضرورت نشتهرچې راویښ یې کړم، د همدې پرېکړې پر بنسټ پیاله اوبه مې د پالنګ څنګ ته پر میز کیخودل او خپل د کوټې هغه بلخوا خپل د راوړې بکسونو خواته لاړم، دا دوه غټ بکسونه زما د 23 کال ژوند سامان وه خپل د پلار کور کې، نه پوهېدم چېرته یې ځای پر ځای کړم. د لومړنۍ بکس خوله مې خلاصه کړه زما کالي او نور سامان وه پکې بېرته مې بنده کړه، د دویم بکس خوله مې چې خلاصه کړه نو نظر مې خپل د پوهنتون په چپټرونه او کتابونو ولګېده او سترګې مې د اوښکو ډکي شول.

همداسې په نامیدې مې کتل چې نظر مې د یو کتاب پر جلد ولګېدي، د ناول کتاب وو شبنم راته راکړې وو نه پوهېږم ولې خو هېڅکله مې ونه لوست! داسې حال کې چې دومره د ناولونو سره مې مینه او شوق وو خو هېڅکله مې دا ناول ونه ویلو شاید دلیل یې د ناول نوم وو! "د هدیرې ناوې" نوم یې راته تر ډېره بریده غمجن ښکارېده او ما فکر کاوه ناول به ضرور د یو جنۍ د ژوند په اړه وي چې خاوند به یې مړ کېږي او پر دې به ډېري ستونزې او مشکلات راځي، که څه هم دا ناول مې

خپل ځېنو ملګرو ته ورکړې وو د ویلو لپاره او هغوي ټولو د ناول د ویلو وروسته ډېر تعریف ورڅخه کړې وو.

خو ما به چې وپوښتل څنګه کیسه یې وه؟ نو ټولو به راته ویل ترڅو خپل یې و نه لولې زموږ په خبرو د کیسي پر مفهوم نه پوهېږي. تقریبا یو کال کېده دا ناول راسره وو، او د دې دومره مودې وروسته تازه اوس مې لږ زړه غوښت دا ناول ووایم، او شاید دلیل یې هم زما خپل غمجن حالت وو کله چې موږ غمجن یو نو غمجن شیانو خواته جذب کېږو، او غمجن کتابونه، لیکنې او شیان وایو یا هم غمجن سندرو ته غوږ نیسو، داسې حال کې چې یو اراوپوهني مقاله کې مې لوستلي وه چې داسي وختونه کوښښ وکړې د غمجن څېزونو د اوریدلو او لوستلو څخه ځان وساتي او د هغه لځایه خپل فکر پر یو بل شې مصروف کړې یا حتا لاړ شې او مزاحیه ټوکي ویډویوګاني وګورې.

خو د دې دومره شیانو د پوهېدو با وجود ما غوښته همدا ناول چې زما په نظر غمجن وو ووایم! اراوپوهنه او روحي او راوني او فلانکي او بیستانکي خبري دې هم پر بلا شې. کتاب مې راوخیست او بیرته مې د بکس سر بند کړو نه مې غوښت د اوس لپاره خپل شیان سم کړم شاید زما پر ټک، ټک فاتح راویښ شوي واې، البته ما سره د هغه د خوب کوم غم نه وو، یوازی نه مې غوښتل راپاسېږي او بیا زما څخه هسې پوښتني پیل کړې، هملته د الماري څنګ کې کښېناستم او کتاب مې پرانیسته، د کتاب پیل کولو مخکې یو نظر مې د فاتح خواته چې بیغمه پر پالنګ پروت وو او کرار ویده و واچو او زړه کې مې ورته ښه کنځل وکړل.

مور او خویندو یې دلته پر ما قیامت جوړ کړې و او زما سره یې دښمني راخیستې وه د ماما هغه لیونۍ لور یې جادو ته ملا تړلې وو، څلور ساعت زه هلته په دوه پښو ناسته وم او ښور مې نشو خوړلې د هغه بېځایه رواج لځایه او اوس دې خان صیب راغلې او د یو پوښتنې او امر وروسته کرار بیغمه پروت و او خوب یې کاوه. بیا

وايې ولې زما سره خبري نه کوې او ستونزه د خبرو له لارې نه حل کوې! دې ډېر د خبرو دې؟

په کرکه او نفرت مې ورڅخه نظر واخیست او د کتاب خواته مې وکتل، چې ناڅاپه یو فکر مې ذهن ته راغلو!

فاتح ویلې وه ترڅو چې ته ویده نشې نو ماته هم خوب نه راځې! نو اوس څنګه زه خو ویښه وم او دې ویده شوی؟ یعنې اوس ویده دې او تللې همغه د خوب نړۍ ته؟ کوم چې څه کم دا یو میاشت کېدل موږ دواړه پکې بند پاتې و؟

شیطان ویل نړدې ورشه او وګوره چې ویده دې یا که د دروغو د ویده کیدلو چل کوې؟ شاید د رښتیا ویده وی، یا هم ویښ به وې او همداسې پروت به وې، بیا مې د ځان سره وویل اصلاً پر ما یې څه؟ خپل اوږه مې په بې پروایې پورته واچول او خپل ناول مې راوخیست "د هدیرې ناوې" اصل کې یو ایراني لیکوالۍ لیکلې وه بیا زموږ یو پښتني لیکوالۍ په نوم د "فرشته سعیدي" پښتو ته را ژباړلې و، د ناول اول صفحه کې د افغانستان د علومو اکاډمۍ یو غړې "فرشته سعیدي" ته د دې ناول د ژباړلو لپاره افرین ویلې و چې د فارسي ژبې څخه یې ناول زموږ ژبې ته را ژباړلې و او دومره لوې خدمت یې پښتو ادبیاتو ته کړې وو، مقدمه مې لږ لږ ورڅخه وویل او دویم صفحه مې راوړل ترڅو ژر تر ژره ناول پیل کړم.

خو دویمه صفحه کې هم د همدی اکاډمۍ یو بل غړۍ ورته شاباس ورکړې وو، بیا مې هم څه ونه ویل او دریمه صفحه مې د ناول ویلو په امید واړول، چې ګورم دلته هم د همدې اکاډمۍ یو بل غړۍ ورته افرین او شاباس او درې منه نور تعریفونه لیکلې وه! حوصله مې تنګه شوه دا نو څه ریشخند دې، افرین ورته وایست لاړشې ژباړونکي ته مسج وکړې او جار او قربان ورته ووایست دا نو څه معنا چې درې صفحي د ناول ته یواځې د فلانکي صیب او بستانکي صیب څخه مننه وکړې؟ د ځان سره بنګ،بنګ مې وو او د ناول پسې مې ورقې اړول خو په نهایت خندا او

ریشخندي کې د هغه 160ورقو ناول څخه 12/13 صفحي یوازې د افغانستان د اکاډمی غړو مبارکیاني وه چې اغلې فرشته سعیدي ته یې ورکړې وه.

د دوي په دې کار مې د یو څو وخت مخکې د ویل شوي کتاب د لیکوال خبره مې یاد ته راغلل هغه لیکوال خپل د کتاب په مقدمه "سریزه" کې ډېر یو جالب خبره کړې وه چې تر اوسه مې ذهن کې پاتې، هغه ویلې وه " زموږ خپروندي اداري د دې څخه ګیله کوي چې لیکوالان نشته ترڅو کتابونه ولیکې او یا یې هم وژباړي، ترڅو زموږ علمي بهیر پرمختګ او رشد وکړي! خو هغوي دېته نه ګورې چې افغانستان کې د کتاب چاپ کولو بهیر څومره ظالمانه دې، یو لیکوال چې تازه د لیکوالی ډګر ته راشې او شاته کلک واسطه ونلرې د هغه کتاب د چاپ کولو لپاره هېڅوک ورسره مرسته نه کوي، هغه کس مجبوره دې خپل کتاب خپل په شخصي پیسو چاپ باندې کړې.

کله چې چاپ شې نو اخیستونکې څوک نشته ځکه دومره مشهوره نه دې چې څوک یې کتاب واخلې، نوځکه زیاتر لیکوالان مو په مجازې توګه کتابونه لیکی چې هغه کې بیا بیچاره ګانو ته دا ستونزه وې چې هغه لیکل شوي اثر یې یو بل نفر خپل پر نوم نشر کوي او د ده دومره خواری هسې ضایع کېږي، او همدا لرې د یو سم منبع د نه درلودو او د تشویق نه کولو د دې سبب کېږی چې لیکوالان کتاب لیکلو ته زړه ښه نه کړې او له بلخوا، هغه یو څو لیکوالان چې شاته کلک واسطه لرې هغوي زیاتر داسی موضوعات راخلې چې نوي نسل نشې را جذب کولې او دا په پایله کې دا ټول دلایل د دې سبب کېږي چې زموږ ټولنه د کتاب ویلو او لیکلو څخه زړه تور شې.

نو زما توصیه دا ده چې د دې لځایه چې خپل په کتاب کې سلګونو او زرګونو کسانو نومونه واخلې او تعریفونه ورڅخه وکړې، د هغه لځایه یو آدرس یا یو پته ولیکې ترڅو دا تازه لیکوالان خپل لیکل شوي اثار هلته واستوي، هغه وخت به تاسو ووینې چې موږ څومره تکړه او با استعداد لیکوالان لرو."

اوس هم دا ناول څه ناڅه ما ته همغسې ښکاریده زړه مې غوښت له سر یې بیخې ونه وایم خو د بیکاره کښېناستلو څخه بهتره وو په 13 صفحي کې ناول پیل شو په

ډېر ساده او روان قلم.

یو جنۍ په نوم د زینب په کلي کې اوسیږي، کیسه د جنۍ د ماشومتوب څخه یې پیل کېږي هغه وخت چې دا ماشومه ده یو بل ماشوم هلک چې نوم یې محسن دې او د دوي همسایه دې د دې جنۍ سره مینه لرې، همغه ماشومتوب کې دوي دواړه یو پر بل مینان دي او په کلي کې لاس نیولې سره ګرځې، د ناول منځ کې سوچونو پر مخه کړم واقعاً زه حیرانه یم هغه کسانو ته چې وایي زه د ماشومتوب څخه خپل د کاکا یا ماما یا خاله په لور مین وم یا مینه وم! اخر ماشومتوب کې کله مینه کېږي؟ هغه وخت د ضد او ماشومتوب دوره وې! زما چې څومره یاد ته راځې ماشومتوب کې زه به وم کوڅه به وه او فاتح به وو او ټک به وو بس!

ولاکه ما ماشومتوب کې لېدلې اوسیږي چې فاتح دې یو شې واخلې او ماته یې راکړې یا کوم داسې د مینتوب کار وکړې، البته ګیله هم نه کېږي ځکه ماشومان و، په دې کارونو مو سر نه خلاصیدو، که رښتیا ووایم نو تر اوسه مې ولاکه سر خلاصیږي چې دا مینه اخر څه شې ده؟ څه بلا ده؟ څه رقم ده؟ زما د عمر په دې 23 کالو کې ولاکه یو چا راته د دروغو لا ویلې وې چې مینه درسره لرم. دا خلک څنګه د ماشومتوب څخه مینه لرې، یار لرې، عاشق لرې او هغه وخت زه تر اوسه د یو دروغو" مینه درسره لرم" د لفظ پسې مې سترګي وتې!

یا خو له سره د ماشومتوب وخت کې د مینه کولو خبره دروغ وه، یا هم زه په یو بل نړۍ کې لویه شوي وم، چیرته چې دا خبري نه وه. خپل فکرونه مې لرې کړل او بیا مې د ناول یوه ورقه وویل د زینب دوي کلي ته بنجاری والا راځې د هغه سره یو ښکلې شني سترګي نانځکه وي زینب هغه نانځکه ډېره خوښه کېږي خو ځکه چې غریبانان دي نو هغه نانځکه نشې اخیستي زینب په ژړا خپل کور ته ځې محسن چې د دوي ګاونډی دې زینب د ژړا حال کې ګورې او پوهېږي چې دا نانځکه غواړې، نو هغه په منډه خپل کور ته ځې خپل خزانه ماته وي او د بنجاري والا پسې ځغلې هغه

د دوي د کلې څخه لرې تللې وی، خو محسن یې پېدا کوي او همغه نانځکه زینب ته اخلې، کوم چې زینب د هغې د درلودو لپاره ژړل.

نه پوهېږم ولې خو دا ناول زما د ژوند پشان راته ښکارېده البته چپه! ما هم ماشومتوب کې یوه نانځکه خوښېدل په سل جبر او زارۍ مې واخیستل او فاتح زما د هغه نانځکې ټول طلاې ویښتیان وشکول بیا یې زما نانځکه راته په چاقو ټوټه، ټوټه کړل.ناول ته مې زړه تنگ شو هغه کې داسې خبري وه کوم چې ما یې تل ارمان درلود، ما تل غوښتل یو داسې کس لکه د همدی ناول د محسن پشان زما سره وي او زما د خوښي کارونه راته وکړې خو بدل کې خدای دا، د کتاب څخه مې نظر واخیست تر څو د هغه بیغمه او خوبولې خواته وگورم چې نظر مې د هغه په خلاصو سترگو پاتې شو چې له ورایه یې پرق واهه او دوه سترگي یې ماته نیولې وه.

د هغه د ځېر، ځېر نظر په لېدو ورختا شوم او ناول مې راښکته کړو، دې له کله داسې ماته سترگي نیولې وه؟ چې زه خبره لا نه شوم! فاتح چې زما نظر ولېده نو په نرۍ مسکا یې وویل: انسان کتاب د بیځایه فکرونو څخه د خلاصون او د یو شې د زده کولو لپاه وایې، نه دا چې غوسه شې او جوش وخورې اوس دا" دهدیرې ناوې" کتاب کې څه لیکلې وه چې ته داسې د غوسي ورته تکه سره شوي؟

بغیر د څه ویلو په تلوار مې کتاب بند کړو او غوښتل مې چې بکس کې کېږدم چې فاتح را غږ کړل: مه ..
ور ومې کتل چې هغه د څملېدلې حالت څخه راپاځېده او کښېناست، بډه یې زما پر بالښت ولگول او ویې ویل: دلته راوړه کتاب.
بغیر د څه ویلو مې وروکتل زړه مې نه غوښت کتاب مې هغه ته ورکړم، فاتح چې هرکله زما شیانو ته لاس وهلې نو راته خراب کړې، او بیا د هغه وروسته جنگ هم راسره کړې، زما خاموش نظر چې هغه ولېده نو دا ځل یې په کلک او څه لږ طنز لرونکي انداز باندې وویل: راوړه وعده درکوم چې کتاب دې ونخورم. که مبادا ومې خوړو یو بل درته اخلم قسم دې.

زړه مې نه غوښت خو مجبوره وم، بغیر د څه ویلو پاڅېدم او کتاب مې د هغه خوا ته ونیو؟ چې فاتح د کتاب اخیستلو وخت کې په یو ناڅاپه حرکت کې زما لاس هم خپل د ځان خواته کش کړو، دومره ناڅاپه دا کار یې وکړو چې د وحشت او وېرې څخه بې اختیاره مې د خولې څخه چغه ووتل، خو هغه بغیر له دې چې زما وېرېدلې حالت ته کوم پام وکړې زه یې پر پالنګ خپل د غیږې خوا ته کش کړم. د څو شېبو وروسته چې وېره مې لږ کمه شوه نو ځان مې د هغه په غېږه کې پوره ورکه شوی ولیده. د شالخوا د هغه په سینه مې تکیه وهلې وه او هغه خپل دواړه غښتلې نارینه لاسونه زما څخه راچاپېر کړې وه او کتاب یې لاس کې نیولې وو.

خپل د موقعیت او حال په لېدو نږدې وو زړه مې تر خولې راشي، د هغه د پرون ماښام وحشیانه کړنه مې د سترګو ښکته او پورته شوه او د وجود زړه، زړه مې د هغه څخه د لرې کېدو فریاد او کوکاري وهلې، خو فاتح بغېر له دې چې زما حالت ته کومه توجه وکړې سر یې زما و مخ ته نږدې کړی وو او ساه یې زما د غوږ څنګ ته ویستل، د هغه د هر ساه اخیستلو سره زما ټول بدن زړه،زړه د هغه څخه د کرکي او بې زارۍ اعلان کاوه، بغیر د څه ویلو لکه بت پشان غیږه کې ناسته وم، چې هغه په ږږ غږ وویل: د دې لځایه چې د کوټې هغه سر کې کښېنې او یوازې ځان کتاب ووایې څومره ښه به وشي چې راشې دلته زما غیږه کې راته کتاب ووایې، داسې هم ته راحته یې او هم به دېیو فایده ماته را ورسیږی.

فاتح خپل د خبرې سره سم کرار په خندا شو، د هغه د خبرو او خندا په اوریدو مې زړه غوښت حمله ورباندې واچوم او ورڅخه لرې شم، د هغه خبرې ماته ټول د شهوت، هوس او خواهشاتو څخه په ډک رنګ کې ښکارېدل، د هغه غیږه راته نا امنه او مرداره ښکارېده، که څه هم شرعي نکاح مو تړل شوي وه او هغه زما خاوند او محرم په حساب راتلو، خو بیا هم ما د هغه څنګ ته په اوسیدو بد احساس درلود، زما د دې ټولو منفې احساساتو دلیل همدې پر خپله وو، هغه زما سره د یو وحشي او تېرې کونکي کس پشان کړنه وکړه، د هغه کار شاید د ده په نظر حلال وو خو ماته د زر حرامو څخه لا حرامتره ښکارېده.

خدای فرمايي چې اسلام کې زور نشته، نو بيا دا کوم کړنه چې زما سره کېدل ايا دا زور نه وو؟ ايا د اوه ورځو په عمر ماشومه د بل چا په نوم کول زور نه وو؟ ايا دا نکاح چې زما په زړه نه بلکې د کورنۍ او د خلکو له شرمه ترسره شوه ايا دا زور نه وو؟ ايا دا زما واده خپله سراسر زور، ظلم او ستم نه وو؟ او د فاتح د ماښام کار ايا هغه زور، زياتې او جنسي تېرې نه وو؟ او حتا همدا اوس د ده دا کار زور نه دې؟ زه دده دا کار ته مينه او محبت نه وايم بلکې ناوړه ګټه اخيستل او زور او زياتې وايم.

فاتح د کتاب يو څو صفحې واړول او د هغه وروسته يې کتاب بند کړو او ويې ويل: څومره اپلاتې ويلې وه، دا نو کتاب شو چې ته يې وايې؟
هېڅ ځواب مې ورنکړو، چې هغه زما زنه ونيول او خپل خواته يې زما مخ وګرځوه او ويې ويل: ولې خبرې نه کوې؟ هومم؟

بيا هم بغير د څه ويلو مې ورته وکتل چې د هغه په تندی کې څو کرښې د غوسي د را برسېرې شوې او دا ځل يې لږ په کلکه وويل: تر کله غواړې دا رقم د چوپتيا روژه ونيسې او خبرې ونکړې؟

دومره مې ورڅخه زړه تور وو چې بې اختياره مې ورته وويل: د مرګ تر ساعت.

زما په داسې کلکه او تُنده لهجه د هغه سترګې له حيرت خلاصې پاتې شوې، خو ډېر ژر د حيرت ځاې غوسې ونيوه، او ويې ويل: يوازې په دې خاطر چې کار ته د تلو اجازه مې در نکړه؟

هېڅ مې ونه ويل چې د هغه غوسه لا زياته شوه، په لوړ غږ يې وويل: ځواب راکړه تاته وايم، يوازې په همدې دليل ځکه هغه مردار ځاې ته د کار کولو لپاره دې نه پرېږدم؟ هاا؟

د هغه په دومره لوړ غږ غوږونو کې مې انګازې پيل شوی، نه پوهېږم ولې نور مې ورڅخه ډار نه درلود يوازې کرکه او نفرت و بس، کوښښ مې وکړو ورڅخه لرې شم

خو هغه اجازه رانکړل، په بېحد ورو او په مات لهجه مې ورته وويل: زه ستا څخه هېڅ نغواړم، هېڅ.

زما په خبرى هغه په پوسخند زما لاس خوشې کړو د ميز له سره يې ګيلاس اوبه راوخيستل او په يوه ساه يې ټول وڅښل بيا يې زما خواته چې د هغه د اوبو څښلو څخه مې ګټه پورته کړې وه او د هغه له څنګ د پالنګ هغه بل څنګ ته تللې وم راوکتل او ويې ويل: څه مطلب زما څخه هېڅ نغواړې؟
نه مې غوښت ځواب ورکړم، خو کله چې د هغه قهرجن نظر مې ولېدو نو په نه زړه مې ورته وويل: نغواړم درسره خبري وکړم.
فاتح- خو زه غواړم درسره خبري وکړم، ته زما ښځه يې او دا زما حق دې چې پوهه شم چې اخر څه بلا را نازله شوي چې ته داسې رفتار زما سره کوې؟

بيا هم بغير د هېڅ خبري کولو مې وروکتل، خبري نه کول لومړۍ کې ډېر سخت وې خو کله چې تر يوه هفته د چا سره خبري ونکړي نو ورو، ورو عادت کېږي خپل خبرى د ځان سره وکړې نه دبل چا سره او ما هم همدا عادت اخيستى وو ما د ځان سره په ساعتونو، ساعتونو خبرى کول خو د بل چا سره يوازى "سمده" ضرور" په سترګو" صحيح ده" او داسې الفاظ خولې ته راتلل، په دې يوه هفته کې ما د خبرو کولو چل لا لياده وتې وو! داسې لکه کلونه، کلونه چې کېږي خبرى نه کوم، البته بايد ووايم چوپتيا هم ځانته يو خوند لري، چې هر يو يې په خوند نشې پوهېدي.

زما د داسې خاموشې څخه د هغه عصاب خراب شول او خپل اصلې شخصيت يې راښکاره کړو، او په غوسه يې وويل: ماته وګوره کله چې خبري درسره کوم نو ځواب راکوه، کنه په خداى قسم دا ژبه دې در پرى کوم ترڅو سم ورڅخه بيغمه شې.

بيا هم بغير د څه ويلو مې يوازى وروکتل، فاتح زما خوا ته لاس اوږد کړو خو د دې څخه مخکې چې لاس يې ماته راورسيږى د کوټې دروازه وټکېدل او د هغې سره جوخت د فاطمى غږ مې واوريده چې موږ دواړه يې د ماښام ډوډۍ لپاره غوښتو.

فاتح په غوسه" سمده اوس درځو وويل" د هغې د تلو وروسته فاتح څو شيبې زما خواته په ځېر، ځېر راوکتل خو کله چې زما خاموش نظر يې ولېده نو له پالنګ پاڅېده څو ځله د پالنګ څنګ ته په قدم اخيستلو شو او خپل ويښتيانو کې لاس تېر کړو او اخر کې د يو کلک استغفرالله پر ويلو بغير له دې چې زما خواته وګورې د کوټې د دروازې خواته روان شو، له کوټې ووت او دراوزه يې په دومره کلک د ځان پسې بنده کړه، چې د سنګار مېز هنداره لا وخوځېده.

د هغه د تلو څو دقې وروسته زه هم ورپسې روانه شوم، نه مې غوښتل څوک زموږ د اختلاف او جنګونو په اړه خبر شې، سرخان د غرمې رقم په د هلېز کې هوار وو مشر کاکا د سرخان سر کې ناست وو، راسته خواته يې مصور ناست وو او د هغه څنګ ته فاتح ناست وو او نور ټول د غرمې رقم په سرخانه ناست وه، زما په راتلو فاتح يو نظر راوکتل خو څخه يې ونه وې، زه هم د فاطمې څنګ ته کښېناستم او که څه هم ډوډۍ خوړل مې زړه ته نه کېدل خو د زړه له زوره مې يو دوه ګولې وکړل، د ډوډۍ خلاصيدو وروسته مې مرسته وکړه سرخان مو ټول کړو او هغوې لا چاي دمه ول چې زه د کوټې خواته روانه شوم.

بېحد خوب مې راتلو داسې بل ډول سم خوب زنګه ولم، زړه مې غوښت يوځاې سر کېږدم او ويده شم، کله چې کوټې ته لاړم د پالنګ په لېدو مې بيا ټول وجود د کرکې او نفرت څخه را ډک شو، زړه مې غوښت بيخې د دې کوټې څخه لاړه شم خو افسوس چې امکان يې نه درلود، د پالنګ لاندې مور مې يو څو کمپلونه اضافه کېخودلې وه، د هغمه کمپلونو څخه مې يو را واخيست او لاندې په فرش مې هوار کړو بل مې هم پر ځان کش کړو حتا بالښت مې لا د پالنګ راونخيست او يو اضافه نرۍ کمپل مې قات کړو او د سر لاندې مې کړو، همدا چې څملېدم کرار، کرار سترګې مې ګرمې شول او د خوب خواته روانه وم.

چې د کوټې دروازې خرپ وهل او زما خوب يې لږ وپره وو، بغير له دې چې وګورم څوک دې بيا مې د ويده کيدلو کوښښ وکړو چې د فاتح غوسه ناک اواز مې تر غوږ

شو.

فاتح- ولې پر ځمکه څملېدلې یې؟
پوهېدم که ورته ووایم ځکه چې پالنګ ستا منحوس بوې کوې او ستا هغه غیر انساني کړنې مې یاد ته راوړي، نوځکه لاندې غوارم ویده شم، نو بغیر له کوم شک ضرور په دې نیمه شپه یو جنګ جوړه وی، نو اراده مې وکړه ځان په خوب واچوم چې شاید خوشې مې کړي، خو هغه کرار زما خواته رانږدی شو او داسې حال کې چې پر دوه پښو زما و مخې ته کښېناست ویې ویل: ځان په خوب مه واهه، کله چې ته ویده شې نو زما هم خوب راځي او مجبوره یم ویده شم خو اوس ماته خوب نه راځي نو مطلب ته ویښه یې، نو د انسان بچې پشان راته ووایه ولې لاندې پریوتلې یې؟

اه لعنت دې په دې ریشخند کار شې چې زما خوب یې لا دده سره بند کړې او بهانه لا نشم ورته راوړلې سترګې مې پوره خلاصي کړې او دا ځل مې یو بل بهانه ورته راوړه.

— کله چې پر پالنګ وېده کېږم نو ملا مې درد کوې، عادت نه یم د پالنګ سره نو زه به پرځمکه ویده شم، ته پر پالنګ ویده شه راحته.

زما په ځواب د هغه وریځې له حیرت پورته شوې او څو شېبې وروسته لږ په اندیښمن انداز یې وویل: ډاډمنه یې چې د ملا درد دې د پالنګ له لاسه دې؟ کوم ستونزه خو نلرې؟ ښه یې نوره؟

پوهېدم چې د هغه اشاره څه ته ده نو ځکه مې تندی تروش کړو او ومې ویل: ښه یم که اجازه راکړې ویده شم لا به ښه شم.

زما په خبرې فاتح بغیر د څه ویلو پاځېده او ویې ویل: هو .. هو ویده شه په کراره. دا چې دومره زر قانع شو او زه یې خپل پر حال پریخودم حیرت مې وکړو، خو له بلخوا خوشحاله شوم چې نور که نه وې د خوب وخت کې خو د ده له لاسه بیغمه

شوم. په همدي فکرونو خندا پر شونډو سترګي مې وترړل چې خپل و څنګ ته د یو شي په غورځېدو ژر مې سر وګرځه وو چې فاتح په شیطان مسکا خپل بالښت زما وشاته کیخود او ویې ویل: که ته پر پالنګ نشې ویده کېدلې او ملا دې درد کوې نو زه خو په فرش ویده کیدلې شم.

او خپل د خبرې سره یوځاې زما شاته په هوار کړې کمپل څملېده، د څملېدلو سره سم یې زما کمپل راڅخه کش کړو او جوخت زما سره پریوته، ما کوښښ وکړو ځان ورڅخه لرې لرې کړم خو هغه لا د ځان خواته کش کړم او خپل لاسونه یې پر ما راچاپیر کړل او کرار یې وویل: دومره لغطي مه وهه کراره ویده شه، مګر ستا خوب نه وو راغلې؟

نور مې ځان ونه ښوراوه، او د هغه غیږ کې مې ارام ونیو د هغه ساه چې له شالخوا په ویښتیانو او غاړې مې لګېده نو د بدن ریشه، ریشه مې ورڅخه د کرکي او بې زارۍ ښکاروندوي کوه، خو نه پوهېږم ولې د کرکي او نفرت څنګ ته یو ناشنا او ګنګس احساس مې درلود، داسې احساس چې ما خپل لا نشو درک کولې، ما د فاتح د داسې زور ویلو او ما په خبرو راوړلو او داسې کارونو د کولو څخه کرکه کېدل خو نه پوهېږم ولې لرې،لرې مې خوښېدل هم!

خپل احساساتو ته په حیرت وم له یوه خوا مې ورڅخه بد راتلل خو له بلخوا د هغه داسې پاملرنه او خیال ساتل مې خوښېدل، نه پوهیږم ولې دا دوه بېل او متفاوت احساسات په یو ځل ناڅاپه زما وجود کې سرونه راپورته کړې وه؟ داسې احساس مې درلود لکه خپل د ځان سره چې په جنګ یم، یو خوا زما عقل راته نصیحت کاوه او ویل یې چې منطقي فکر وکړه او خپل ژوند هسې په بېځایه ضد کولو مه برباد کوه، هر شي چې وو اوس تېر شوي د دې وروسته خپل ژوند وژغوره، خو له بلخوا احساس مې کاوه چې د زړه په کونج کې مې یو قهرجن او غوسه ناک ماشوم پلټې وهلې ناست دې، او د دې ټولو کارونو څخه ناراضه دې او هغه راته د جنګ کولو، لرې کېدو او انکار کولو امرونه صادر کول، او هر دقه یې راته ویل چې دا ژوند نه ژوند.

او زه د دوارِو منځ کې بنده وم، او خاموشۍ مې اختیار کړې وه نه مې د عقل او منطق خبره منلې شوه او نه هم د هغه قهرجن او نامیده ماشوم چې یواځې راته د بربادۍ خبرې کول، همدغه ګډوډ فکرونو او سوچونو کې خوب وړی وم ...

***

د رڼا په لګېدو سترګي مې پرانیستي د فاتح کوټه کې پر پالنګ څملېدلې وم، لومړۍ فکر مې چې ذهن ته راغلو دا وو چې زه خو لاندې پر فرش ویده شوم بیا دلته څنګه راغلم؟ په تلوار مې د فاتح پسې وکتل چې خپل و څنګ ته خپل په جسم مې نظر ولګېده او تازه مې فکر شو چې زه د خوب نړۍ کې یم او د لته سهار دې، عجیب وو خو فاتح لا تراوسه ویده وو! که راویښ شې بیا دلته مجلس راخلې او زما هېڅ حوصله ورته نه وه، ځان سره وبنګېدم په خوب کې لا د ده له لاسه بېغمه نه یم.

په تلوار پاڅېدم او بغیر له کوم شور ماشور څخه له کوټې بیا له کوره ووتم، لا سهار وختي وو شاید پنځه یا هم شپږ بجي شاوخوا وه، ژوره ساه مې واخیستل پر بدن مې د یخ لرزه راغله خو کوم پام مې ورته ونکړو او کرار کرار د سړک خوا ته روانه شوم، دا خوب دومره هم غضب نه دې باید ومنم چې دلته بیغمه ګرځم هر کار چې کوم څوک راسره کوم کار نلری او هر کار چې رښتینی نړی کې نشم کولې دلته یې ترسره کولې شم او دومره واقعي ښکارې چې فکر کوم رښتینی نړۍ ده نه د خوب.

تقریبا دا یوه هفته کېدل چې له کوره هېڅ ځاې نه وم تللې، د چا سره خبري مې نه وکړی او د فاتح خبره د چوپتیا روژه مې نیولی وه زړه مې دومره تنګ وو چې حد نه درلود، همداسې کراره، روانه وم او شاوخوا دوکانونه، سړکونه او خلکو ته مې کتل او دا فکر مې کاوه چې ایا دا خلک چې دلته دي ایا دا په رښتینی نړۍ کې هم شته؟ یا هسې دلته ماته ښکارې؟ خو عجیب وه څو ځله دلته چې کوم کسان مې لېدلې وه هغه مې په رښتینې نړۍ کې هم په همغه قد،قواره، اخلاق او څهرې لېدلې وه!

لومړۍ ځل چې په دې موضوع پوهه شوم یوځه و ډارېدم، خو بیا وروسته دا موضوع راته جالبه ښکاره شوه، فکر وکړې دلته چې زه هرڅوک وګورم،خبرې وکړم، معلومات ورڅخه واخلم، هغه کس په رښتینی نړۍ کې هم هغه اخلاق، فکر، ذهنیت او همدا ژوند لري؟ ناڅاپه یو شیطاني فکر مې ذهن ته راغلو.

شیطان ویل لاړه شه او عایشي سره خبري وکړه! زړه مې غوښت پوهه شم چې ایا فاتح و هغې ته د رښتیا کوم داسې پټه وعده د پردې تر شا ورکړې وه یا که دا هسې زما د خواښې په خبرو تر دې حده سپین سترګي شوي وه؟ همدی فکرونو کې زړه نا زړه وم چې د جیب څخه مې د موبایل غږ اوچت شو، جیب ته مې لاس کړو د فاتح موبایل مې جیب کې وو او ورته زنګ راتلو، شماره مې نه پېژنده نه پوهېدم څوک دې؟ زړه نا زړه وم چې ځواب ورکړم او کنه؟

بیا مې ځان سره وویل چې دا خو خوب دې او زه هم فاتح یم! نو ځواب ورکول ورته کوم جرم نه دې، هسې هم فاتح نه خبر کېږي، په دې فکر په شیطنت مې شنه تڼې ووهل او هلو مې کړل.

زما د هلو د ویلو سره سم د هغه خوا یو مردانه غوسه ناک اواز مې تر غوږ شو چې ویې ویل: مرګ او درد یې هلو د کافر خنزیر اولاد.

د هغه په ټُنده لهجه مې خوله له حیرت خلاصه پاتې شوه، دا څوک دې چې فاتح ته کنځل کوي؟ او هغه هم تر دې حد بد او مردار؟

موبایل مې راښکته کړو نوم مې ورڅخه وکتو فاتح د دغه بې ادب کس نوم ثبت کړې وو، "سیاوش" نوم مې ورڅخه څو ځله د ژبې لاندې له ځان سره تکرار کړو، عجب نوم یې دې سیاوش! تراوسه مې په پښتنو کې داسې نوم بېخي نه وو تر غوږ شوي، د هغه د کنځلو غږ لا راتلو چې ما موبایل وربانديې بند کړو، خیرن! نه پوهېږم ولې خو دا چې فاتح ته یې کنځل کړې وه راباندې بد ولګېده. د سړک څخه مې غوښتل تېره شم زړه مې غوښت د بولاني خرخونکي خواته لاړه شم او یو دوه

بولاني واخلم، دا بولاني خوړل داسې به بيغمه زړه د سړک غاړه کې يو بل خوند او مزه لرې چې د بيان وړ نه ده.

لا بولانې والا ته نږدې شوي نه وم، چې په ناڅاپه توګه مې احساس کړو مخ پر هوا يم، او روح مې د بدن څخه د وتلو حال کېده، غوږونو کې مې د بنګهاړي اوازونه پورته شول او داسې احساس مې کاوه چې يو څوک ما په زوره،زوره ښوراوي، يوه شېبه مې احساس وکړو چې ساه مې بنده شوه او د هغه سره سم په ژوره ساه او راوتلو سترګو له خوب راويښه شوم.

تېزه، تېزه ساه مې اخيستل فکر مې کاوه نږدې ده زړه مې د سينې څخه را ووځې، يو چا مې پر ملا لاس تېر کړو او د هغه سره سم د فاتح غږ چې په انديښمن لهجه يې وويل: ارامه اوسيږه هېڅ خبره نشته، راويښه شوی.

د څو شېبو وروسته چې لږ زړه مې د ټوپ وهلو څخه کرار شو او يو غړپ اوبه چې فاتح راته راکړل و مې وڅښل او نفس مې ځاې ته راغلو په حيران او قهرجن نظر مې د فاتح خواته وکتل، ده زه له خوبه راپاڅولم هغه هم داسې په يو بد ډول باندې نږدې وو زاره راوچوی، د کړکې خواته مې وکتل لا د ماښام تياره خپره وه، ساعت ته مې وکتل د شپې يوه بجه وه، په همغه ګنګس، حيران او غوسه ناک نظر بيرته مې د هغه خواته کتل پيل کړل ترڅو پوهه شم ولې زه راويښه کړم؟

خو فاتح راته بيحد غير نرمال ښکارېده تندی تروش نيولی و، سترګې تکې سرې وي نه پوهېدم چې څه چل دې؟ هغه چې زما حالت لږ ښه ولېده نو لاس يې زما د ملا څخه لرې کړو او په يو نارامه لهجه يې وويل: بلقيس يوه پوښتنه درڅخه کوم او قسم در کوم چې د چوپ اوسيدو يا هر بل کار لځايه سم صحيح ځواب راکړې سمده؟

حيرانه، حيرانه مې وروکتل نه پوهېدم ولې ناڅاپه داسې شو؟ فاتح زما لاسونه خپل لاسونو کې ونيول او داسې حال کې چې سترګې زما سترګو کې خښې کړې وه په

درانه غږ وویل: هغه شپه ستا لاس کې څه وو؟

د هغه په پوښتنې لا پسې ګنګسه شوم نه پوهېدم کومه شپه او څه یاده وي؟
فاتح چې زما ګنګسه او حیرانه څهره ولېده لږ نور هم را نږدې شو او ویې ویل: پرون ماښام کله چې ته کوټې ته راغلې ستا لاس کې یو شې وو او ځان سره دې د ژبې لاندې لعنت، لعنت ویل هغه څه وو؟ او څه شو؟

د فاتح په دې خبره سترګي مې لا پسې له حیرت را ووت، ناڅاپه مې زړه کې زر رقم فکرونه راغلل او ټول هم منفي، بغیر د څه ویلو مې یوازې ورته وکتل، هغه چې زما خاموش نظر ولېده زما لاسونه یې په کلک وځنډل او تقریبا په لوړ غږ یې وویل:
ځواب راکړه بلقیس، داسې چوپه مه اوسیږه. هغه څه وو؟ او څه شو؟ ووایه چې اوس هم ستا سره دې ..

د فاتح غږ کې یو رقم عجز، درد، او ناباوری وه، دومره یې لهجه خواره وه چې ما خپل ځان سره هغه کړې وعدي او خبري لیاده وویستي او د شرم څخه په ډکه لهجه مې وویل: هغ... هغه ... سپین دسمال وو ..

چوپه شوم او د فاتح خواته مې وکتل د هغه مخ له غوسي تک سور شو، خو خاموش وو او په سترګو یې ویل چې خبره پوره کړه. د هغه د داسې حالت په لېدو و ډاره شوم غوښتل مې ورڅخه لرې شم خو فاتح زما لاسونه کلک ونیول او داسې حال کې چې د غوسي څخه یې خپل غاښونه یو پر بل چیچل ویې ویل: د څه لپاره و؟ او څه دې کړو؟

په ځېر،ځېر مې وروکتل دومره جاهل نه وو چې په دې ریشخند او غیر اخلاقي رسم یې سر خلاص نشې، خو عجیب وه چې ما احساس کاوه هغه غوارې دا موضوع زما له خولې واوری! که بل هر وخت وایې نو شاید ویلې مې وایې دا هم بل مضریت او رزالت یې چې هغه موضوع پر ما بیانه وي! خو اوس د هغه حالت ماته بیحد خراب

معلومیده، داسی لکه چې زما په خبرو شکنجه کېږی! هغه زما لاسونو ته زور ورکړو ترڅو خبري وکړم.

د هغه مخ ته په کتو مې وویل: ګل بې بې عمه راکړو و... ویل یې دا حق ستا د مور وو چې دا درکړې خو هغه نشته ... او ... او ... د

خبره مې نشو ویلې خو نه پوهېږم پر هغه څه مرګ شوی وه چې داسي په جدیت په تمه وو ترڅو زه ورته داسي یو خرابه موضوع تشریح کړم، کله چې پوهه شوم بل لاره نشته او باید خبري وکړم نو سترګي مې پټې کړل او په یوه ساه مې ټوله کیسه بیان کړل ..

د خبرو خلاصیدو وروسته مې سترګي خلاصي کړې او د نامیدۍ اوښکي مې پر مخ وبهېدي، هغه ورځ ما له خدایه د مرګ غوښتنه کړې وه خو نه دا چې دومره دي سپکه شم، هغه ورځ مور او زوی دواړو زما پر حریم تېري کړې وو، بغیر د زره شانتې رحم څخه ...

فاتح په همغه نظر چې نامیدي، غوسه،قهر، درد، او زر رقم نور احساسات ورڅخه څرګندېدل بغیر د څه ویلو راته څېر شو، په ظاهره یې و ماته کتل خو د څهري څخه یې ښکارېدل چې فکر یې په نور ځایونو او خیالونو کې چکري وهې ...

***

په آشپزخانه کې لګیا وم د غرمي لپاره مې بانجان پخول، زما د خوښې خوراک وو. نو ځکه مې په ډېر خوند ورته پیاز میده کول او غوړې مې سره کول، خواښې مې خپل د دواړو لورګانو سره تللې وه خپل د ورونو کور ته، زر بې بې هم خپل د اولادونو سره تللې وه خپل د پلار کور ته، مشر کاکا هم نه پوهېږم چېرته تللې وو، او فاتح هم د تل پشان کار کې وو، او زه یوازی په کور کې لګیا وم خپل د خوښې

خواږه مې پخول کور کې ارامه ارامي وه، البته کور کې هر کله چې زما خواښې ونه اوسیږو نو تل همداسي ارامي وي، البته د حق تېره نشم نو دا څو وخته کېدل چې خواښې مې دومره زما سره خوله نه اچول!

نه پوهېږم څه تعویذ جادو وربانديې شوی وو خو دقیقاً که ووایم نو د هغه شپې وروسته چې فاتح په هغه بډول راویښه کړم او هغه عجیب غریب پوښتنې راڅخه وکړل د هغه شپي د سهار څخه نیولې تر همدا یوه میاشت چې زما د واده او دلته راتګ څخه تېرېدل، نه خواښې مې راپوري د پخوا پشان کار درلود نه یې لورګانو او نه هم زر بې بې، عجیبه وه خو د هغه شپي وروسته ناڅاپه ټول شیانو تغیر وموند حتا فاتح!

د هغه شپی وروسته نور فاتح زما په خبرو نه کولو نه غوسه کېده، نور یې جنګ او دعوا نه کول، یو دم شخصیت یې 180 درجې تغېر موندلې وو، باید ووایم چې عاجز او سنګین شوي و، نور د ماشومانو پشان د هر خبري پسې نه ګرځېدو، هر دقه یې ناقه بهاني او جنګونه نه کول، مهربان شوي وو! باید ووایم د هغه په داسې رفتار او کردار په دا یوه میاشت کې زه لږ، لږ و دې ژوند ته په امید شوي وم، ما هم خپل ضد کول څه ناڅه کم کړې و، ورو، ورو دواړه یو نرمال او عادی ژوند خواته راروان وو.

او زه بیحد مننداوي وم له دې چې د فاتح ذهنیت داسې بدلون موندلې و، که دا بدلون ورته هرچا، هر کس یا هم هر خبري او حتا که تعویذ لا ورکړې اوسیږی، زه د هغه کس څخه په زرګونه واره مننداوي وم او جنتونه مې له خدایه ورته غوښتل چې داسي تعویذ یې پر فاتح کړې وو. نور مې ذهني او فکري جنګ نه درلود، د ژوند لاره راته تر یوه بریده واضحه ښکارېدل، که څه هم تراوسه له دې چې اجازه یې نه وه راکړې چې کار وکړم لږ مې زړه ورڅخه نیولې وو خو بیا هم کوښښ مې کاوه د دې موضوع سره جوړه راشم، او خپل ژوند په دې خبرو تریخ نکړم.

دا دومره پرمختګ زموږ په رابطه کې هغه هم په دې دومره کمه موده د یوه میاشت کې ټول د فاتح د ښه کېدو له وجهې وه، هېڅ رابطه او اړیکه یوه طرفه او یو جانبه

هېڅکله نه جوړېږي او د هغه څخه لا مهمه دا چې یوه اړیکه تر هغه وخت د هغه پر معناو او اصولو نه پالل کېږي ترڅو درې اثاثي ټکي پکې مراعات نشي، لومړی او تر ټول مهم دوه جانبه احترام!

ترڅو چې مور په یو اړیکه کې د مقابل جانب احترام ونه ساتو، تر هغه وخت به همغه جنګونه او ناخوالې وي کوم چې موږ دا 23 کال ورسره لاس او پنجه نرمول، فاتح په دا 23 کالو کې زما د خبرې، زما د نظر، زما د احساساتو احترام ونه ساتو او زموږ پایله شوه جنګ او جګړه، خو دا یوه میاشت چې هغه کوښښ کاوه زما خبرو، زما نظراتو او زما احساساتو ته پام وکړې او احترام یې راته د کورنی، خپلوانو او پردیو مخکې راکوو نو زما د زړه هغه کرکه او نفرت ورو ورو ورته په مینه او محبت بدلیده.

موږ ښځې د احترام وړې یو، موږ غواړو زموږ د ژوند شریک وموږ ته احترام راکړې توجه وکړې، نه دا چې یوه خبره پورته ښکته شوي نه وي او د ده بوکسان او لغتې شروع شوې وي. دویم شئ چې ما تل ارمان یې درلود او د یو اړیکې اصلی محور هم دې هغه اعتماد او باور پر یو بل دي، چې دا 23 کال موږ یو پر بل نه درلود، فاتح به تل ماته د انسټیوټ د هلکانو څخه نیولې د لارې، کوڅې، بازار ټول کسان ماته یاده ول، او ویل به یې چې ته د دې ټولو سره اړیکه او یارانه لرې او وروسره جوړه یې.

ما به هم تل د هغه د داسې تهمتونو په بدل کې د هغه د مردار فکر طعنه او پیغور ورکوو، البته زما زړه هم د عایشې په موضوع کې فاتح ته بیحد خراب وو او اوس هم څه ناڅه شکمنه یم خو دومره نه چې وغواړم خپل ژوند وربادې خراب کړم، کله چې موږ دا طعنې، پیغورنه، او شکونه پریخودل او پر یو بل مو باور کول پیل کړل نو باید ووایم زموږ ژوند کی معجزه وشوه، نور یوه خبره ما د دې لپاره نه ورڅخه پټ کول چې فاتح که خبر شې نو بد ګمان به وکړې، بلکې همغه دقه مې ورته ویل فلانکې کار داسې شو او بیستانکی هغسی، او دا کار د دې سبب کېدو چې زموږ

اړیکه لا یو د بل سره مظبوطه شي او خپل خبري، ستونزی یو دبل سره شریکې کړو، او د دې ټولو برکت یوازی او یوازی یو پر بل باور کول وه.

د پیازو په سوځېدو د فکرونو لړۍ مې وشلېدل او په تلوار د دیګ خواته لاړم، ژر، ژر مې اور ورڅخه مړ کړو او رومیان مې ورواچول اه لږ پاتې وو ټول دیګ مې خراب شي،

د رومیانو سره کېدو وروسته بانجان، مالګه او دیګ دوا مې ورواچول او د دیګ سر مې بند کړو ترڅو پخه شي، او خپل لګیا شوم او خیرن شوی لوښې مې راټوله ول، د لوښو راټوله ولو حال کې مې هغه سندره چې څو ساعت مخکې په ټېک ټاک کې اورېدلې وه د ژبې لاندې مې ورو، ورو د ځان سره زمزه کول.

په سپین مړوند به دې ویده کړم تر سهاره
وی زما د میني یاره دیدن دی راوړه
وی زما د میني یاره دیدن دی راوړه ...

کوم غابونه چې پریمنځلې مې وه هغه مې غوښتل پورته الماری کې کېږدم خو لاس مې ورته نه رسیدو، اه دا الماری ولې دومره لوړه جوړه وی؟ خو باید زموږ ښځو پر قد یې جوړ کړې نه د نرانو پر قد! اوس مجبور کوم چوکۍ راپیدا کړم، زه په همدی کش مکش کې وم چې یو شوخ خندان غږ مې خپل د شا څخه واوریده چې ویې ویل:

ناز او نخري دې تر آسمانو رسیدلي زما د زړه ټوټې.
خو لاس دې تر الماری نه رسیږی ...؟

د فاتح په طنز امیز لهجه په تلوار مې مخ وروګرځوه چې هغه مې خندا پر خوله د اشپزخانې دروازې څنګ ته ولېدو، د هغه شوخ لهجې زما خندا راوستوه او ومې ویل:
ماشالله د فرمان عسکر دنده هم ته مخ ته بیایې خبره نه وم.!
زما په خبري د هغه د خندا غږ لا پسې لوړ شو، او ما د لومړۍ ځل لپاره د هغه د خندا

غږ په اوریدو زړه ولړزېده، او زړه کې مې خوږ احساس وکړو، د هغه خندا او ښه انرژۍ ما ته لا ښه احساس راکړو او پر شونډو مې مسکا ښوره شوه، داسې حال کې چې بیرته د لوښو منظم کولو لپاره مې سر ګرځوو هغه ته مې وویل: نن څنګه وختي په دې غرمه کې راغلې؟

فاتح- اممم زما مرغانو خبر را ورسه و چې کور خالي دی، او میرمن دې غواړې.
په خندا مې د هغه داسې شوخي لهجي ته ځواب ورکړو او ومې ویل: اممم مرغان دې خبره غلطه در رسه ولي جناب!

کوښښ مې کاوه ترڅو غاب په پورته الماری کې کېږدم، خو نه کېدو لعنتي ډېر پورته وو، همدغه وخت کې مې فاتح خپل وشاته احساس کړو او بیا د هغه لاس چې زما د لاس څخه یې غاب واخیست او په الماری کې کیخود همغه حال کې په نرمه لهجه یې وویل: زما د مرغانو خبر راوړل هېڅکله دروغ نشي اوسیدلې اغلې، خپل پر خبري څخه اوړېدل نشته ویل دې کنه" په سپین مړوند به دې ویده کړم تر سهاره، وی زما د میني یاره دیدن دی راوړه " نو وګوره دیدن مې راوړو اوس به خپل خبره عملې کوي.

په خندا مې هغه شاته ټیله کړو.
— دا د مرغانو خبري دې پرېږده، دا ووایه ولې راغلې؟
فاتح څو ګامه شاته لاړو بیرته د آشپزخاني دروازي ته یې ډډ ووهل او ویې ویل: خفه یې کې خوشحاله چې راغلم؟
— ولې خفه اوسیږم؟
فاتح- مطلب خوشحاله یې؟
د هغه خندا او خوشحاله نظر ته مې وکتل او په شیطنت مې وویل: خود خوشحاله یم زما یوازی ډوډی خوړل نه خوښېږی.

زما په خبري د هغه خندا لږ کمرنګه شوه او ویې ویل: یعني یوازی د دې په خاطر خوشحاله یې چې ډوډی خوړلو وخت کې یوازی نه یې؟

د هغه د داسې خفګان څهرې په لېدو خندا مې راغله د دې څخه مخکې چې کوم ځواب ورکړم د هغه موبایل ته زنګ راغلو او هغه د ځواب ورکولو په پار د دهلیز خواته روان شو، د فاتح و دې کارونو ته مې خندا پرشونډو راغله، راڅخه د پیازو او غوړو بوی تلو، لومړۍ ځل وو موږ دواړه داسې کور کې یوازې پاتې کېدو او غوښتل مو یوځای ډوډۍ وخورو.

په تلوار خپل د کوټې خواته لاړم ترڅو کالې مې بدل کړم او لږ عطر ووهم، ما تل د هغه ښځو څخه بد راتلل او خبرې مې ورته کول کوم چې خپل خاوندانو ته یې ځانونه نه سینګار کول، سینګار او ښایست خدای انجونو ته ورکړي چې خپل خاوندانو ته یې وکړې، په تلوار مې کالې بدل کړل، عطر مې وواهه نور ارایش خو نه کیدو یوازې یو سور کمرنګ لب شیرن مې پر شونډو کش کړو، د دې څخه مخکې چې د هندارې څخه لرې شم خپل حالت ته مې وکتل، باور مې نه راتلو چې دا دې زه اوسیږم چې په دومره شوق لګیا وم د فاتح لپاره مې سینګار کوو!

په عمر کې مې سوچ لا نه وو کړې چې زه به یوه ورځ د فاتح لپاره ځان جوړه کړم هغه هم په دومره شوق او ذوق!

د کوټې د باندې د فاتح غږ مې واوریده چې ماته یې ناری وهل، د هنداری څخه مې نظر واخیست او له کوټې ووتم زما په لیدو د فاتح پر شونډو مسکا راغله، او زه د شرم څخه تکه سره شوم، سر مې ښکته واچو او غوښتل مې د اشپزخانې خواته لاړه شم، چې هغه کرار وویل: چیرته؟
— ډوډۍ راخلم.
فاتح پر خندا زما لاس ونیو او داسې حال کې چې د دهلېز خواته یې ورلم ویې ویل: یو قاب بانجان وه نور خو څه نه وه ما راوخیستل.

دهلېز ته پر ننوتلو په هوار شوي سرخان مې نظر ولګېده، او حیرت مې وکړو هر شئ راخیستې وه، ډوډۍ،بانجان، اوبه حتا یو پیاز یې هم میده کړې راخیستي وو. د لومړۍ ځل لپاره موږ دواړو په خندا او خوشحالۍ بغیر د کوم جنګ او دعوا څخه

ناست وو او بوډۍ مو خوړل، البته فاتح بانجان نه خوښېده او د هر ګولۍ په خوړلو به یې تندی تروش کاوه خو زما لپاره د بوډۍ تر اخره لاس یې د دروغو کاسه کې وهلو، تر دې چې ما ته خندا راغله او ومې ویل:

– زه د هغه ښځو پشان نه یم چې جنګ درسره وکړم چې ته ولې زما د لاس بوډۍ نخوري؟ که زړه دې نغواړې مخوره زه به درته بل شې پاخه کړم.

زما په خبري هغه هم وخندل او ویې ویل: نه کوم ستونزه نشته، ما بوډۍ دفتر کې خوړلې وه، هغه تا ویل چې یوازی ځان بوډۍ خوړل خوند نه درکوي نو ځکه مې یو دوه ګولۍ بوډۍ درسره وخوړل.

د هغه دومره توجه او پوهي ته مسکا مې پر شونډو راغله او کرار مې وویل: مننه.
فاتح بغیر د څه ویلو راته د څو شېبو لپاره ځېر شو او بیا د یو ژوري ساه په اخیستلو یې کرار وویل: د غرمي د لمانځه وخت دې زه تر جومات ځم مونځ کوم، ته یو دوه پیالي چای دم کړه.

سر مې د "سمده" پشان وخوځاوه چې هغه بیا وویل: د جومات څخه د راتلو په وخت څه دې زړه غواړې چې درته د دواکان څخه یې واخلم؟ هوم؟
لږ مې فکر وکړو څه مې زړه غواړې؟
– امم ماته ګلاب جامون راوړه.

زما په خبري فاتح نرۍ مسکا وکړل او د سمده پر ویلو، له کوره ووت. زه هم په خوشحالۍ لګیا شوم د لوښو پر راټوله ولو، د لوښو مېنځلو او چاې دمه ولو وروسته د کوټې خواته لاړم مونځ مې وکړو، او بیرته لګیا شوم خپل د اریش په سم کولو، خپل کم رنګ لب شیرني مې په تک سور لب شیرین بدل کړو، سترګي مې هم توري کړل او خپل پېکې مې هم را ایله کړو پر مخ، چې همدي وخت کې د کور د دروازي خرپ مي تر غوږ شو په دې فکر چې فاتح بلاخره راغلو په خوشحالۍ له کوټې ووتم زما د وتلو سره سم د دهلېز دروازه خلاصه شوه او مشر کاکا راننوت!

د هغه په لېدو په تلوار مې خپل ټېکری په سر سم کړو او کوښښ مې وکړو خپل هغه تک سور لب شیرنې لړ پاک کړم خو افسوس چې خبره تر خبرې تېره وه او مشر کاکا په حیرت وهلې انداز زما خوا ته راکتل، ورو مې وروکتل غوښتل مې ورته ووایم پخیر راغلې کاکا، خو کله چې د هغه نظر مې ولېدو خبره مې خوله کې وچه شوه، هغه داسې د کور شاوخوا او ماته راکتل چې بغېر د څه ویلو د سترګو له نظر یې هر شئ په ډاګه څرګند وه، او هر کس پوهېدلې شو چې هغه د څه په اړه فکر کوي؟

د کاکا په دې نظر د شرم څخه زیات بد احساس مې وکړو، هغه داسې ما ته او بیا د کور شاوخوا ته کتل لکه غواړې هغه کس چې ما کور ته د ځان لپاره رابللې ووینې! دا یوه میاشت کې څه ناڅه د کاکا په شکمن او تریخ لهجه مې عادت کړې وو خو دا کار یې د حد زیات دروند راته تمام شو، په کلک لهجه مې ورته وویل: وبخښې ما فکر وکړو فاتح راغلو.

ما غوښتل د دې خبرې پر کولو هغه متوجه کړم چې غلط فکر کوي او ما ځان داسې فاتح ته جوړ کړې وو نه کوم بل چا ته، خو لکه چې موضوع مې لاپسې شکمن کړه ځکه مشر کاکا په تروش تندی وویل: فاتح په دې وخت کور ته کله راځې؟

د مشر کاکا د خبرو او لهجې څخه په ډاګه ښکارېده چې پر ما پوره بدګمانه شوې و، او غوښتل یې زما غلطې راونیسې، خو ما نور یو لفظ لا خپل د سپیناوې بیانه ولو لپاره و نکړو، اوس سم صحیح درک کوم چې د فاتح شکمن زړه، او وحشې خوې او وهل کول د چا خواته تللې! یو دم خپل د پلار کاپې وو. د دې څخه مخکې چې زه کوم ځواب ورکړم د دهلېز دروازه خلاصه شوه او فاتح په خندا کور ته رانوت، سر یې ښکته وو او خپل بوټونه یې ویستل او مشر کاکا ته چې د هغه څو قدمې کې ولاړ وو تر اوسه صحیح پام شوی نه وو،د بوټو د ایستلو حال کې وویل: څلور دوکانه وګرځېدم د ګلاب جامنو قحطې لکه چې راغ..

سر یې چې پورته کړو او په مشر کاکا یې چې نظر ولګېده خبره یې نیم کله پرېخوده او په تلوار یې وویل: پلارا! ... سلام تاسو کله راغلې؟

د مشر کاکا هوسا ساه اخیستل مې ولېدل او خپل زړه کې مې پوسخند و واهه بغیر له دې چې ور وګورم د آشپزخانې خواته لاړم، باور مې نه کیدو دا دې زما همغه مشر کاکا اوسیږي چې خوب کې په فاتح ټوپک راخیستي وو چې ته ولې زما وریږې ته خبري کوي او تهمت وریسي ترې؟ اوس د فاتح لځایه ده پر ما داسي ګمان کړې وو. دا یو میاشت کې د مشر کاکا څهره راته ښکاره شوي وه، او باور پخدای خپل په خواښې مې کله ناکله زړه سوځېده، مشر کاکا کله ناکله بغیر له دې چې پام وکړې موږ انکورګیانې هلته موجود یو یا لورګانې،زامن او لمسیان یې هلته حاضر دې زما خواښې ته پوچ رد کنځل کول.

او داسې سپکه کول چې د هغې لځایه ما زړه غوښت ځان ووژنم، تل به یې ورته ویل د موچي لورۍ! نه پوهېږم زما د خواښې پلار که نیکه د موچي ګرې(د شکېدلې بوټانو د ګنډلو او رغولو کس ته موچي وایې) کار کاوه او کاکا به مې تل هره خبره کې خواښې ته د هغه پیغور ورکاوه! او ویل به یې" ته خبري مه کوه د موچي، سوالګر لورۍ" خپل په خواښې مې پخدای زړه سوځېده، دا یوه میاشت کې ما تل کوښښ کاوه د هغې سره لږ ښه رفتار وکړم، ځکه هغه هم راته اوس بېګناه ښکارېده.

د هغې دا ټول جنګونه او جګړې د مشر کاکا له لاسه وو، مشر کاکا پر هغې پټکه کول او هغې خپل د ځان خالي کولو لپاره پر موږ خوله خلاصول، د فاتح پر غږ چې ناری وهل راشه پلار ته ډوډۍ راوړه، په تلوار مې خپل لب شیرن خپل د ټیکری په پیڅکه پاک کړو، او د وچي ډوډۍ او سرخان په راخیستو له کوټې ووتم، سرخان مې د کاکا ومخکې هوار کړو هغه نه راکتل شاید خپل د څو شپبو غلط فکر له امله شرمنده وو، خو ماته مهمه نه وه هغه تهمت لګولې وو او د تهمت څخه نوره غټه ګناه اسلام کې بل هېڅ شئ نشې اوسیدلې.

د سرخان هوار کولو وروسته د آشپزخانې خواته لاړم کاکا ته مې غاب بانجان راوخیستل او فاتح ته مې ترموز چای او پیاله، د بانجان کیخودلو او چاي پیالۍ ږک کولو وروسته، د هغوي له څنګ لرې شوم او خپل د کوټې خواته لاړم، زړه مې د کاکا

پر هغه مشکوک نظر بد غوندي وو بد احساس مې درلود، له دې چې د کاکا په نظر زه تر دې حد یو جاهل، سپین سترګی جنۍ ښکاره شوم چې فکر یې وکړو ما خالې کور ته ... ویل د هغه لفظ لا زما زړه خراب کاوه، د دهلیز څخه د فاتح او کاکا غږونه راتلل چې د یو موضوع په سر یې خبري کول خو زه پوهه نشوم څه په اړه وو؟

زه خپل په فکرونو او نرۍ کې غرقه وم، د نیم ساعت وروسته د کوټې دروازه خلاصه شوه او فاتح نرۍ مسکا پر خوله کوټې ته راننوت، داسې حال کې چې په خندا یې زما خواته کتل ویې ویل: اوس تازه د هغه کس پر خبري مې سر خلاص شو چې ویل یې: خطرناک ترینه او ماهرترینه قاچاقبر هغه سړی دې چې ګډ کور کې خپل میرمني ته په جیب کې(خپل د واسکټ جیب ته لاس کړو او ورڅخه د ګلاب جامن قوطي راوخیست او همغه خندا پر خوله یې وویل: په پټه شئ راوړي.

د هغه په دې خبره نرۍ مسکا مې پر خوله راغله خو زړه مې دومره د کاکا د هغه شکمن نظر څخه نیولې وو چې نور مې څه ونه ویل، زما د خاموش نظر په لېدو فاتح په ځېر،ځېر راوکتل او ویې ویل: څه شوي؟ ښه یې؟
– هو ښه یم.
فاتح- بیا نو ولې داسې خفه ښکارې؟ همدا نیم ساعت مخکي چې زه مسجد ته تلم لا ته خوشحاله وې!
بیا یې نظر نور هم ځېر کړو او لکه چې یوه خبره یې ذهن ته راغلې وې په مشکوک او لږ خندانه توګه یې وپوښتل: ته د پلار په راتلو خفه شوې؟ له دې چې یو بل نفر هم راغلو کور ته؟

له دې چې فاتح فکر کوم ځاې ته تللې وو خندا مې راغله، غوښتل مې ورته ووایم چې نه اصل موضوع بل څه ده خو زما د خندا په لېدو هغه فکر وکړو چې زه د رښتیا د کاکا په راتلو او له دې چې زموږ خلوت او یوازیتوب خراب شو خفه یم!
فاتح تر خبري پرینخودم او په بیحد محبت او جار او قربان یې وویل: قربان دې د

هغه خفګان ځخه شم، یو څو ورځي نور وزغمه د هغه وروسته درته قول درکوم داسي ځای ته به لاړشو چې تل یوازې و اوسیږو او څوک مزاحمت ونکړي.

د هغه په دې خبره حیرانه شوم او ومې پوښتل: چیرته ځو؟
فاتح په خندا زما خواته راغلو او ویې ویل: نچ اوس که ووایم بیا خوند یې ځې، څو ورځي وروسته به خبره شې.

غوښتل مې ټېنګار وکړم او بیا ورڅخه وپوښتم چې چیرته ځو؟ خو هغه تر خبرو پرېنخودم او په شیطان توګه لګیا شو زما په ویښتیانو کې په لاس وهلو. د هغه د لاس وهلو او راکتلو انداز بل ډول وو نو ځکه مې په ګوابښ کوونکي لهجي ورته وویل: فاتح شاته لاړشه.
زما په خبره هغه په کراره وخندل او ویې ویل: ولې لرې؟ زه د هغه دنیا سر راغلم چې نږدې اوسیږم درته نه لرې.

– شاته لاړ شه اوس د دې کارونو وخت نه دې، بده ده کاکا به څه فکر کوي؟
فاتح په خندا وویل: امممم وایي به چې څومره ښه انګور لرم د زوی خدمت مې کوې.
– بلا بې شرم.
فاتح په خندا وویل: ولې شرم خپل حق غوارم وی! زمانه څومره خرابه شوې خپل د حق په غوښتلو درته بی شرم وایې.
– مکوه پخدای د دې کوټي څخه د باندې غږونه وځې.

فاتح زه شاته، ساته د پالنګ خواته ویورم او همغه حال کې په خندا وویل: لاړ دې شې زه خو کوم غلط کار نه کوم ښځه مې یې.
د هغه په داسې خبرو مخ مې د شرم څخه تک سور شو او تقریبا په چیغه مې وویل: حیا وکړه، تاته به بده نه ښکارې خو سبا ورځ زه د کاکا سره د سترګو جنګولو قابله نه پاتې کېږم.

فاتح په شیطان لهجه وویل: نو تاته چا ویلې چې زما د پلار سره سترګي جنګي وکړه؟ بیخې له سر ورته ګوره مه.
په غوسه او قهر مې څو ځله په سینه وواهه خو هغه په خندا خپل ځان پر ما واچو او زه یې خپل د ځان لاندې پر پالنګ بنده کړم، کله چې پوهه شوم زور او ګواښه ول ځواب نه ورکوي نو د میني محبت لاره مې مخي ته ونیول.
– فاتح ...
فاتح داسې حال کې چې خپل مخ زما ویښتیانو کې ننویستلي وو زما د غوږ څنګ ته یې وویل: جان فاتح.

په زاریو مې ورته وویل: کاکا کور کېدي شاید یو شئ پکار شې غږ به وکړې، یا دې خوا راشې په قران شرم دې.
فاتح- نچ ناري نه وهې، ما هغه ته داسې خبر ورکړو چې تر ماښام به لګیا وي او د هغه په اره به فکرونه کوی.

موږ دواړه لا همدي کش مکش کې وو چې د کاکا د کوټې د دروازی خرپ شو، او د هغه سره سم په دهلیز کې مې د کاکا د ستوني صاف کولو غږ واوریده،لکه چې غوښتل یې یو چاته ناره ووهې! زما خو ساه ایستل لا لیاده ووتل فاتح هم د څو شیبو لپاره خپل د کار لاس واخیست او غوږ پر هوا شو ترڅو د کاکا اواز واوری، خو د څو شیبو وروسته لکه چې کاکا د غږ کولو څخه پر شا شو او د دهلیز او ورپسې د حویلي د دروازی غږ مې واوریده چې د کاکا د تلو ګواهې ورکول.

د کاکا په تلو فاتح په خندا وویل: لکه چې پلار لاړو؟
په غوسه مې یو دوه سوکه په سینه ووهلو او تقریبا د ژړا په حالت مې ورته وویل: په قران قسم چې زموږ غږونه یې اورېدلې او له شرم له کوره ووت.
زما په خبره فاتح په زوره وخندل او ویې ویل: نه فکر نکوم چې زموږ غږونه یې اورېدلې اوسیږی، اوهو که اوریدلې هم وې، نو وګوره څومره ښه، مهربانه، پوه پلار لرم چې کور یې راته خالی کړو.

په چغه مې نوم ورڅخه واخيست: فاتـــــح ...
زما د چغې په غږ د هغه د خندا غږ پورته شو ...

***

کاکا هغه شپه د ماسخوتن لمانځه وروسته لا کور ته رانغلو او کله چې فاتح ورپسې زنګ و واهه نو ويې ويل چې زه د ميروس کور کې يم او لږ کار لرم او نن شپه نه درځم. شايد کاکا د رښتيا کار درلود خو نه پوهېږم ولې زه د شرم ګز،ګز د ځمکې لاندې تلم او فکر مې کاوه هغه زموږ دواړو لپاره کور ته رانغلو، هغه ورځ خواښې دوي مې هم رانغله او مصور چې هم کله ماذديګر خواته کور ته راغلو او کور يې خالي ولېد خپل د ښځې پسې د خسر کور ته لاړو او شپه هم هملته پاتې شو. هغه شپه چې ما هرڅومره کوښښ وکړو د فاتح د خوله څخه د هغه خبر په اړه معلومات واخلم کوم چې ده ويلې وه کاکا ته مې وکړو او ډېر ژر به د دې حالت څخه خلاص .شو! خو زما ټينګار او د هغه انکار و

ويل يې اوس پر ويلو د خبري خوند ځې، که څه هم شيطان راته ويل په دې موضوع ورڅخه مروره شه، خو نه مې غوښت خپل هغه خوشحاله شېبې د يو نامعلوم خبري لپاره خراب کړم. سهار د ټولو ورځو پر خلاف چې زه به ويده وم او فاتح به کار ته تلو، فاتح راويښه کړم او خپل په لاس پخه کړې هګۍ راکړل او بيا په خندا، خندا خپل د کار خواته لاړو او زه کور کې تر لس بجو يوازې پاتې شوم، د لس بجو وروسته خواښې دوي مې راغله، او بيا ورپسې مشر کاکا. کوښښ مې کاوه د مشر کاکا د نظر څخه پناه پناه وګرځم.

لومړۍ خو په دې خاطر چې پر ما يې بدګمان کړې و زړه مې ورڅخه نيولې و او دويم هم د فاتح د کار له امله شرمېدم د کاکا سترګو ته وګورم.

په همدي خبرو کې دوه درې ورځې تيرې شوې، زموږ د واده په دويمه ورځ زما ماماګانو، خاله ګانو او د فاتح ماماخيلو موږ دواړو ته ميلمستياوې کول پيل کړي وه، او زه ټولو ته په ورين تندی تللې وم بغير د عايشې دوې کور ته! د هغې د کار په ياد راوړلو زړه مې غوښت سم جوړ جنګ ورسره وکړم، خو بيا مې ويل داسې کسان په جنګ لا نه ارزي. نن د يو مياشت وروسته زما د پلار کور ماته ميلمستيا کړې وه او دا خبره ماته مشر کاکا چې هلته تللې وو راکړه، نه پوهېږم ولې خو بل ډول احساس مې درلود؟ تر ماښام نه پوهېږم څنګه کور کې لګيا وم چې حتا د خوابښې فکر مې لا راته وشو او زما د حال پوښتنه يې وکړه.

دا يوه مياشت کېدل خپل مور، پلار، ورونه او خور مې نه وه ليدلې. خپل د کورنۍ څخه مې زړه نيولې و هغوي زه له کور رخصت کړم او يوځل يې لا شاته راپسې و نه کتل چې ايا بلقيس مړه ده که ژوندۍ؟ خوشحاله ده که خفه؟ احساس مې کاوه د هغوي په غاړه کې يو بوج او مصيبت وم چې داسې لځانو څخه يې لرې کړم او حتا يو سر يې لا بيا راپسې معلوم نکړه يوه پوښتنه يې لا راپسې ونکړه.

د ماذديګر خواته فاتح راغلو او زما په ليدو چې بغير له کوم تيارې او سنګار کولو څخه د کوټې پر پالنګ خفه ناسته وم حيران شو!
فاتح- خيرت دې؟
د هغه په پوښتنې مې وروکتل خو هېڅ مې ونه ويل چې فاتح د کوټې دروازه بنده کړه او کرار زما خوا ته رانږدې شو زما و څنګ ته په پالنګ کېښناست او ورو يې وپوښتل: نغوارې خپل د پلار کور ته لاړه شې؟
د هغه پر پوښتنې مې سترګې له اوښکو را ډکې شول او په نيولې غږ مې وويل: هغوي زه يوازې پريخودم، زه يې خپل د ځانو څخه داسې لرې کړم لکه يو مردار ټوکر چې خلک لځان لرې کوي.

د دې خبرې سره پر مخ مې اوښکې راوبهېدې او په ژړا مې وويل: ايا زه دومره بده جنۍ وم خپل و پلار ته چې هغه زما د مرګ او ژوند پوښتنه لا ونکړل؟ ايا يوازې

هغه پر ما حق درلود؟ ایا زه پر هغه باندې کوم حق نه لرم؟ ایا اسلام کې یوازې مور او پلار حق لري؟ لور حق نلري؟ ما تل کوښښ کاوه چې داسې کار ونکړم چې پلار مې شرمنده شي چاته، تل د هر کار د کولو وخت کې هغه مې د سترګو وړاندی راتلو او هغه ...

خبره مې پوره نشوه کړې او ژړا مې لا پسې زیاته شوه چې فاتح خپل د غیږ خواته دعوت کړم، کله چې هغه غیږه کې ونیولم نو زما ژړا لاپسې زور واخیست، فکر مې کاوه تازه یو غیږه د ژړا او د ګیلو کولو لپاره مې پیدا کړې، ژړل مې او ورته خپل د کورنۍ مور،پلار،خور، ورونو په اړه شکایت او ګیلې کول دومره مې ورته ګیلې وکړل، وکړل چې ښه مې زړه سپک شو. په لومړۍ ځل فاتح بغیر له دې چې څه و وایي زما خبرو ته یې غوږ نیولې وو او زما د ارام کېدو کوښښ یې کاوه.هېڅکله مې فاتح داسې نه وو لېدلې، د نیم ساعت وروسته مې ژړا خلاصه شوه،چې هغه په کراره خپل د غیږې څخه جلا کړم او په نرمه مسکا یې وویل:

فاتح- هې لیونۍ! هې! ګوره کله چې پوښتنه او خبري نه کوي نو ښکاره خبره ده چې خپل د ځان سره خپل په مغزو کې به دومره لویه کیسه جوړه وي، چې بیخې له سر صحیح او رښتیا ده نه.

بغیر د څه ویلو مې د فاتح خواته وکتل چې هغه خپل په لاس زما اوښکي پاکي کړل او په کراره یې وویل: ګوره یوه خبره درته کوم خو وعده راکړه چې لیونتوب به نه کوې.

نه پوهېږم ولې خو ناڅاپه د فاتح په دې خبره د زړه درزا مې پورته شوه او بد احساس مې ټول بدن کې خپور شو، احساس مې کاوه د مخ رنګ مې د ډېر استرس او وېرې څخه والوت چې فاتح په تلوار وویل: اووو! په کراره، ما لا څه ویلې نه دې او ستا دا حال شو کـ؟

اجازه مې ورنکړل نور خبري وکړې او په تلوار د هغه د خبري منځ کې مې وویل: څه شوی فاتح؟ څه خبره ده؟ ته د څه وعده زما څخه اخلې؟ د څه لیونتوب ونکړم؟

زما د داسې پرلپسی پوښتنو او اندیښمن څهرې په لېدو فاتح خپل لاسونه زما د اوږو څخه راچاپیر کړل او زما د ارام کولو کوښښ یې وکړو، خو زما زړه نه ارامه کېدو، بې اختیاره مې ژړا راغله او همغه ژړا حال کې مې وپوښتل: څه شوي فاتح؟ قسم درکوم راته ووایه خیر دې ..

زما د ژړا په لېدو فاتح په غوسه خپل د غیږې خواته کش کړم او ویې ویل: هېڅ نه دي شوي لیونۍ ولې داسې کوې د ځان سره؟ ها؟

کوښښ مې وکړو خپل اوښکې راکنټرو کړم، خو نه پوهېږم ولې زړه مې بده ګواهې راکول په زاریو مې فاتح ته بیا وویل: سمده چغي، بوغي نه وهم، خو خیر دې راته ووایه څه شوی؟
فاتح لږ په مشکوک نظر راوکتلو او بیا یې په کراره وویل: اوس لپاره خیرو خیرت دې خو درې هفتې مخکې ستا پلار یو کوچني تصادف او ټکر د یو موټر سره کړې وو، خو اوس شکر الحمدالله یو دم روغ رمټ دې.

نور مې وا نه ورېدل چې فاتح څه وویل او څه نه، غوږونو کې مې یوه خبره کرنګېده"درې هفتې مخکې ستا پلار یو کوچني تصادف او ټکر د یو موټر سره کړې وو"درې هفتې مخکې ستا پلار یو کوچني تصادف او ټکر د یو موټر سره کړې وو" د سترګو مخکې مې هرڅه دوه، دوه کېدل، او سر مې راباندې دروند، دروند کېدو د فاتح اندیښمنه څهره مې لېده چې یوڅه یې ویل او زه یې ښوره ولم، خو ما د هېڅ شې د اورېدلو قابلیت او توانایې نه درلود ...

خپل پر مخ باندې د اوبو د څاڅکو پر شیندلو سترګي مې خلاصي کړې، چې ځان مې د فاتح په غیږ کې ولېده. هغه هم داسې حال کې چې ټول کورنۍ زما شاوخوا ولاړه وه، د څو شیبو لپاره هېڅ خبره مې ذهن ته رانغل او نه پوهېدم چې څه کیسه ده؟

او دا ټول دلته څه کوې؟ خو د څو دقیقو وروسته تازه مې هوش سر ته راغلو او د فاتح هغه خبره چې ویې ویل"درې هفتې مخکې ستا پلار د موټر سره ټکر کړې وو." را یاد شول، او د هغه سره سم اوښکې او سلګۍ مې بې اختیاره پیل شوې په همغه ژړا، ژړا کې مې د فاتح ګریوان ته چې زه یې خپل په غیږه کې نیولې وم لاس واچو او ومې ویل: ولې دې هغه وخت ماته ونه ویل فاتح؟ها؟ ولې؟

او بیا مې اوښکې په پر مخ په بهېدو شول، فاتح په تروش تندی غوښتل یو څه ووایي خو د هغه د کوم لفظ د ویلو څخه مخکې مشر کاکا په کلک لهجه وویل: همدا پرون زه تللې وم لېدو ته یې!
په تلوار مې د کاکا خوا ته وکتل چې د دروازې چهار چوکاټ کې ولاړ وو او دوه سترګې زما خواته نیولې وه په کراره یې وویل: شکر الحمدالله جوړتیار وو، تاته مو خبر درنکړو ځکه پلار او مور دې ویل د ناڅاپه خبر څخه وېره لرې او که خبره شې حالت دې خراب کېږي.

د کاکا په دې خبره ژړا مې لا پسې زیاته شوه، ما څنګه دومره ژر د هغوي په اړه قضاوت وکړو او هغوي تر کومه حد زما په فکر کې وه، اوس مې تازه سترګې خلاصې شوې یاد ته مې راغلو چې مور او ورونو مې دا یوه میاشت کې هره ورځ راته زنګ واهه او پوښتنه یې راباندې کول خو ځکه چې زما لېدو ته نه راتلل ما د هغوي زنګونو ته ځواب نه ورکو او ځان سره مې ویل دوه قدم لاره ده د زنګ لځایه ولې نه راځې چې ما ووینې چې ښه یم او کنه؟ خپل په دومره ژر او غلط قضاوت دومره پښیمانه وم چې یوازی مې ژړلې شوه او بس.

مشر کاکا چې زما خراب حالت ولېدو په تروش تندی د فاتح خواته وکتل او بیا یې ماته وویل: دومره خطرناک ټکر نه وو، یوازی لږ د میرویس پښه ضرب لېدلې وه ماته شوی لا نه وه، هغه هم اوس ښه شوی نو ځکه یې نن میلمستیا کړې وه ترڅو ته خپل لاړه شې او وې وینې ..

د کاکا په دې خبره په تلوار لځایه پاڅېدم زه یې باید خپل په سترګو ووینم، د دوي خبرې ماته د دلدارۍ راکولو او دروغ پشان ښکارېده نه حقیقت. زما په ناڅاپه پاڅېدو فاتح او ټولو په حیرت راوکتل چې ما په ژړا فاتح ته وویل: راځه چې لاړشو، زه غوارم خپل پلار ووینم .. راځه خیر دی..

د فاتح د څه ویلو مخکې خواښې مې چې تراوسه د کوټې پر پالنګ ناسته وه او زمور خوا ته یې راکتل ویې ویل: دا رقم غوارې لاړه شې هلته؟
د هغې په خبره مور ټولو وروکتل چې خواښې مې تندی تروش کړو او ویې ویل: په دا رقم سر اوشکلک هلته لاړه شې هغوي به زمور په اړه څه فکر وکړي؟ ستا کورنۍ یوه میاشت دا خبره پټه کړې وه ترڅو ته ښه اوسیږې او اوس ته غوارې په دې خراب حالت هلته لاړه شې چې د هغوي حالت ور خراب کړې؟
په ژړا مې وویل: زما پلار ټکر کړې زه نه پوهېږم چې ښه دی او کنه دې؟ او تاسو وایست زه سینګار وکړم؟

خواښې مې بغیر د څه ویلو د پالنګ څخه پاڅېده او د کوټې څخه د وتلو مخکې وویل: ما هم ونه ویل چې درې منه سرخې سفیدي په ځان و وواهه، که نور نه وې یوه جوړه سم کالې خو واچوه او لاس و مخ خو دې پری مېنځه ...

***

ده یوه میاشت وروسته په هغه لاره روانه وم کوم چې د تلو وخت کې مې قسم کړې وو چې نور به هېڅکله د دې کوڅه خواته ګورم لا نه، د رښتیا چې هم د غوسې او قهر وخت کې شیطان د انسان په جلد کې ننوځې او داسې خبرې او فکرونه یې ذهن ته راوړې چې د هغه وخت څخه د تیریدو وروسته د هغه خبرو په یاد راوړلو انسان خپل په حماقت خنده وی او کله ژړه وي. فاتح په تروش تندی زمور د کور دروازه وټکول او زه په ناقرارې په تمه شوم ترڅو دروازه خلاصه شې، څو شېبې وروسته

احمد دروازه خلاصه کړه او ما چې ټول عمر کې هیڅکله د چا ومخ ته ژړلي نه و لکه لیونیانو پشان په بې پرواي مې خپل وړوکې ورور په غیږه کې ونیو او په زوره زوره ژړل مې پیل کړل.

بیچاره احمد زما د ژړا په لېدو نه پوهېدو څه وکړي یوازې ویل خوری څه شوي؟ خوری ښه یې؟ فاتح چې د دروازې و مخ کې زما دا حال ولېدو د اوږي څخه یې ونیولم او کور ته یې ننویستم او په ټُنده لهجه یې د شونډې لاندی د ځان سره وویل: عجب بد مې وکړل چې ورته ومې ویل.

زموږ په شور ماشور مورمې او الهام له کوره راووت د مور په لېدو د احمد بیچاره له غیږې څخه چې رنګ یې الوتې او ورخطا غوندی وو لرې شوم او د مور خوا ته لاړم، کله چې د هغې د میني او شفقت څخه ډک غیږې ته ننوتم او د هغې د محبت او رحمت څخه ډک لاس مې پر ویښتیانو تېر شو تازه پوهه شوم چې څومره مې خپل حق کې ظلم کړې وو، چې د داسې امن او مینه ناک ځاي څخه مې د یو میاشت لپاره ځان محروم کړې وو، داسی یو میاشت چې پر ما لکه زرګونه کلونو پشان تیره شوي وه، الهام په سترګو سترګو کې د فاتح څخه زما د داسی حال پوښتنه وکړل او فاتح په همغه ټُنده لهجه وویل: د غلطي څخه د خولې څخه مې وپریدل چې پلار دې ټکر کړې، نور نو ...

زما خوا ته یې اشاره وکړل او ویې ویل: نو دا یې حال ده دا یو ساعت کېږي چې خوله یې خلاصه کړې او ژاړي.

د فاتح په خبره الهام په زوره وخندل او زما خواته راغلو داسی حال کې چې موږ ټول یې د کور خواته دعوت کولو ویې ویل: بس نو د کاکازو دغه کار دې تاته درس د عبرت شي چې د دې وروسته زما خور ته داسې خبرونه ورنکړې.
فاتح- ما خو ایله کوه چې زما اوه نسلو ته دې درس د عبرت شي.

د فاتح په خبره ټولو وخندل، مور مې زه لځان جلا کړم او په نرمه لهجه يې وويل: قربان دې شم لور جانې، پلار جان دې روغ رمټ دې شکر، داسې د ځان سره مکوه. د اوښکو څخه په ډک نظر مې وروکتل او په ژړغونې غږ مې وويل: چ... چيرته دې؟ مور- کور کېدي راځه وه يې ګوره ترڅو زړه دې په ارامه شې.

مور مې د دې خبرې سره سم زه د ځان پسې خپل د کوټې خواته روانه کړم فاتح او الهام دوې په ميمله خانه کې کښېناستل، د دهلېز څخه د تيردلو وخت کې نظر مې خپل په کوټه ولګېده خو دومره مې فکر خپل و پلار ته خراب وو چې وخت نشو خپل د کوټې په لېدو کوم ريکشن وښايم. په لړزانده ګامونو د پلار د کوټې خواته لاړم.

جرئت مې نه درلود چې دننه لاړه شم شيطان زر رقم سوچونه ذهن کې راوړل له ځان سره مې ويل که زيات خوږ او زخمي و بيا څه وکړم؟ که د پخوا پشان نه وو بيا څه وکړم؟ زه لا خپل د فکرونو سره په کش مکش کې وم چې مور مې دروازه خلاصه کړه او زه يې د کوټې خواته ټيله کړم او په همغه حال کې په خوشحالې وويل: وګوره څوک دې راغلې ديدن ته؟

کوټې ته په ننوتلو په پلار مې نظر ولګېده چې د کوټې کونج کې پر نالې پروت وو او يو لاس يې خپل په سترګو کيخودلې وو، زموږ په داخلېدو هغه خپل لاس له سترګو څخه لرې کړو، او په حيرانتيا يې ماته را وکتل زما نظر هم د پلار و سترګو ته ځېر پاتی شو، د سترکو لاندې يو دوه کوچنې خطونه او دوه غټ خطونه د تندې او وريځو په منځ کی له ورايه ښکارېدل چی تندی يی ورنه لا زيات تريو او بوډا معلومه ويی. پښه می مخکی ولانړه او هملته د دروازې خوله کې ودرېدم خو مور مې د پلار خواته ټيله کړم، يو شئ زما په ستوني که و او د ساه اخيستو لاره يې راتنګوله، يو شئ چې زړه يې رانيولې وه، يو شې چی د سترګو ديد يې راکم کړې وو او نه يې پريښودلم ترڅو د پلار هغه مات شوي او بوډا شوي څهري ته سم وګورم.

یو شئ چې زه یې پوهه ولم چې یوه میاشت ډېره موده ده، یوه میاشت یو عمر دی، یوه میاشت یو ژوند دی یوه میاشت زما د پلار د هغه ځوانۍ څخه د داسي ناڅاپه مات کېدلو انځور دی. زه همځته د کوټې منځ کې ولاړه وم او اوښکي مې پر مخ رابهېدلې چې پلار مې په ستونزمن انداز ځای کې کښېناست او د لومړۍ ځل لپاره په بېحد مینه ناک انداز یې خپل لاسونه خلاص کړل ترڅو زه یې غېږې ته ورشم، خو ما یو ګام لا د هغه خواته وانخیستلې شو، مور مې په زوره د هغه خواته ټیله کړم او د پلار لاسونه مې زما پر اوږو راچاپیر شول او زه یې غېږه کې ونیولم، تندی را ښکل کړو، خو زه لا تراوسه په حیرت کې وم.

هم خپل د پلار د دې دومره ناڅاپه مهربانې څخه! او هم د دې څخه چې په یوه میاشت کې څنګه تر دې حده بوډا شوی؟ هېڅکله پلار مې غېږه کې نه وم نیولې، تازه مې سر خلاصیدو په مطلب د امن او پناه غېږه! دا غېږه ماته د پناه او امن ځای وو. د څو شېبو وروسته پلار مې خپل د غېږې څخه جلا کړم او داسې حال کې چې د دویم ځل لپاره یې زما سر ښکل کاوه په خوشحالۍ او مهرباني وویل: څنګه یې زما کوچني پیشوګۍ؟ ولې دومره ډنګره شوي یې؟ مریضه خو نه یې؟

د پلار په راکړې لقب ژړا مې لاپسې زور ونیوه، 17کال کېدل چې پلار راته نور نه و ویلې کوچني پیشوګۍ! شاید په ظاهره یو بې معنا لفظ وو خو دا لفظ زما لپاره دومره د ارزښت وړ و چې حد یې نه درلود، پخوا هر وخت به چې کله پلار راته نارې کړل" زما کوچني پیشوګۍ چیرته ده؟" نو ما به فکر کاوه د ټول نړۍ بختوره جنۍ زه یم. خو 17 کاله کېدل چې د دې لفظ څخه محرومه وم، 17 کاله کېدل د دې غېږې او د دې میني څخه محرومه وم. زما د ژړا په لېدو پلار مې بیا غېږه کې ونیولم او په خندا یې وویل: ای جار،جار د دې اوښکو څخه دې داسي مه ژاړه، وګوره رک روغ یم هېڅ شئ نه دې راباندې شوي.

مور مې د کوټې منځ کې ولاړه وه او مور پلار او لور ته چې لکه د کلونو وروسته مو یو بل لېدلې او داسي مو سره ژاړل په مینه،مینه راکتل چې پلار مې ورباندې غږ کړو

او ویې ویل: چیرته دې هغه ستا زوم جان؟
مور مې په خندا وویل: تر پرون خو ستا زوم جان وو نن بیا څنګه زما زوم جان شو؟
د مور په خبره مې پلار کرار وخندل او ویې ویل: ځکه چې زما لور یې سمه نده ساتلې نو ځکه مې ستا زوم جان کړو ترڅو وکولې شم لږ ورباندې زړه خالي کړم.

د پلار په خبره مې کراره وخندل، چې هغه خپل و څنګ ته کینولم او همغسې په خوش اخلاقي د مور سره لګیا شو، باور مې نه کېدو دا دې زما همغه بد اخلاق پلار اوسیږي؟ د پلار دا خوش اخلاق او خوش طبع څهره په زرهاو کلونو کې یوځل نصیب کېدل او نن لکه چې د همغه ورځو څخه یوه وه!

پلار- زه خو په دې ګوډه پښه تر میلمه خانې نشم درتلې، فاتح خو څه بیګانه نه دې ورته ووایه چې دلته دې راشي.
د پلار په خبره مې مور د سمده پر ویلو له کوټې ووته، ما د سترګو له کونج د پلا د پښو خواته کتل ترڅو وګورم څومره خوږه شوي؟ خو پلار مې کمپل پر ځان اچولې وو او ماته نه ښکارېده، زما د نظر په لېدو د پلار پام مې هم زما خواته شو او په مهربانه لهجه یې وویل: څنګه دې د کاکا کور دې؟ کاکا، خواښې، ایندروګیانې، فاتح او دهغه کورنۍ ښه چلند درسره کوي؟ کوم ستونزه خو نلرې؟

د دې څخه مخکې چې زه کوم ځواب ورکړم فاتح د الهام او احمد سره کوټې ته راننوتل، الهام زما په لېدو چې د پلار څنګ ته ناسته وم په خندا وویل: هې، هې نو لکه چې ثکني لور یې راغله نور نو د دې ناثکه زوي حیثت صفر شو؟
د هغه په خبره پلار مې کرار وخندل او ویې ویل: شابه هلک ته مې د سترګو څخه پناه شه،چې دا یوه میاشت کېږي زما د سترګو وړاندې ښکته کېږی عصاب دی راخراب کړل.

د پلار په شوخ لهجه ټولو وخندل او الهام لکه یو ماهر اکټر پشان چغې او بوغې پیل کړل او لا یې موږ خندا کولو ته وهڅولو، د الهام او پلار په خبرې مې د زړه د خلاصه د یوه میاشت وروسته خندل چې د یو چا دروند نظر مې خپل په ځان احساس کړو،

سر مې چې وګرځه وو نو نظر مې په فاتح ولګېده چې په ځېر، ځېر يې زما خواته راکتل، د هغه د نظر په لېدو مې تندی تروش کړو او مخ مې ورڅخه وګرځه وو، هغه حق نه درلود داسې يو مهم موضوع زما څخه پټه کړي، دا زما د پلار د ژوند او مرګ مثله وه او بيا پټ کول هم يو حد لري يوه ورځ، دوې ورځې يو هفته، دوه هفتې نه دا چې يوه مياشت داسې يو مهمه خبره زما څخه پټه وساتي، زه په همدې فکرونو کې وم چې د پلار په غږ د سترګو له کونجو مې بيا د هغه خواته وکتل.

پلار- ته څنګه يې فاتح زويه؟

فاتح خپل ستوني صاف کړو او د پلار سره په خبرو لګيا شو، حسنا نه وه راغلې او مور مې يوازې ځان آشپزخانه کې لګيا وه، لځايه پاځېدم او د مور مرستې ته مې ورغلم، مور مې د مرستې کولو څخه منع کړم ويل يې تازه ناوې مې راوستې يې کار ته به لاس نه وهې، او ما خندل د مور په دې خبره. هغې به تل په زوره زه کار ته پاځولم او نن يې ويل کار مه کوه، مور چې هرڅومره منع کړم بيا هم ما د قورمې ديګ راوخيست او د غابونو په جوړولو لګيا شوم او همغه حال کې مې پوښتنه وکړل: حسنا مو ولې نه ده راغوښتې مورې؟

مور مې ژوره ساه واخيستل او په تاسف يې وويل: پرون مې ورته زنګ و واهه ويل راځم خو نن چې بيا مې زنګ و واهه ويل مور ته ميلمانه راغلې او نشم راتلې.
په مشکوک انداز مې وپوښتل: دومره لوی کور کې يوازې ميلمانه د دې په غاړه وه؟
مور- نه خبره د ميلمنو نه وه.
د مور خبرې بل ډول ښکارېدل، شکمن شوم چې په حسنا څه شوی نه وي، نو ځکه مې مخ د مور خوا ته وګرځه ترڅو ورڅخه وپوښتم خيرت خو دی؟ چې مور مې په کرار غږ داسې حال کې چې د وريژو لپاره يې مجمې په ټوکر پاک کول ويې ويل: سړي د زور د اوريدو طاقت نلري، هغه هم د يو ښځې څخه يې خو بيخې نلري.

زما خواته راوکتل او ويې ويل: که تاسو فکر کوې په زور سره به وکړې شې خپل خبره پر هغوې ومنې نو دا ستاسو لويه غلطي ده. که خدای ښځه او سړي د زور

آزمېښت لپاره پيدا کړې وايې نو دواړو ته به يې يوشان زور او ځواک ورکړې وايې نه دا چې ښځو ته ناز او نرمې ورکړي او سړيو ته د مټو زور او ځواک!

پوهه شوم چې حسنا ضرور خپل د خاوند سره جنګ کړې، خاوند يې همداسي وو هر کله به چې لږ جنګ جګړه به يې په منځ کې راغله نو حسنا يې زموږ کور ته نه پريښودل. لږ مې خيال راحت شو ځکه پوهېدم د حسنا خاوند داسي بد انسان نه دې چې لاس ورباندې پورته کړې يا هم کوم زيان ور ورسه وې، نو ځکه په شيطنت مې وويل: خو کله ناکله همدا سړي په هېڅ لاره او چاره ندې، په هېڅ صراط المستقيم نه دې، زموږ خبره بيخې منې نه! نو مجبور لږ د زور څخه کار واخلو کنه؟
مور مې بغير له دې چې زما د پوښتني ځواب راکړي ويې پوښتل:
مور- پوهېږي دويم ښځه ولې په اکثريت نارينو د لومړۍ ميرمني څخه زياته ګرانه ده؟

بغير د څه ويلو مې وروکتل چې زما په خاموشی مور مې سر وښوراوه او ويې ويل: ځکه دويم ښځه ډېر ناز او نخرې کوې! او سړي د ناز او نخرو پسې ليونی دې نه د زور او جنجال! هغوي خپل پشان جنجالې، غوسه ناک او قهرجنه ميرمن نغواړې،هغوي مينه ناک، ناز او عشوه داره ښځه غواړې هغوي هغه جنۍ غواړې چې پر دوي سل من ناز او نخرې وکړې او د دې ټولو څنګ ته د هغوي خبرو ته هم غوږ شې او مينه محبت وکړې، دا ښځې هغه ښځي دې چې سړي ورته نوکري کوي او چمتو دې د دوي لپاره خپل ځانونه و وژني ...

په حيرت مې خپل د مور خواته وکتل خو څو شېبو وروسته پر شونډو مې نرۍ مسکا راغله عجيب نه ده داسي خبري وکړې، زما مور هغه ښځه وه چې زما د پلار پشان سرکش سړی سره يې يو عمر تير کړې وو او هغه يې ځان ته رام کړې وو، د لومړۍ ځل لپاره د مور خبري راته د فکر وړ وګرځېدې! ما تل د هغې خبرو ته چې ويل يې ميره دې داسې دې او ميره دې هغسې دې دومره توجه نکول او تل به مې د

هغې خبرې د غوږ شاته اړول، خو نن مې غوښتل ورڅخه واورم، شاید ځکه چې خپل ځان مې هم په همغه شرایطو کې لېده؟

غوښتل مې ورڅخه مشوره واخلم البته غیر مستقیم نه مې غوښتل فکر وکړې چې زما او فاتح منځ کې کومه خبره ده او اندیښمنه شي، که څه هم ما او فاتح دا یو میاشت اوربند کړې وو خو دا اوربند دایمي نه وو، لکه همدا نن چې په یوه خبرې بیا ما ورڅخه مخ ونیو او هغه هم تندی تروش کړو ما نه غوښتل زموږ ژوند دې داسی مخکې لاړشي ما د فاتح حالت د تل لپاره د دې یو میاشتې پشان مهربان غوښت خو نه پوهېدم څنګه دا کار وکړم؟

د خندا په لهجه مې وپوښتل: ستاسو زیاتر خبره د ښځو په اړه وه موری! که مثال د خبرې سړی قصد د جنګ ولرې او نه په ناز وي نه په نخره بیا د هغه سره ښځه څه وکړې؟

زما په خبرې مور مې د مجمو پاک کولو څخه لاس واخیست په ځېر نظر یې او د څو شېبو خاموشي وروسته یې وویل: یوه هوښیاره ښځه باید په هر حالت کی خپل د خاوند طرفدارې او حمایت وکړې پوهیږې ولې؟
مور خوا ته مې وکتل چې هغې کرار وویل: ځکه چې سړیان ټول کارونه د ښځو څخه زده کوي، بلخصوص د ژوند په اول کې. هغه ستا د کارونو هیندار ده هر کار چې کوي هغه ځواب به ګوري نو ښه کار وکړه چې ښه نتیجه وګوري، صبر وکړه، مینه ورکړه، احسان یې ومنه، احترام ورته وساته، نو هغه به هم په بدل کې همدا شیان درکوي، خو که ته په تمه اوسیږې چې هغه دې پیل کوونکې ددې شیانو وې نو د ګوتو په شمار سړیان پیدا کېږي چې لومړي پیل وکړې ...

د مور خبرو فکر کولو ته اړ ویستم، ما تل ځان سره ویل ولې باید ښځه په یو اړیکه کې ځان ښکته راوړې او ولې هغه باید وهل، رټل، کنځل وزغمي ترڅو خدای هغه نر ته هدایت وکړې او ښه شي؟ ولې باید تل صبر کول زموږ ښځو لخوا وي؟ نو ځکه مې ځان کم نه راوړو خو د هغه ګوتو په شمار سړیانو څخه چې مور مې یادونه

ورځخه وکړه یو یې فاتح وو چې ماته یې ځان ښکته کړو او لومړۍ هغه د صلحي لاره ونیول! نو اوس حق زما وو چې خپل د ضد څخه راښکته شم او یوځه؛ ډېر همه نه یوازې یوځه د مور په خبرو او نصیحتونو عمل وکړل او کوښښ وکړم د ضد او مرورتیا لځایه د فاتح په خبرو او کارونو سر وخوځوم.

ډوډۍ مو تیاره کړل سرخان مو د مور پلار کوټه کې هوار کړو، د غابونو وړلو وخت کې الهام او احمد راغلل او د مور په زیات ویلو زه لاړم کوټې ته، کوټې ته په ننوتلو پلار مې خپل وځنګ ته د کښېاستلو اشاره وکړل او زه هم هملته کښېناستم د فاتح خواته مې وکتل تندی تروش وو، او په خاموش نظر یې دوه سترګي لاندي غالي ته نیولې وه. ډوډۍ راغله او فاتح په همغه تروش تندي او بغیر د څه ویلو په ډوډۍ خوړلو لګیا شو، پلار او مور مې هم هر یوه دقه کې زما و مخ ته یو شې کیخودو او ویل یې وخوره دا ستا خوښېږي، زړه مې غوښتل د مور کړې نصیحتونه همدلته عملي کړم!

نو ځکه خپل د مخ څخه مې د غواي د قورمي غاب د فاتح خواته ونیو او ومې ویل: اوممم واخله ستا قورمه زیات خوښېږي.
زما په دې کار فاتح په ځیر ځیر راوکتل او بغیر د څه ویلو یې غاب راځخه واخیست، خو په ښکاره مې ولېدل چې تندی یو څه ورین شو او مسکا یې پر شونډو راغله، باور مې نه کېدو چې د رښتیا زما دومره یو کوچني محبت د هغه حالت دومره ښه کړې اوسیږي؟ تشویق شوم ترځو نور هم امتحان کړم، ګیلاس اوبه مې مخې ته ورته کیخودل، دا یوه میاشت کې پوهه شوی وم چې فاتح د ډوډۍ خوړلو وخت کې ضرور وچ ډوډۍ راخلي یو رقم عادت یې وو چې د وریژو خوړلو وخت کې لا ګوله د وچي ډوډۍ سره کول او هسې نخوړل.

نو ما هم خپل د مخ څخه ډوډۍ د هغه خواته ورکړل، او حیرت مې هغه وخت وکړو چې هغه خپل د مخ څخه د بانجان غاب بغیر د څه ویلو زما و خواته را ټیله کړو! د هغه په دې کار په حیرت او مسکا مې وروکتل ..

د ډوډۍ خوړلو وروسته چاي راغلو او د تل پشان سړيان لګيا شول په سياسي بحث کې او زه و مور مې لاړو خپل کوټې ته، خپل د کوټې په لېدو عجيب احساس مې درلود شاوخوا مې په زړه تنګي کټل هرڅومره ښکلې او بهترينه ځاي ته انسان لاړشې بيا هم انسان هېڅکله هغه ځاې نشې هېر کولې کوم ځاې کې چې خاپوړې کړې وي، خپل د کتابو د الماری خواته لاړم خلاصه مې کړه خالې وه هېڅ شئ پکې نه وه په خندا مې مور ته وويل: تل مو ويل دا الماري دې راکړه زه پکې د اشپزخاني لوښي کېږدم، ما ويل زما د تلو سره سم به مو راخيستي وې، خو دا خو لا تراوسه همدلته ده.

مور مې په حسرت راوکتل او ويې ويل: زړه مې ونشو.
څه مې و نه ويل چې مور مې کرار وپوښتل: خوشحاله يې بلقيس؟
مخ مې وروګرځه وو، که يوه مياشت مخکې وايې ضرور مې خوله خلاصول او درې زره طعني، پيغورنه مې ورکول او ضرور مې ورته ويل "چې تاسو غاړه کې بوج وم چې داسې مو ژر ځان راخخه بيغمه کړو او ما څه کوي تاسو به ښه خوشحاله ياست" خو اوس د دومره خبرو وروسته پوهېدم داسې خبري کول ماشومانه او بې منطق وي، په نرۍ مسکا د مور خواته وګرځېدم او ومې ويل: خوشحاله يم مور، راضي يم خپل د ژوند څخه. تاسو زما غم مه کوي دا وواېست چې کله به لخيره دې کور ته انګور راوړې؟

زما په خبره د مور تندی تروش شو او په خفه لهجه يې وويل: نه پوهېږم زما خو بېحد زړه غوارې ژر تر ژر الهام ته واده وکړم او دې کور ته انګور راوړم ترڅو هم زما لاس سپک شې او هم به د الهام کور ودان شې خو هغه يې نه منې، د ماسټري غوارم وکړم، يو سم کور او ژوند غوارم جوړ کړم او وخت يې نه دې، او داسې نه دې او هغسې نه دې پر بهانو ما او ستا پلار شاته، شاته کوې کله ناکله فکر کوم هسې نه دا بهاني د دې لپاره کوې چې پر کوم جنۍ مئين دي؟

د مور په خبرو زما زړه کې هم شک وولید، امکان یې زیات درلود د اوس وخت هلکان وه هر چا غوښتل خپل پر خوښه او خپل په زړه واده وکړې زما رقم خو نه وه چې د ماشومتوب د بل په نوم وم او د هیڅچا په اړه مې د فکر کولو جرئت لا نه درلود مینه کول خو لرې، ناڅاپه زړه مې راته وویل"ایا تا د فاتح څخه بهتره کس پیدا کولې شو؟ تعلیم یافته، با سواده، ښایسته، اوس هغه دې خوش اخلاق شوي هم دې نور څه غواړې؟"د دې فکرونو په راتلو نرۍ مسکا مې پر شونډو ښوره شوه لکه چې لاړم لیونۍ شوم خپل ورباندې عیب لګوم او خپل بیا ورڅخه تعریف کوم!

تر ډېره د مور سره ناسته وم او مجلس مو کاوه، نه پوهېږم ساعت به څو بجې وو چې فاتح د تلو غږ وکړو، که څه هم مور او پلار مې زیات ټینګار وکړو چې ناوخته ده او شپه پاتې شې خو فاتح غوښتل لاړ شې، او په سترګو، سترګو کې ماته ویل چې انکار به نکوي او راځه، د هغه د داسې نظر په لېدو ما هم کوم مخالفت ونکړو او د تلو لپاره مې حجاب ته لاس کړو، که څه هم ډېر مې زړه غوښت هغه شپه د دومره مودې وروسته خپل د پلار کور ته پاتې شم.

خو د فاتح د زړه په خاطر مې د مور او پلار غوښتنه رد کړل او د ټولو سره مې خدای پاماني وکړل او د فاتح پسې روانه شوم، فاتح موټر روښانه کړو او د کور لاره یې مخ ته ونیول، په لاره کې زما دومره خوب راتلو چې سر مې پر چوکۍ تکیه کړې وو او سترګي مې پټې، پټې کیدل.

فاتح څو ځله د موټر د ښیښې څخه زما خواته راوکتل او لکه د یو خبري په کولو او نه کولو کې چې زړه نازړه وی؟ خو اخر طاقت یې ونشو او ویې پوښتل: ښه خو یې؟

بغیر د څه ویلو مې وروکتل چې هغه په خندا وویل: ما فکر کاوه له دې چې داسې موضوع مې درڅخه پټه کړې وه تر یوه دوه میاشتو به بیا ...
د هغه خبره مې ورپرې کړل او ومې ویل: زما جنګ به وي؟
فاتح د سترګو له کونج راوکتل چې ما په پوسخند وویل: زه دومره هم جنګېره نه یم، او هو ستا د هغه کار څخه خفه یم خو جنګ کول کوم ستونزه نه حل کوي.

فاتح ځو شېبې بغیر د څه ویلو څخه مخامخ ته وکتل او بیا یې کرار وویل: دا پرېکړه زما نه وه، ستا پلار او کورنۍ وویل خبر مه ورکوه، نو ما هم څه ونه ویل.

دومره خوب راتلو چې د خبرو د پورته ښکته کولو او بحث کولو حوصله مې نه درلود نو ځکه مې خپل خوله بنده کړل او چوپه شوم، کور ته تر رسیدلو نه نور ما کومه خبره وکړه نه فاتح. کله چې کور ته ورسیدو نیمه شپه وه ټول ویده وه مور هم بغیر د کوم شور ماشور څخه خپل د کوټې خواته روان شو، همدا چې پر پالنګ څملېدم نو احساس مې وکړو چې سترګي مې د زیات خوب له لاسه یو پر بل پسې و موښتي، غوښتل مې ویده شم چې د فاتح غږ مې خپل وخنګ ته واوریده چې راغږ یې کړل.

فاتح- یوه خبره مې درته کول!
سترګي مې په زوره خلاصي کړې او ومې ویل: اه هغه ګډ خوب هم زیات فایدي درلود.
د فاتح د خندا غږ مې واوریده چې کرار یې وویل: لکه څنګه فایدي؟
— لکه دا چې هغه وخت هر وخت زما خوب راغلې وایې نو ته هم اتومات ویده کېدي، او خبري مو د خوب نړۍ کې کول.
فاتح- امممم خو افسوس چې هغه ښکلې وختونه پاي ته ورسیدل او مجبور په رښتیني نړۍکې یو دبل سره خبري وکړو نو راپاڅه شابه.

د هغه شپي وروسته چې فاتح په هغه بد ډول له خوب راویښه کړم، او هغه عجیب غریب پوښتني راڅخه وکړل تر نن چې یوه میاشت روڅخه تېرېدل، مور دواړه نور هغه د خوب نړۍ ته نه و تللې، ما خو بیخي دا یوه میاشت کې له سر کوم خوب نه و لېدلې، ماښام به ویده کېدم او سهار به راویښه کېدم، بس هېڅ داسي عجیب، غریب یا حتا عادي خوب مې لا نه و لېدلې دا یوه میاشت کې.
فاتح- پاسېږي او کنه؟

ما یو بد عادت درلود کله چې به خوب راغلو نو حاضره وم ټول نړۍ اوبه ویسي خو ما دی خوب ویسي، او اوس هم همغسي کلک خوب نیولې وم په چونګ، چونګ او بد اخلاقې مې وویل: ته وخدای پریږده ویده شم، هر خبره لرې سبا سهار یې وکړه.

دا ځل مې د فاتح ساه خپل د غوږ څنګ ته محسوس کړل او بیا د هغه لاسونه چې زما څخه چار چاپېر شول او زه یې خپل غیږه کې ونیولم.همدا چې سر مې د هغه په سیني برابر شو او د غوږ لاندي مې د هغه د زړه درزا واوریده داسي مې محسوس کړل لکه یو مور چې خپل د ماشوم د ویده کولو لپاره "الله هو" وایې، همدومره د آرمښت او سکون څخه ډکه، فاتح لګیا وو یو څه یې زما د غوږ څنګ ته ویل او ما یوازی ورته اهوم، اهوم ویل، د فاتح اخرې خبره چې د پوره ویده کیدو مخکي مې واوریدل هغه د فاتح کراره زمزمه وه چې ویې ویل:

فاتح- نن ماښام مهربانه او هوښیاره شوي وي، د ماشومانو پشان دې شخ ونکړو بلکې د یو تعلیم یافته، باسواده، عاقل او بالغ ښځي پشان دې رفتار وکړو، او زما زیات خوښ شو، لومړۍ ځل لپاره مې احساس وکړو چې کولې شم خپل په کارونو کې درڅخه مشوره واخلم بغیر له دې چې و وېرېږم چې ته به اوس ضد وکړې او یا به کار خراب کړې.

ژوره ساه مې ورڅخه احساس کړل چې سینه یې پورته ښکته شوه او بیا داسې حال کې چې زما د سر ویښتیان یې ښکل کول د پخوا څخه لا په کراره غږ یې وویل: غوارم یو تازه پیل وکړم ستا سره زما بدماشې پیشوګۍ...

***

— شبنم وګوره نور څو نفر پاتې؟

زما په خبرې شبنم په سترېا خپل نظر خپل په لاس کې د موجود نسخو څخه

واخیست او په دروغي ژړا یې وویل: نه یم خبره خو زه مړه شوم بلقیس! په قران د سهار څخه تراوسه په دوه پښو ولاړه یم او اخوا دېخوا ځغلم راځغلم.
د هغې په سترې لهجي مې وخندل او ومې ویل: یو ساعت نور پاتې وګوره که ښځې دېرې وې نو ورته ووایه نیم نور دې سبا راشې.
زما په خبري شبنم په همغه ناراضه څهره لځایه پاځېده او بیرون ولاړل، چې ډاکتري سپیدي و ماته راغږ کړل.

ډاکټر سپیده- بلقیس جانې د دغه میرمني سونوګرافي وکړه او وګوره چې د ماشوم جنسیت یې څه دي؟

د سمده پر ویلو له چوکۍ پاسېدم او د کوټې هغه بلخوا چې یو کټ د سونوګرافي د ماشین الاتو سره یوځاي کیخودل شوي و لاړم، او هغه جنۍ چې ډاکټري راته د سونوګرافې د اخیستلو لپاره ښودلې وه، په کراره ګامونو زما خواته راغله پرده مې پورته کش کړل او هغې ته مې وویل چې په کټ څملېږي او خپل خیټه لوڅه کړې، جنۍ راغله د عمر څخه ماشومه نه وه، او دا یې لومړۍ ماشوم هم ماته نه ښکاره کېدو! ځکه بېحد په دې شیانو پوهه وه لکه ډېر چې لېدلې اوسېږي؟ بغیر د څه ویلو په کټ څملېدل، او خپل نس یې چې د څلور پنځه میاشتو ماشوم پکې ښکاره کېدو لوڅ کړو، ما لا د سونوګرافې شیان سم کړې نه وه چې هغې راته په خندا وویل: ډاکټر صايبي که د لور زېږې دی راباندې وکړو نو هر څه چې غوارې درته اخلم یې!

د هغې په دې خبره حیرانه شوم او فکر مې وکړو چې سم مې خبره ورڅخه نه ده اورېدلې نو ځکه مې وپوښتل: د لور زېږي که د زوي؟
زما په خبري هغې وخندل او په همغه خوش اخلاقې وویل: د لور زېږې، ماشالله درې زامن لرم خاوند مې ویل یوه لور راته راوړه او نور اولادونه بس کړه.

په خندا مې وویل: لومړۍ ښځه یې چې وایې د لور زېږي راباندې وکړه، دلته چې څومره ښځې راځي تول زارۍ کوي او وایې چې د زوي زیږي وکړه.

زما په خبري هغې کرار وخندل او ويې ويل: ولای څه ووايم زما خپل هم هلک خوښېږي خو څه وکړم چې خاوند مې وايې لور غواړم.

نور مې څه ونه ويل که څه هم ډېر پوښتنې مې ذهن کې وه خو خاموش شوم، د سهار څخه تراوسه د دومره ښځو سره مې خبري کړې وه چې نور د يوه اضافه خبري ځای مې مغزو کې نه درلود، د هغې ښځې ماشوم هلک وو، کله چې ورته ومې ويل لږ خفه شوه خو د شکر هلک د خدای نعمت دې پر ويلو له کټ پاځېده، زه هم بيرته خپل د چوکۍ خواته لاړم او کښېناستم د بل مريض د راتلو په تمه.

درې مياشتي کېدل چې دلته مې کار کول پېل کړې وه، د هغه شپې وروسته سهار چې هرڅومره فاتح ته مې وويل ماښام دې څه ويل غوښتل؟ خو فاتح راته خبره ونکړه غرمه خواته د کار څخه وخت راغلو او راته ويل يې راځه يو ځاي دې وړم! کله چې موټر کې کښېناستم نو راته کيسه يې وکړل، فاتح غوښتل خپل د مشر ورور مصور څخه ويش واخلي او تنها کور ونيسي، او دغه خبره هغه ورځ فاتح مشر کاکا ته کړې وه نو ځکه کاکا فکر مند غوندي وو، فاتح غوښتل د ويش وروسته پلار، مور او دواړه خويندي زموږ سره ژوند وکړې! فاتح راته خپل د مور د بد اخلاقيو او له دې چې عايشه ماته دومره پورته ښکته کول دليل ووېلو.

زما د خواښې دوه زامن خارج کې وه او د مشر زوی مصور ښځې زر بې بې نور نه غوښتل د خواښې او خسر سره ژوند وکړې نو ځکه يې بهانې کول او زما د خواښې سره يې کله ناکله جنګ کاوه، او زما خواښې فکر کاوه چې درې زامن خو مې د لاس لاړل او يواځې ورته فاتح پاتې وو او هغې فکر کاوه چې زه يوه نازولي او خود سر جنۍ يم او د خواښې، خسر د ساتلو نه يم نو ځکه يې غوښتل خپل وريره عايشه فاتح ته وکړې ترڅو دا وساتي! که څه هم فکر يې بيحد غلط وو خو زړه مې وربانديې وسوځېده، په دې ټولنه کې د يوې ښځې حيثت که په هر مقام او رشته کې اوسيږي د پښو لاندې دې او وربانديې ظلم او ستم کيږي.

هغه که د مور په حيث وي،د ښځې په حيث وي، د خواښې په حيث وي، د لور په حيث وي، د خور په حيث وي، که په نور سلګونو او زرګونو رشتي او حيثيت کې اوسيږی بيا هم وربانديې ظلم کيږي. د پلار په کور که جنۍ اوسيږي ورونه او پلار يې د هغې د رضايت بغير واده کوي، کله چې واده شي لومړۍ خو د خاوند، خواښې، خسر، ليوره، د ليوره د ښځو منت به وړي او خدمت به يې کوي کله چې د خواښې، خسر څخه ويش واخلي بيا خپل د ماشومانو په غټ کولو، درس ويلو، ساتلو کې خپل د زړه ويني و څښي، خپل د سر ويښتيان سپين کړي او خپل د بدن هډوکې ورته خاوري کړي کله چې اولادونه غټ شي لورګانې به د هغوي د بخت پسې واستوي او د زامنو د واده وخت چې کله راشي نو همغه اولاد چې دې د زړه په وينو لوې کړې وي همغه زوی خپل د ښځې لپاره يا هم په زر نورو بهانو خپل همدا زاړه مور او پلار لرې غورځوي، او شاته ورته ګورې هم نه. ايا دا بې انصافې نه ده؟

فاتح ويل زه مې مور، پلار او دواړه خويندي خپله ساتم خو زړه نا زړه وو لکه چې زما د ريکشن څخه په وېره کې وو، هغه هم خپل د مور پشان فکر کاوه چې شايد زه بې شرمې وکړم او انکار به وکړم، خو کله چې ما ورته دلداری ورکړل او ورته و مې ويل که ستا د مور دا ټول ضد او جنجال په همدې خاطر وو او نور زما سره په زړه کې کومه کينه او دښمني نلري زه هغه خپل په سترګو ساتم، ستا پلار زما کاکا دې او ماته د پلار حيثيت لرې، او زه به يې خپل د پلار و مور پشان وساتم. کله چې مې دا خبرې فاتح ته وکړل نو هغه دومره خوشحاله شو چې سترګې د زيات خوشحالۍ څخه ځلېدل څو ځله يې زما تندی ښکل کړو او جان او قربان يې راته وويلو، او بيا د هغه کور خواته يې ويوړم چې ده اخيستي وو.

درې منزله لوې کور وو البته بايد ووايم تعمير وو نه کور، ځکه حويلې نه درلود درې پوړه ودانۍ وه د هغه تعمير لاندې منزل فاتح پوره ماته روغتون جوړ کړو! البته ځکه چې زما رشته يوازې قابلګي وه او نور د ښځو په امراضو مې سر نه خلاصيدو نو فاتح خپل د ملګري ښځه چې ډاکټره وه دلته راوړل د سر طبيبې په توګه، هغې مريضان کتل دوا يې ليکل او ما يوازې سونوګرافي او د ماشوم ولادت کاوه البته ما

او شبنم، یو څو نور انجوني هم راغلې وه چې زیاتره یې د همدي ډاکټری سپیدي خپلوان وه، ښه لایقه ډاکټره وه داسي چې په راتګ یې په یوه میاشت کې ښځې ورته په صف ودرېدل او مور ته یې د سر ګرولو وخت لا نه راکو، د همدي تعمیر په دویم پوړ کې مشر کاکا، زما خوابښې او د هغې دوه لورګاني اوسېدل! او دریم پوړ کې زه او فاتح.

که څه هم په لومړۍ میاشت زما خوابښې دا ټول کارونه زما د سر لاندي بلل او سم جنګ جهاني راسره وکړو خو کله چې غور یې وکړو او پوهه شول چې ټولو دا شرلې ده او همغه جنۍ چې دې د رنګ څخه لا بد راتلو دا ساتي، نو کرار کرار زما سر یې د صلحي لاره مخي ته ونیول، اوس هم کله ناکله چې حوصله یې تنګه شي راځې دلته زما وځنګ ته او د راغلو ښځو سره مجلس کوې دلته هم د خدای مجلسي ښځې راځې، یوه ورته خپل د انګور کیسي کوي چې ماشوم یې نه پیدا کېږي بله ورته خپل د لور کیسه کوې او څه خو ورته خپل د ژوند د بد یا ښه حال داستان بیانه وي او دا هم ورته غوږ نیسي، خلاصه چې ښه سات یې تېر دې حتا کله ناکله راځې د سونوګرافي په وخت کې زما و څنګ ته درېږی او پوښتنه کوې چې ماشوم هلک دې او که جنۍ؟

هر وخت چې ورته ووایم هلک دې نو دومره خوشحاله کېږي چې حد نلري، خو کله چې ووایم جنۍ ده نو خفه کېږي حتا په سلګونو ځله یې د هغه ښځو سره ژړلې چې ما به ورته ویل ماشوم مو جنۍ ده! هر کله چې ورته وایم ولې داسي کوې؟ نو وایې که جنۍ زیات راوړي بیا خاوند یې ورباندې بله ښځه کوي، او د دې ژوند خراب کېږي.

خپل د خوابښې د دې خبري به مطلب سم نه پوهېدم یوه ورځ مې د فاتح څخه پوښتنه وکړل او هغه راته کیسه وکړل چې زما د خوابښې مور اوه انجونۍ نرۍ ته راوړې وه او د هغې پلار د دې په مور بله ښځه کړې وه د مور بنه یې د دې د مور او خویندو سره ډېر بد چلند کاوه نو ځکه دا داسې احساس کوې که هر چا لور راوړل نو

د هغې ژوند خراب کېږي، په دې څو میاشتو کې ما خپل د خواښې هغه څېره ولیده چې هېڅکله مې باور نه راتلو چې دې ښځې دې دومره ستونزې ګاللې وي! او باور مې هم نه راتلو چې یوه ورځ به زه دا دومره مهربانه وګورم! همدې فکرونو کې غرقه وم چې د کوټې بهر د جنجال غږ مې واورېده، په تلوار لځایه پاڅېدم او د بیرون خواته لاړم ...

یوه ښځه چې د څهرې څخه د اطرافو ښکارېده او غټ بخمل کمیس یې اچولې وو او پر زنه و تندي شنه خالونه وهلې وه په بېحد ټُنده لهجه د شبنم سره خبري کول، په تلوار د هغوي خواته ورغلم شبنم مې د اوږې څخه ونیول او ومې پوښتل چې څه ستونزه ده؟
شبنم په غوسه د هغې اطرافي ښځې خواته وکتل او په کرکجنه لهجه چې ما عمر کې د شبنم څخه نه وه اوریدلې وې وویل: بلقیس دې ښځې ته ووایه چې د دې ځاې څخه لاړه شې.

په حیرت مې د شبنم خواته وکتل هغه مې هېڅکه داسې نه وه لېدلې، د دې څخه مخکې چې زه کوم څه ووایم هغه اطرافي ښځې په جنګ کوونکي انداز وویل: ته به بد وکړې چې ما د دې ځاې څخه وباسې، ستا پلار ما د دې ځاې څخه نشې ویستلې، ته صبر زه خپل زوی ته راغږ کړم ترڅو ستا فح** کار دروکړی..

دا ځل مې په خلاصه خوله د هغه ښځې خواته وکتل چې په تلوار د دباندی خواته روانه شوه، د شبنم خواته مې وکتل او د دې څخه مخکې چې زه کوم څه ووایم هغې په غوسه وویل: کرکه لرم له داسې خود پسند، مغرور خلکو څخه، ماته یې داسې راکتل بلقیس لکه زه چې نوکره یم، ژر تر ژره دا ددې ځاې څخه وباسـ..
د شبنم خبره لا نه وه پوره شوي چې هغه بوډی ښځې یو سړی د لاس څخه نیولې دننه راوړو ما په تلوار خپل ټیکری پر مخ کش کړو او هغه ښځې ته مې وویل: خاله جانې دلته زنانه ځاې دې ولې مو نر رانویست؟

بیا مې هغه سړی ته چې د سر وشکلک څخه طالب ښکاریده او کلاشنکوف یې هم پر اوږه وو مخ واړو، د هغه په داسی ځیر،ځیر کتو وډاره شوم او په لړزانده غږ مې وویل: وروره دا زنانه ځای دی بهر لاړشې.
د هغه د کوم ځواب راکولو مخکې هغه اطرافی بوډې ښځې ما ته خوله ونیول او داسی بی ادبانه لهجه یې راسره وکړل چې یوازی مې ورته کتلې شو بغیر د یو لفظ ویلو څخه، هغې موږ ټول له الف څخه نیولې تر یا ټول موجوده پرسونل ته یې بد لمنځ وویل بیا یې خپل زوی موږ ته مخ ته او شاته کړو او ویې ویل چې دا طالب دې یا زما انګور وګوری چې څه ستونزه لرې؟ یا دا ټول روغتون مو په سر در خراب کوو.

د هغې په خبره تازه مې د دوي دواړو مور او زوی شاته په یو ۱۵/۱۶ کلنۍ جنۍ نظر ولګیده چې ښکلې حجاب یې اچولې و او د ویری له لاسه لړزیده.

شبنم- که موږ ناپاکي او بد لمنځ یو نو تاسو بد نه کوي چې خپل انګور مو دلته راوړې؟
د شبنم ځواب همغه طالب سړی په غوسه ناک لهجه ورکړو او ویې ویل: خوله دې بنده کوه، پوهېږی که خبر ورکړم دلته تاسو داسی کار کوي نو څه حشر به مو وې؟
ما شاوخوا راغلو ښځو ته کتل چې په ویرې، وېرې موږ خواته راکتل، شبنم غوښتل د هغه ځواب ورکړی چې د شالخوا مې د مشر کاکا غږ واوریده چې په بیحد کلک لهجه یې په هغه سړی غږ کړو:

مشر کاکا- هلک دیخوا راشه، هلته زنانه دې، مریضان دې.
د کاکا پر غږ موږ ټولو د هغه خوا ته وروکتل چې کاکا په کراره او نرمه لهجه سړی د دباندې خواته روان کړو، او هغه هم په تروش تندی د تلو لاره ونیول خو د وتلو مخکې وویل چې زما ښځه وګوري چې څه مشکل لرې کنه زه مو چاره کوم، د هغه په خبره د کاکا تندی تروش شو خو بغیر د څه ویلو یې یوازې د بهر تلو وویل، کله

چې سرې ووت نو مشر کاکا په همغه تروش تندی هغه بوډې ښځه مخاطب کړل او ورته وې ویل:

مشر کاکا- دا یو شخصي ملک او یو شخصي روغتون دې! او بل دا چې زما اینګور ستاسو نوکره نه ده چې تاسو داسې وربانديي چغي وهې، که ستا مریض د مرګ حال کې هم اوسیږی که دا ووایی زه یې نه ګورم نو تاسو حق نلرې وربانديې چغي ووهې، که خپل د زوی په یو کلاشنکوف او دا چې طالب دی نازیږی او موږ وربانديې ګواښه وی، نو موږ هم سرونه د لوټې د لاندی څخه نه دې راپورته کړی، داسې کسان په طالبانو کې پیژنم چې په یوه زنګ وهلو ستا دا زوی سره ده هغه کلاشینکوف داسې درته په کور کېنوي چې خپل پوهه شې د محمود خان الکوزي سر ډغرې وهل پاي يې څه ده!

د مشر کاکا په خبرو بوډې ښځه خو لړې زه لا و ډاره شوم، مشر کاکا دومره په کلک او ګواښونکي انداز باندی دا خبري وکړل چې د بوډې ښځې خوله یې بنده کړه. د بوډې ښځې وروسته کاکا زما او د شبنم خواته مخ کړو او په نرمه لهجه یې وویل: تاسو هم یاد کې ساتې چې تاسو درس ویلې ترڅو همداسې مریض او احتیاج خلکو سره مرسته وکړې، نو د دوي جاهلیت ته مګوري او د خدای او انسانیت له مخې ورسره مرسته وکړې.

کاکا دا خبري وکړل او د بیرون خواته روان شو، د هغه په تلو بوډې ښځه بغیر د څه ویلو ولاړه وه او موږ خواته یې راکتل، ما بیا د هغې د انګور خواته کتل او دا فکر مې کاوه چې ایا د ریښتیا دا ماشومه جنۍ د هغه سړی ښځه ده؟
د شبنم په غږ مې د هغې خواته وکتل:
شبنم- د همدي جاهلانو له لاسه خو زموږ دا حشر دي.
بیا یې د بوډې ښځې خواته وکتل او لا په طغنه لړونکي انداز وویل: او اوس دلته راغلې او زړه یې غواړې چې موږ د دوي نسل هم ورته وساتو؟ زه خو وایم خدای ستاسو نسل د ریښې څخه برباد کړې.

په حیرت مې خپل شونډه وچیچل او د دې څخه مخکې چې بیا کوم جنجال جوړ نشي په غوسه مې د شبنم لاس چونډي کړو او ومې ویل: بس کړه وه جنۍ، کاکا رښتیا وایې زموږ دنده دا ده چې د خلکو مرسته وکړو، نه دا چې دین، مذهب، قوم او نژدا ته وګور زموږ دنده د انسانیت ساتنه بغیر د کوم تعصب څخه ده او بس، که ته داسې خبري وکړې نو ستا او د یو جاهل انسان فرق په څه کېدي؟

زما په خبرو شبنم تندی تروش کړو او په غوسه زما د څنګ څخه لرې شوه او همغه حال کې وویل: د دې ټولو خبرو با وجود زه ولاکه لاس لا ورته ووهم علاج کول خو لرې، تا به لیاده وتې وي خو زما یاد کېدي همدوي جاهلانو پر موږ انسټیوټ بند کړو، تعلیم یې بند کړو، او اوس خپل ښځه یې وماته راوستوي چې وګورم څه ستونزه لرې؟ ولاکه یې وګورم، ولې نه ورې مولا ته؟ هسې هم د دوي هر کار خو مولا ورته کوي ماشوم دې هم مولا ورباندې راوړې او علاج دې هم مولا ورته وکړې، او هوو هسې هم زه خو بد لمنه او ناپاکه یم.

بد بد مې وروکتل چې هغې هم په مقابل کې تندی راته تروش کړو او کوټې ته ننوته، بغیر د څه ویلو مې د بوډې ښځې خواته وکتل چې د کاکا ګواښونو سم وېره ولې وه.
— څه ستونزه لرې د څه لپاره راغلې یاست؟
بوډې ښځې په تروش تندی وویل: اینګور مې راویستي هم وګوري چې ماشوم یې څه دی؟ او هم وګورې چې څه مرګ لرې چې هره ورځ زموږ غوړونه یې راخوړلې او وایې درد لرم.

بغیر د بل کوم خبري روانه شوم او جنۍ ته مې هم وویل چې راپسې شې، د سونوګرافي کټ خواته لاړم بوډې ښځه هم زموږ پسې وه، څه مې ورته ونه ویل او جنۍ ته چې خپل حجاب یې کلک موټ کې نیولې و وروکتل او کرار مې ورته وویل: ګرانۍ په کټ څمله او خپل نس لوخ کړه.
زما په خبري جنۍ په وېري او وحشت راوکتل خو هغه بوډۍ ښځې چې خواښه یې

کېدل په بد خلقۍ د کټ خواته ټيله کړل او ويې ويل: شابه ژر کوه چې معلوم شي څه مرګ د دې؟ چې ژر تر ژره د دې مردار ځای څخه لاړشو.

جنۍ په لړزانده ګامونو د کټ خواته راغله او خپل په هغه کوچني لاسونو يې کميس لږ پورته کړو، په حيرت مې نس ته وکتل او ومې پوښتل: د څو مياشتو دې ماشوم دی؟

ما پوښتنه د جنۍ څخه کړې وه خو ځواب يې خواښې راکړو: ولاکه پس مرګه د پنځه شپږ مياشتو به وي.

د هغې په خبره حيرت مې لا زيات شو، نه ښکاريده چې د پنځه شپږ مياشتو ماشوم اوسيږی نس يې بيحد کوچني وو، بغير د نور څه ويلو مې سونوګرافي پيل کړل خو جنسيت صحيح نه ښکارېده، دومره راته ښکاريدل او پوهېدم چې جنين بيحد کمزوري دې او جنۍ هم بيحد کم خونه وه او جنين ماشوم په زوره ژوندي پاتی، دا ټول خبري مي خواښې ته وکړل او ورته ومې ويل: صحيح وساتي کنه امکان لري ماشوم د زيات کمزورتيا څخه ضايع او نقصان شي.
خو هغه بوډي ښځې بغير له دې چې زما خبرو ته کوم غوږ ونيسې يوازی ويل يې ماشوم هلک دی؟ ماشوم هلک دی؟ دومره يې وويل چې زه غوسه شوم او په ټُنده لهجه مې ورته وويل: نه معلوميږی.

جنۍ مې د ډاکټر سپيدي خواته ويوړل ترڅو يو نظر ورباندی واچوي، ډاکټر سپيده چې دا نيم ساعت بغير د څه ويلو زموږ خواته راکتل، جنۍ معاينه کړل او نسخه يې د خواښې خواته ونيول ترڅو دوا راوړي، خواښې غوښتل جنۍ هم لځان سره ويسي خو ما وويل دوا راوړه ترڅو موږ وګور صحيح ده او کنه بيا انکور مو ويسي، زما په خبری بوډې ښځې په تروش تندی سر وښوراوه او د کوټې څخه ووتل، ما خپل د چوکۍ خواته اشاره وکړل او جنۍ ته مې وويل: ګرانۍ ترڅو چې خواښې دې راځي هلته کينه.

او خپل بیا د ډاکټرې خواته ورغلم ترڅو راته ووايې چې جنۍ خو کوم بل خاص ستونزه نلرې؟
ډاکټر سپیده- جنۍ او ماشوم بیحد کمزوري دي او باید ووایم چې ماشوم د مور نس کې سوءتغذیه شوي، یو څاڅکي وینه د مور په رګونو کې نشته او بېحد زیات امکان لري که مور سم تقویت نشي ماشوم د نهه میاشتو مخکې بې وخت نړۍ ته راشي، او هو لږ میکروب هم لرې او دا دردونه یې د میکرول له سبب دې.

مورې دواړه همدې خبرو کې وو چې د درد څخه ډک یو اواز مې تر غوږ شو چې ورو، ورو یې زمزمه کول:

غږ مې حرام دي مخ مې کافر دې.
وطن دوزخ دي او ملا رهبر دې.
ادکې مورې اوربل مې پټ کړه.
ایمان لړزېږي دین ته خطر دې.

په حیرت مې شاته وکتل چې ګورم همغه وړه جنۍ دغه زمزمه کوې او خپل په نس لاس تېره وي، لکه دا زمزمه چې خپل ماشوم ته کول؟ زما د نظر په لېدو هغې په ژړغوني غږ وویل: ډاکټر صایبې که ماشوم جنۍ وي ته وخدای داسي دوا راکړې چې نس کې مې مړه شي او دې بدبختۍ نړۍ ته رانشي، ترڅو زما پشان بدبخت شي ...

***

لګیا وم د وریژو لپاره مې رومي مېده کول خو ټول فکر او ذکر مې د یو ساعت مخکې صحنو او خبرو کې وو، هغه کوچني جنۍ مې یاد ته راتلل د هغې خبرې د هغې هغه دردونکي زمزمه، د هغې اوښکې او نامیدي، هغې راته په یوه دقه کې خپل د ژوند غمجن او دردونکي انځور په ښو لفظونو کې بیان کړو. ویل یې مور مې مړه شول پلار مې بله ښځه وکړل او زه یې خپل د نوي ښځې ورور ته چې د لومړۍ

ښځې څخه يې نارينه هلک نه کېدو په ۹ لک افغانۍ ورکړم، هغوي راباندې ډېر ظلم کوي، او دا مې د واده اتمه مياشته ده چې ماشوم لرم او خواښې مې راته ويلې که جنۍ دې راوړل له کور دې شړو او د پلار څخه دې هم خپل پيسې اخلو.

هغې ويل زما مېړه طالب نه دې او د طالبانو په راتګ يو کلاشنکوف يې راخيستې او ځان طالب، طالب کوي. د هغې دا خبره بغير د اګر او مګر څخه زړه ته و ولېده، ما دا درې کالو کې طالبان څه ناڅه لېدلې وه او پوهېدم چې څنګه اخلاق او رفتار لرې، منم چې هغوي تند مزاج او بد اخلاق به و اوسېږي خو داسې بيغرت او داسي سپين سترګې هېڅکله نه شې کېدلې چې يو زنانه ځای ته ننوځې او يو جنۍ وګواښه وی!

ما د انسټويټ بند کولو په ورځ هغوي ليدلې وه چې ځېنې انجونو هغوي ته مخامخ ښيراوې کول، بد رد يې ويل او هغوي په ځواب کې يوازې سرونه ښکته اچولی وه او ويل يې خويندو خدی مهربان دی. اوس مې سر خلاص شو چې ولې هغه بوډۍ ښځه د کاکا په ګواښه ولو تر هغه حده و وېرېدله! لکه چې کاکا پوي شوي وو چې هغه سړی طالب نه دې؟ نو ځکه داسی و ګواښه ول؟
اصلاً هغه جنۍ د څه لپاره هغه غمجن بيتونه لځان سره ويل؟ دومره غمجن چې

تراوسه زما دماغو کې انګازی کول"
غږ مې حرام دې مخ مې کافر دې.
وطن دوزخ دې او ملا رهبر دې.
ادکې مورې اوربل مې پټ کړه.
ايمان لرزېږي دين ته خطر دې."

د دې بيتونو زيات مقصد طالبانو ته وو؟ نو هغې خو ويل زما خاوند طالب نه دې او هسې د طالبانو چلونه کوې؟ نو ولې بيا هغې له طالبانو څخه دومره بد راتلل؟ ذهن کې مې يو وخت کې زر رقم سوچونه راغلل، شايد دې درس ويلو او ځکه چې طالبانو ورباندې ښوونځي بند کړو نو د دې پلار به دا دغه سړي ته ورکړی وي نو ځکه يې بد راتلل د هغوي څخه؟ بيا مې ويل شايد په دې خاطر يې بد راځې چې د دې

خاوند یې خپل په لیکه کې نیولې؟ خو خلاصه دومره عجیب غریب فکرونه مې ذهن ته راغلل چې بیخی د کور د دروازې د خلاصیدو او د فاتح راتګ ته مې پام نشو.

کله چې ناڅاپه د شالخوا هغه خپل غیږې خواته کش کړم نو د وېرې څخه مې چغه له خولې ووت خو ډیر ژر د هغه د عطر په بوي چې زما د پوزې لاندی وپېچل شو نو بغیر د کوم مقاومت څخه لا مې خپل ځان د هغه غیږ کې ځاې پر ځای کړو چې فاتح په خندانه لهجه زما د غوږ څنګ ته وویل: په کوم فکرونه کې ډوبه وې زما ښکلې ملکې؟

د هغه په خندانه او خوشحاله لهجه زما پر شونډو هم مسکا راغله او په شیطنت مې وویل: لګیا یم غوښه درته پخه وم، فکر مه کوه چې خبره نه یم هغه ورځ تللې وې اوخپل مور ته دې درې منه اوښکي توې کړې وه چې زما ښځه راته وریژې او غوښه نه شې پخه ولې!

زما په خبرې هغه په تلوار زما مخ خپل و خواته وګرځو او په حیرانه لهجه یې وپوښتل: کله؟ کوم وخت؟ پخدای که ما داسې خبره کړې وې.
د هغه د داسې اندیښمن لهجې په اورېدو مې په شیطنت وخندل، چې هغه زما خندانه څهرې ته پام شو او پوې شو چې ټوکې مې ورسره وکړل نو وریځې پورته کړل او ویې ویل: زما سره شیطنت کوې میرمنې؟
د هغه په دې خبره مې لا په لوړ غږ وخندل چې هغه وویل: ګوره زما سره شیطنت کول اخر ښه پایله نلرې.

زړه مې غوښت ورسره شیطنت وکړم نو ځکه په ناز مې وویل: که وکړم بیا؟
زما په خبرې هغه نور هم د ځانته خواته نږدې کړم او زما پشان په شیطانه لهجه یې وویل: هغه وخت نو د ډوډۍ لځایه به تا وخورم چې نور داسې شیطنت ونکړې.
کرار مې په سینه وواهه او ومې ویل: بې شرم، ته له کوم وخت څخه داسې سپین سترګې شوې یې؟ همدا څلور میاشتې مخکې زما خواته دې کتل لا نه او اوس خبرو ته دې ګوره؟

زما په خبرو هغه په لوړ غږ وخندل او ويې ويل: مه يې راياده وه چې تراوسه مې زړه درد کوي.
— ولې؟

فاتح- اخ يوازي کور ته مې ويوړلې هغه هم يو وار نه بلکي دوه واره! نه کوم څوک وو؟ نه کوم نامحرمه وي راته، نه کوم بل خاص ستونزه وه او ما د دې لځايه چې دا انارې شونډې دې ښکل کړم ناست وم جنګ مې درسره کاوه! زه څومره بيعقل وم.
د هغه په دې خبره هم د شرم تکه سره شوم او هم مې خندا راغله، چې هغه ناڅاپه ښکل کړم، دومره ناڅاپه چې بې اختياره مې "وې" کړل او فاتح په لوړ غږ وخندل، د هغه خندا ته مې وکتل او دې خبري ته مې فکر وکړو چې که چيرته خداى نکرده زه د هغه جنۍ په شرايطو کې وايې ما څه کول؟ خپل ځواب مې خپله ځانته ورکړو ما بغير له کوم شک او ترديد څخه ځان واژه!

اوس پوهه شوم چې ولې ټول ماته وايې نازولي؟ زه وم نازولي ما ټول عمر کې يو منت نه وو خوړلې يو کلک خبره مې نه وه اوريدلې هر وخت هر فرمايش مې چې کړې وو پر ځاي شوي وو، که هغه مې پر پلار کړې و که په ورونو يا که په فاتح!
فاتح خو بيچاره لاس په نامه ولاړ وو چې زه يو شې ووايم او هغه په سترګو راته ووايې، زړه مې غوښت هغه جنۍ سره مرسته وکړم د هغې شرايط راته خپل د هغه منفي وختونه يادونه کول او د زړه له کومې مې غوښتل ورسره مرسته وکړم په هر ډول چې کيږي، هغه ماشومه وه او هغې ماشومي بل ماشوم درلود!

دا نړۍ څومره ظالمانه ده يو پلار څنګ دومره لوي ظلم خپل د لور خپل د زړه د ټوټې په حق کې کولې شې؟ په همدي ګډوډ فکرونو کې مې ډوډۍ تياره کړل سرخان مې هوار کړو او پتمه شوم ترڅو فاتح خپل د ماښام مونځ خلاص کړې کله چې سلام يې وګرځه وو او لاسونه يې دعا ته پورته کړل نو بې اختياره مې ورته وويل: يو چا حق کې دعا کوي که درته ووايم؟

زما په خبره فاتح راوکتل او په کراره یې پوښتنه وکړل د چا؟ او ما ورته د هغه جنۍ یادونه وکړه فاتح بغیر د بل خبری کولو سر وښوراوه، د دعا کولو وروسته جای نماز یې راټول کړو او زما خواته راغلو زه د هغه مخامخ ناسته وم چې هغه په تروش تندی وویل: دا یواځې منزل مې د دې لپاره واخیست چې د ډوډۍ خوړلو وخت کې زما څنګ ته کینې نه زما څخه لرې.

بغیر د څه ویلو په مسکا باندی پاځیدم او څنګ ته یې کښېناستم، فاتح داسې حال کې چې یوه ګوله خپل خوړل او یوه ګوله یې ماته راکول خبرو، خبرو کې د هغه جنۍ او هغه سړی او د کاکا او خلاصه د نن ورځې زما د ټول کړې کارونو معلومات راڅخه واخیست کله چې د جنۍ او د هغې په نس د ماشوم خبره مې ورته وکړل، نو تندی تروش کړو او کرار یې وویل: موږ دې نړۍ کې د ټولو ژوند نشو سم کولې هر کس خپل د ژوند مسئول دي، ته د هغه جنۍ حق کې د دعا کولو بغیر نور هېڅ کار نشې کولې.

— خو د هغې حق کې بې انصافي روانه ده.
فاتح- هـــې! زما خوږې دا نړۍ بیا چیرته با انصافه او مهربانه ده؟ د دې جنۍ په حال به شکر وباسي حدقل دومره کس خو لرې چې تر یو ډاکتره یې ورسوي او که نه وي خپل د ماشوم راوړلو لپاره یو دوا خو وربandی وکړې. تا جامعه نه ده لېدلې نه یې خبره بیرون له دې کور څخه څه خبري روانې دې؟ خلک خپل ماشومان سر عام خرڅه وي دیوه ګوله ډوډۍ لپاره، ځوانې انجونې د یو ګوله ډوډۍ لپاره د سهار څخه تر بیګا په سړکونو باندې هګې او قلمونه خرڅه وي، دا نړۍ هېڅ ځای با انصافه نه ده چې ته وای د دې جنۍ په حق کې بې انصافي شوي.

د فاتح په خبرو په زړه کې مې وېره خپره شوه او ځان مې د هغه خواته نږدې کړو، هغه هم پوی شو نو ځکه خپل غښتلې لاسونه یې زما شاوخوا راچاپیر کړل او داسې حال کې چې زما د سر ویښتیان یې ښکل کول کرار یې وویل: ترڅو چې زه ژوندې یم د هېڅ شې څخه مه وېرېږه بلقیس!

څو شېبې بغير د څه ويلو د هغه غيږ کې وم او د هغه جنې په ياد راوړلو مې سترګې د اوښکو څخه نمجني کول چې د فاتح کرار غږ مې واوريده چې ويې ويل:

د غاړې تاويزونه کومې څاه ته واچوه
دا ټولې انديښنې او ګيلې شاته واچوه

اتڼ ته ورته مخکې شه، دا مړۀ زړونه ژوندي کړه
اوړده اوږده لاسونه دې دريا ته واچوه

ما ولې د يوسف غوندې په نۀ جرم رانيسې
عزيزه! ځنځيرونه زُليخا ته واچوه

تۀ وخانده چې څنګه د تقوا پولې نړېږي
اورونه په دې سپينه خولۀ دنيا ته واچوه

راځه چې نن د زړۀ حال له يو بل سره شريک کړو
دا نورې کيسې ټولې يوې خوا ته واچوه

تقدير چې څۀ کوي "جانانه" بس هغه به کېږي
د غم پاڼې ټوټه ټوټه هوا ته واچوه ...

په خندا مې مخ وروګرځه وو چې هغه په شيطانه لهجه وويل: اممم شاعر نه وم چې هغه هم ستا د ميني په خاطر شوم نور نو څه غواړې خوږې؟
په خندا مې وويل:

هر چه به جز خيالِ او
قصد حريمِ دل کند

در نگشايمش به رو
از درِ دل، برانم

#مولانا

فاتح- امممم مطلب پښتو شعرونه ګوزاره نکوي او باید فارسي هم زده کړم؟
بیا یې کرار وخندل او داسې حال کې چې زه یې خپل غیږه کې کلک نیولم ویې ویل: زموږ خلک یو لفظ کوي وایې: دومره چې پر لیلا ولاړل دا یې دې د لیلا پر بنګړو لاړشې، نو ما چې دومره صبر تاته وکړو یو څه به ستا د خوښې اشعارو په زده کولو کې وکړم، هسې ګوره زه هم د فرهاد څخه په کمه نه یم که هغه خپل د میني په خاطر غر کیندې شې نو زه خو به د اوبو څښلو پشان دا فارسي شعرونه زده کړم.

د هغه په دی خبرو په لوړ غږ مې وخندل او ومې ویل: هو، هو ته یې کولې شې.
د دې څخه مخکې چې پرخود شم د هغه شونډې زما پر تندی ولګیدل او په خمار لهجه وویل: شک مه کوه چې کولې شم، مګر هغه مشهور خبره دې نه دې اورېدلې چې وایي: د هر کامیاب نارینه د کامیابي شاته د یو ښځي شتون دې، نو ستا شتون که اوسیږي شاعري خو کوم عدد نه دې زما د زړه سره، زه به ستا په شتون کې د نړۍ هر ناممکن کار ممکن کړم، ته یوازې راسره څنګ کې اوسیږې بلقیس او تماشا کوه ...!

زما غږ حرام حرام ناول پای.
لیکوال: خواجه زی.

د داسي نور ښایسته ناولونو د ویلو لپاره زموږ د ټلګرام چینل ته راشي دا هم زموږ د چینل لینک: https://t.me/pashtoonovels0
دا هم زما شخصی ایډی: @shuhab09
او دا هم زموږ د یوتیوب چینل لینک دلته غږیز ناولونه نشر کو..
چینل لینک: http://www.youtube.com/@PashtooNovls09
دا هم د مدیر د جمیل آدرس:shuhabkhan795@gmail.com
دا هم د خواجه زی صیب د فسبوک ایډی:
https://www.facebook.com/profile.php?id=61572668542014

زما کتابونه اوس تاسو د کتابتون څخه هم ترلاسه کولې شې ملګرو.